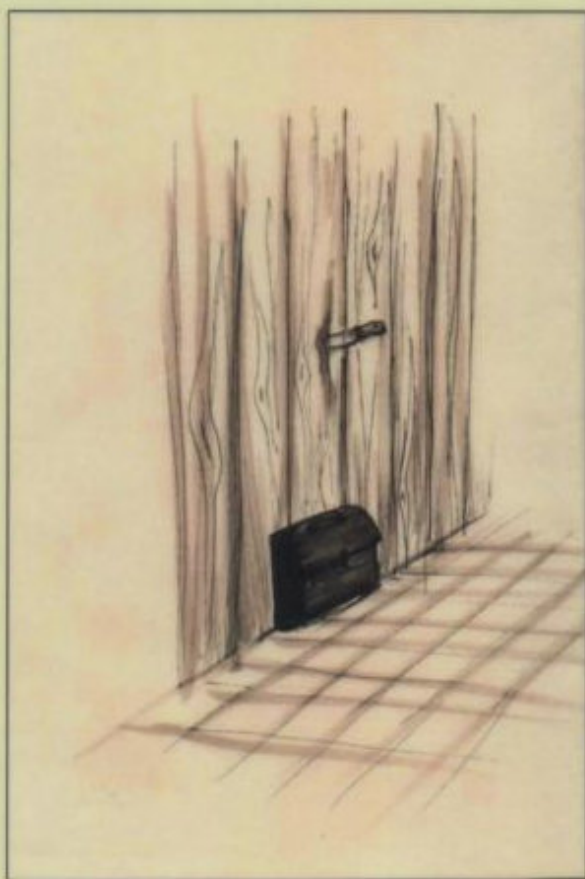

Nógrádi Kovács György

Hajsza a fekete diplomatatáskáért
/ Kaddis Tóni bácsiért /

Krimi

Nógrádi Kovács György

**Hajsza a fekete
diplomatafért**

/ Kaddis Tóni bácsiért /

Krimi

**A borítóképet rajzolta:
Borik Anna**

**Kiadta,
a Robinson Könyvműhely,
Szécsény**

**ISBN
978-615-80375-1-8**

Nyomda: Polár Stúdió Kft, Salgótarján

Géczy Márton érzelmileg túltöltődött lépett be a budai bérházuk kapuján. Több mint másfél hónapig tartó külföldi kiküldetése után, végre hazatérhetett, és hamarosan karjába zárja, a külföldi útja alatt annyira hiányolt, szerinte a világ legszebb, legkarcsúbb asszonyát: Bartha Júliát, akit elutazása előtt, ugyan csak néhány hete ismert meg, ám nemcsak kedvelte, hanem a feje búbjáig bele is szeretett.

Melyik férfi nem szeretne bele az ilyen egyöntetűen ragyogó, több mint kellemes modorú, odaadó nőbe?

Kettesével ugrál felfelé a lépcsőkön, ha a házmester utána nem kiált:

- Főmérnök úr! Várjon meg, legyen szíves!

Tóni bácsi a lépcsők alatt lévő pince ajtajából bújt elő. Kezében dús szőrű partvist tartott. Valószínűleg takarított. Hosszú nyele a köre lógott. Maga után húzta. Hetvenhét éves volt. Több mint ötven éve szolgálta - leszámítva az ő és családja elhurcolásának idejét -, megható hűséggel a ház lakóit, akik valamennyien meleg szeretettel övezték. Egytől egyig óriási népszerűségnek örvendett a körükben. Egész generációk nőttek fel, haltak ki körülötte, költöztek el, hurcolkodtak ide, mint tizenegy évvel ezelőtt: Géczy Márton is. Mindenkít ismert, igen sok mindent tudott, látott, hallott, ám Tóni bácsi a világgért sem pletykálgodott volna: Rengeteg báránkyája van e földön az Örökkévalónak - humorizált -, hiába egy nyáj, ahány annyiféle. És ez így jó, mert másként az emberek közönséges birkákká vedlenének... A lehető legnagyobb tisztelettel kezelte a lakókat: előre köszöntötte őket, elbeszélgetett velük, mindenkivel egyformán bánt: a vezérigazgatótól s bankártól - mivel azok is laktak ebben a panorámás, budai, villaszerű bérlakásban - a „legszegényebb” általános iskolai tanárig és védőnőig... Régen nyugdíjba vonulhatott volna, viszont akkor nemcsak tágas, világos, földszinti szolgálati lakását veszítené el, hanem: horribile dictu - Tóni bácsi, a nagyon kevés érettségizett és igen művelt házmesterek közé tartozott, aki - kinek ne lenne gyengéje, zsidó létére, latin szentenciákat, memoritereket fújva, gyakran fitogtatott is - elvesztette volna kedves, megszokott lakótársait is: Mert, kérem az öreg fa, suttogetta rezignáltan, nehezen enged gyökeret ide-

gen talajban... Még a WC-ék rossz lefolyóit is számon tartotta. Amit lehetett, márpedig mihez ne értett volna az öreg: a különböző záruk javításától, a csapok gyűrűzésétől, a függönytartók, a képek felrakásától, az egyszerűbb villanszerelési munkáktól kezdve, a hűtőszekrények, a rádiók, a lemezjátszók, a televíziók, a villanyvasalók, a porszívók kisebb hibáinak kijavításáig..., mindent saját kezűleg hozott rendbe. Olykor mellékhelyiségeket meszelt, szőnyeget porolt. Amihez pedig nem értett, szerelőt hívott. Ő maga ellenőrizte, hogy elvégezte-e, vette át tőlük a kész munkát, fizette ki őket számla ellenében, amit este természetesen bekasszírozott a kérdéses lakás bérlőjéről. A legjobban berendezett, a legértékesebb lakást is rábízták. Odaadták a kulcsot... és ő mindent elintézett.

Ígazi békebeli, ritka fehér hollóhoz hasonlatos házmesterek közé tartozott.

Korát meghazudtoló fürgeséggel tipegett, húzta maga után a követ súroló partvisa nyelét, a középkort alig elérő, reá várakozó, igen ízlésesen öltözködött, magas, sportos külsejű, nyugtalan, egyetlen kérdőjellel változott férfi felé.

Tóni bácsi, jóságosan végigmérte, és megfelelő szavainak hosszadalmas keresgélése után - mert, miként közölje vele, mindazt a rossz híreket, amit foglalkozásából adódón el kell mondania - kinyögte:

- A rendőrök keresték a főmérnök urat. - Alázatosan, szinte bocsánatkérően, messzire előrevetítve mély együttérzését, folytatta: - Fel akarták törni a lakását, de én, mindezek sine qua nonjaként a házkutatási parancsot kértem, mert ugye - locsogta öregesen, akaratlanul tovább borzolva Géczy Márton idegrendszerét - nem úgy van az! Kicsoda maga? - böktek felém mérgesen. Mire én: az alvilág kapuját őrző barátságatlan cerberusa. Bolondnak vélték - nevetett fel. Műfogsora messzire elővillant, majdnem kiesett a szájából. Visszaszívta, s titokban a társára lesett, hogy felvidította-e, kellően előkészítette-e a következő rossz hír befogadására.

- Mit akartak? - siettetta Géczy Márton. Jobb lábát az első lépcsőre rakva.

- A kisasszonyról, a szépséges... Julianna felől kérdezősködtek. Faggatóztak. De mennyire alaposan kikérdezték Az összes szomszédal sőt másokkal is elbeszélgettek, valósággal kifaggatták miközben én Baghy professzor úrnál javítottam az egyik heverő ágyneműtartójának a rúgóját.

- Júlia nincs itthon? - ütközött meg Géczhy Márton. Csinos, férfias arcára a kíváncsiság furcsa árnyékot vetett.

- Vénuszká... Bocsásson meg főmérnök úr az elszólásomért, öreges profánságomért - hajladoxott elnézést kérőn. - Vénusról, a rómaiak szépséges istennőjéről, csak Vénuszkának neveztem... magamban.

A továbbiakat súgta:

- A főmérnök úr eltávazása utáni napon eltávazott. Azóta csak fényképen láttam, sajnos. Mert ugye... oh tempore, o mores! Micsoda idők, micsoda erkölcsök!

- Mi... történt veled? - fakadt ki a fiatal férfi előbbi megdöbbenéséből adódón, inkább önmagához szólva, mint a házmestert kérdezve.

- Azonnal hozom a telefonszámot! - Elsietett. - Tessék majd felhívni a rend tisztas öreit! - szólt vissza néhány fürge lépés után, anélkül, hogy megállt volna. Azért sietett, hogy ne neki kelljen a történeteket, már, amit tudott, elmondania.

Géczhy Márton eddigi mímelt nyugalma végleg elillant. Agya elborult, idegrendszere az összeomlás határait súrolva felbolydult. A pokol összes kínjait végigélte, mire Tóni bácsi visszatért, s neki kissé sikerült, ha nem is megnyugodnia, az illem tisztas határáig mérsékelnie magát.

Átvette a papírt, megköszönte, majd kezdeti szándékától eltérően, feltornászta magát a lépcsőkön.

- Sic transit glória mundi - hallotta az öreg morgását. - Mennyire szerették egymást! Szinte a tenyerén hordozta Vénuszkát, s íme: mit tett? Mert a nők, a mai nők, kérem macskák. Bocsánat a kifejezésért: ma ehhez, holnap ahhoz dörzsölődnek. Aztán, ha netán valami nem a szájuk íze szerint sikerül, krikosz, és kész! Bezzeg szegény feleségem, sohasem tette volna meg, mégis, nem saját magát, mások pusztították el őt. Igaz, nem volt annyira szép, mint Vénuszká, de fogadom: egy-

szerű polgárasszony léte, ő végig hűséges maradt volna hozzám. Ha megun sem nyiffantja ki magát, amint a mai fiatalok mondanák.

Jahvéhoz fohászzkodott, és szomorú múltját -, ugyanis nemcsak a feleségét, a gyermekeit is megölték, azokban a bizonyos hírhedt gáz-kamrákban - visszaidéző gondolatai kíséretében, továbbtipegett...

Márton keze remegett, alig találta a kulcslyukat, lábai meg-megroggyantak, mialatt a nappaliba sietett.

A levegőben, több mint egy hónapi zártság ellenére - rendszeresen járt külföldre - a megszokott, az áporodott szag helyett, a szép nő itt felejtett, jól ismert illata terjengett, amelyet akarva-akaratlan, újra és újra, jó mélyen mellre szívott.

Az asztalon levelet pillantott meg. Odaugrott - kezításkáját a heve-rőre dobta, többi holmiját, reá annyira jellemző könnyelműséggel lent hagyta a kocsijában, gondolta később lemegy értük -, kezébe vette, mohón, ugyanakkor bensejében mély keserőséggel és rette-géssel átfutotta szemével a sorokat.

A lehető legrosszabbról értesült.

Bartha Júlia, amint búcsúlevelében írta, öngyilkosságot követett el. Gyorsan ölü méreggel oltotta ki fiatal életét. Mert nem akart megöregedni. Még kislánykorában elhatározta, hogy fiatalon, szépségének rózsanyílása idején távozik e világból, hogy sohasem hulljanak le friss szirmai, hogy örökké fiatal maradjon... Mert meddig él az ember? - tette fel búcsúlevelében az utolsó kérdést, s adta is meg rá a választ. - Amíg emlékeznek rá. Az öregeket hamar elfelejtik, amíg a fiatalokat örökké fiataloknak tartják meg az emberek emlékezetükben... Mint minden, ez is hamis, tudja, mégis így döntött.

Soha, senkit sem szeretett - írta továbbiakban -, csak őt. A vele eltöltött rövidke életének legboldogabb időszakát, lealkonyuló fiatalsága hatyúdálának szánta...

Gyönyörűen sikerült - bügyögött Márton akaratlan, miközben a fo-telba rogyott.

Bocsánatát kérte, végül közölte: ne keresse, mert mire e sorokat el-olvassa, kérésének megfelelően a Rákoskeresztúri Új Köztemető Szóróparcellájában, régen elmosta a víz a hamvait...

Ez... ez nem igaz! - borzadozott Márton. Levelét az asztalra ejtette. Szemöldökét fájdalmasan összevonta. Fejét hátrahajtotta. Nagyokat sóhajtozott, majd minden elhatározás nélkül, ösztönszerűn az asztalhoz lépett, és feltárcsázta a Tóni bácsitól kapott telefonszámot.

A Fővárosi Rendőr-főkapitányságon Berki őrnagyot, az életvédelmi osztály vezetőjét kapcsolták, aki, noha egyetlen szót sem ejtett neki az előbbi búcsúlevélről, röviden megerősítette az olvasottakat: Bartha Júlia... született itt és itt, ekkor és ekkor, anyja neve ez és az... öngyilkosságot követett el. Gyorsan ölü mérget vett be..., és kiesett, vagy kiugrott a vonatból. Kora délelőtt történt, rajta kívül senki sem tartózkodott a kocsiban...

- Milyen vonatból? - hitetlenkedett Márton.

- Budapest és Vecsés között történt, a repülőtér környékén, a sorompó után.

Júlia... mit keresett azon a vonalon, - akarta kérdezni, de elharapta. Egyszerűen nem tudta folytatni a hirtelen rázúduló megdöbbenésétől.

Berki őrnagy végezetül, mialatt Márton hallgatott, kérte: a következő napokban keresse fel, hogy végérvényesen, ad acta lezárhassa az ügyet...

Az ügyet - gúnyolta ironikusan, miután lerakta a kagylót: - Nem, uram, ez nem ügy, tragédia! - Néhány ismerőse azonosította, fényképről - idézte fel az őrnagy szavait, merthogy hozzátartozója, rokona nincs.

Fanyarul legyintett: - Azonosítsam én? Miről, hogyan? Ugyancsak fényképről, amint a házbeliek, merthogy Júlia tetemét elégették?

A kettős heverőhöz lépett, amelyen olyan sok boldog órát töltöttek el Júliával. Kézitáskáját a heverőről a szőnyegre lökte, s a puha fekhelyre vetette magát. Két kezét a feje alá rakta. Elgondolkozva bámulta a mennyezetet, minden mozzanatát átélve: hogyan, hol ismerkedtek meg, éltek külföldre utazásáig Júliával...

Késő délután történt.

A máskor nagy forgalmú Bartók Béla úton, alig tucatnyi autó száguldott oda-vissza. Az útszéli fákon ezernyi veréb zsibongott, túlharogva a megfogyatkozott gépkocsik zúgását, az egyre jobban ritkuló forgalom zaját.

Jóízű renyheséggel autóztam a széles és impozáns úton. Régi autós mivoltomból adódón, rutinból vezettem. Megtehettem, ugyanis utánam és előttem alig haladt autó. Már-már - a gyér forgalom láttán -, arra gondoltam, hogy valami jó film megy a televízióban, esetleg, közkedvelt labdarúgó-meccset sugároznak...

Megvacsorázok, utána... ide-oda KRESZ, megiszok egy üveg sört, elvégre... - Előbbi vágyam diadalittas mosolyba csapott át az arcomon - e naptól nemcsak egyesületemnek, a legnagyobb budai körzetnek is én vagyok a teniszbajnoka! Mindenkit legyőztem az oda- és visszavágó mérközéseken. Akkor délután is, valósággal leléptem az ellenfelemet. Nem akárkit, az elmúlt év legjobb játékosát, a tőlem legalább tíz évvel fiatalabb Budapest bajnokát.

Megszokott vendéglőm elé hajtottam.

Megvacsorázok, megiszok egy üveg sört, hazamegyek, átnézem a holnapi tervtárgyalásra előkészített költségvetéseket... és lefekszek.

Hű, de jót alszom! - húztam ki magamat. Idegrendszeremet elzsibbasztó, kellemes érzések járták át.

A parkolóba érve: ezeknek sincs nagy forgalmuk ma - lepődtem meg -, majdnem üres a parkolójuk, holott máskor ilyenkor alig, vagy egyáltalán nem találok üres sávot.

Kiszálltam, s megropogtattam a csontjaimat. Testemben enyhe, jóléso fáradtság ömlött szét. Egy ideig élveztem, majd gondosan bezártam az autóm ajtaját, és a bejárat felé indultam. Pácolt marhanyelvet eszek, a' la...- legyintettem, merthogy mindig elfelejtem, kinek a módszerével készítik, noha az étlapon is feltüntették -, bőséges egyes salátával. - Számban, az ínycsiklandozó ételre gondolva, bőséges nyál gyűlt, nagyokat nyeltem. Gyerekkoromra gondoltam, amikor a fogunkra való ebéd hallatán előszeretettel nyalogattuk a szánk szélét és simogattuk a hasunkat.

Szép gyermekkor...! - sóhajtottam, de azonnal le is higgadtam. - A fenét volt szép, amikor szinte egészen kiskoromtól dolgoztam. Egyszer sem nyaraltam vidéken. A Balatonról pedig csak álmodtam. Nagyon szegény sorban éltünk. Apánk korán meghalt. Anyánk nevelt fel bennünket egyedül, rozoga, málló falú, sötét, zord udvarú pesti bérházban, aki ugyancsak sokat betegeskedett... A három testvérem, az ország különböző térségében lakik. Nagyon ritkán találkozunk. Név- és születésnapokon, karácsonykor és húsvétkor üdvözlőlapokat küldünk egymásnak...

Bent, megszokott asztalom felé haladva, váratlanul megtorpantam, ugyanis a közeli asztalhoz, velem csaknem egy időben, hihetetlenül szép és meghökkenésig karcsú nő közeledett, foglalt helyet.

Micsoda nő! - haraptam össze a számat a hímek ösztönétől vezérelve. - És az a járás! Az a mozgás, amint... Nem, ő nem ült le. Siklott, mint a sirály a Duna vizére. Nem toccsant, nem vert hullámokat, egyszerűen ott termett.

- Ki ez a nő? - érdeklődtem az odasiető, ismerős pincértől, mielőtt én is helyet foglaltam volna.

- Nem ismerem. Csak a negyedik napja jár hozzánk, mert ugye ön, kedves vendégünk mostanában elhanyagol bennünket - kapcsolta össze válaszáat, forgalmuk csökkenése miatt, tette társként vádolón, udvarias szemrehányással.

- Versenyeztem, meg a sok munka... - mentegetőztem diákként a gyönyörű nő árnyékába behúzódva, egyetlen pillanatra sem véve le szemem a belőle kisugárzó atmoszféráról -, mert ugye meg kell élnem valamiből, s az sem mindegy, hol és mit eszünk - bókkoltam még mindig a nő hatása alatt merengőn.

- Ha... én olyan kiváló teniszező lennék, mert ugye ma mindenki teniszozik. Sikk, ám olyan sportoló, mint ön, főmérnök úr...

- Nem leszek profi - vágtam közbe, előző beszélgetésünkre célozva, amikor a középkort jóval túllépő, bőbeszédű pincér arra buzdított, hogy csapjak fel profinak, mert azok - konkrétan felsorolva -, summákkal bizonyítva, ennyit és ennyit keresnek...

- Miért nem akar profi lenni - értetlenkedett a főúr.

- Mérnökként, tervezőként és kivitelezőként elismerést vívtam ki a szakmában. Jól teniszezek, igaz, ám ahhoz, hogy profi legyek, előbb, sokkal előbb kellett volna elkezdenem. Naponként hat-nyolc órát edzeni, tréningezni ebben a korban? Na... nem! Lusta vagyok én már ahhoz...

- Csak nem prosti? - böktek fejemmel az előbbi szép nőre, mert végig ő járt az eszemben.

- Nem igazodom el rajta. Megvacsorázik, tejdropszot iszik... és ki-billeg az étteremből. Egyedül érkezik, ugyanúgy távozik. Eddig senkivel sem láttam beszélgetni, kacérkodni. Többen ki akartak kezdeni vele, ám ő úgy lerázta őket, mint kutya a szőréről a vizet. Bocsánatot kérek, de nem tudok szebb hasonlatot kitalálni. Egyszeri látásra megismerem a prostikat. Erről a nőről illat és nem bűz árad, kérem. - Mint a régi kedves vendégeihez szokta, bizalmasan közelebb hajolt.

- Mit hozhatok a megbecsült vendégnek? - súgta. Én másra gondoltam, az ismeretlen s megcsodált nővel kapcsolatos közlésére számítottam, ezért kissé csalódottan válaszoltam:

- Pácolt marhanyelvet... Mégsem! - legyintettem. - egyelőre csak üveg sört kérek!

- Máris hozom a Kőbányai világost. - Illedelmesen megigazgatta karján a fehér kendőjét, és régi kaszinóbeli főurakhoz hasonló, méltóságteljességgel elviharzott.

Egyetlen pillanatra sem vettem le szememet a több mint szép, erotikusan izgató, karcsú nőről. Minél tovább bámultam, annál jobban elbűvölt, nemcsak hímként, ösztönösen, mélyen érzőn..., a szívemet is használó emberként vágytam a társaságára.

Sosem fordult elő velem, a tartózkodó, a nőket egyáltalán nem hajkurászó férfival, sem régebben, sem a közelmúltban. Lám, ez is megesett: Meglátni és megszeretni! - olvastam valahol. Nem hittem el. Most önmagamra csodálkozón, noha egyelőre nem éreztem igazi szerelmet, csak mélységes, legyűrhetetlen vágyakozást iránta.

A szép nő platinaszőke hajzuhatagának felét előre lógatta. Izgatón kidomborodó és sokat megmutató: Anita Ekberg, svéd származású, gyönyörű, amerikai színésznőhöz hasonlatos, mélységesen szexis

melléig ért, még erotikusabbá varázsolva női lényéből kisugárzó, ki-fejezetten izgató, buja érzékiségét.

Egyáltalán nem szerettem a sovány nőket: fogyókúra reklámoknak csúfoltam őket, vagy szőlőkaróknak, amelyen néhány dudor is akad, de a moletteket sem szívleltem különösebben. E kettő köztieket kedveltem: se nem sós, se nem sótalan, éppen olyan amilyennek lenniük kell - tréfálkoztam társaságban.

Ez a nő még attól is szebb volt.

Előbbi megnevezhetetlen érzéseim egyre jobban összezagyválódtak. Mint magányos csónak a háborgó víz felszínén a parthoz, leküzdhetetlenül sodródtam feléje. Semmit sem tehettem ellene. Nem is akartam. De nem is tudtam volna, mert az agyam és a szívem kettévált: az előbbi lebénuult, amaz - mindent elemésztőn - sóvárgott utána...

Sohasem láttam ennyire egyöntetűn szép, sikkes nőt - véltem miközben néztem.

Mozdulatai: amint evett, késével villájára rakta a salátát, amint szabályos ívelésű ajkához emelte... utánozhatatlanul kecseseknek tűntek. Márványszerű arcának legfőbb díszje a mandulavágású szeme volt, amely, mint két egyforma ékszer a napban, színes gyémántfényű szikrákat szórt szét a tányérjára és köréje.

Újra és újra végigpásztáztam a ragyogó tünemény minden egyes porcikáját: szoborszerűn kidomborodó csípőjét, vékony derekát, hosszú, formás lábait...

A szép nő felfedezte végre a reflexszerűen rászegeződő, sóvárgó szemeimet, s néhány pillanat erejéig, ő is szemügyre vett.

Én ösztönösen elszégyelltem magamat. Sietve, de igen ügyetlenül kaptam el a tekintetemet, zavartan néztem a sörömet. Meglőtyögtetem, belekóstoltam, és leraktam. Mikor hozta ki a pincér, töltötte a poharamba, nem emlékeztem rá. Végül pénz dobtam az asztalra, felálltam és megmagyarázhatatlan indítékből üzve az ajtó felé menekültem.

Ki elől futottam el? Nem tudtam megmagyarázni, noha többször is feltettem önmagamnak a kérdést.

Otthon, az előkészített terveket - úgy, amint elhatároztam - részletesen áttanulmányoztam, viszont nem jól aludtam. Többször felébredtem, olyankor a lebilincselően szép nőre gondoltam, akinek megkapó karcsúsága, kecsessége, a lelkem legmélyéig lenyűgözött. Leküzdhetetlenül vágyódtam utána...

Másnap végig az estét vártam, hogy ismét láthassam a tegnap felfedezett nőt, aki nem nő volt a szememben, hanem tünemény. S rettegtem, hogy valóban látom-e, eljön-e este, vagy véglegesen elvesztem, akit - nem tudtam miért -, máris a sajátomnak véltem.

Nem tévedtem.

Láttam a következő napokban ismét..., mígnem negyedszerre, szívmelegítő meglepetés ért: az imádott hölgyet -, akit akkorra már nemcsak kedveltem, végérvényesen bele is szerettem..., óh, azok a Jókai regények! - az asztalomnál ülve, rám várakozón találtam.

- Meglepődtél? - fogadott természetes bájjal s tegezve. - Igen zavart, hogy állandóan engem néztél. Átültem. Baj? - hökkent meg mosolyogva megütközésemem, mert hiába akartam, egyáltalán nem tudtam megszólalni az elémbe tároló gyönyörű látványtól.

- Visszaüljek ? - kérdezte kedvesen.

- Nem-nem-nem! - hebegtem kisgyerekesen. - Maradj! A vendégem leszel.

- Köszönöm, de már rendeltem. Kis svédasztalt kértem. Elég lesz kettőnknek. Sört egy üveggel. Én keveset iszom, te kocsiival vagy, tehát... - felrántotta a két vállát, és elhallgatott.

- Honnét tudad, hogy a sört szeretem? - csúszt ki a számon, talán azért, hogy levezessem a zavaromat.

- Minden este azt ittál.

- Köszönöm. - Enyhén meghajoltam. - Géczy Márton vagyok.

- Az asztalodhoz ültem - folytatta ő, mintha nem hallotta volna a bemutatkozásomat -, viszont - emelte feljebb a hangját, mialatt leültem - nem vagyok prosti. A pipikort ugyan régen átléptem, de azért még fiatal vagyok, szívem! - gúnyolt önrónikusán. Mennyire jól állt neki!

- Azért ültem át, mivel egyenesen undorodom a sok bámulómtól. Valahová csapódnom kellett. Így, mintha hozzád tartoznék, békén hagynak majd. Viszont nem hívhatsz fel a lakásodra magnózni. Nem vagyok kíváncsi a lemezeidre, vagy a bélyeggyűjteményedre...

- Ami nincsen.

- Debrecenben élek - folytatta, mit sem adva a közbevetésemre. - Pesten csupán a szabad időmet töltöm. Amit ezelőtt nem, most megengedhetem magamnak: keresztül-kasul járom, nézegetem, felfedezem Budapestet, utána az országot. A partnerem lehetsz, ha akarsz!

A távolba lesett. Arcán a pír különböző színű leolvashatatlan árnyai merengtek, mígnem, valamivel később újra rám emelte bájos tekintetét:

- Állandóan engem lestél. Lestél! Bámultál. Tetszem neked?

- Ez nem kifejezés rá - hebegtem erősen zavartan.

- Te is szimpatikus vagy nekem. Magas, elegáns, kellemes arcú, sportos külsejű... - csimpaszkodott egyre jobban rám a szemével. - Másként nem ülök át hozzád. Senkim sincs, otthon és itt Pesten... - A vállát vonogatta, a haját dobálgatta, s hallgatott egy ideig. - Szívesen járok veled, ha te is akarsz, amíg Pesten tartózkodom. Mást? Majd meglátjuk. Szép vagyok, anyagi gondjaim nincsenek, tehát szabadon válogathatom meg a partnereimet. Kivel... mikor. Esetleg veled, ha egyszer majd mind a ketten akarjuk... - Kacéran rám mosolygott. - Mindent a jövő dönt el.

Sokat ígérőn elhallgatott. Erotikusan csábos mosolya kifejezetten vonzott, szinte rákiáltottam: tetszel nekem, viszont félek tőled, mert nem ismerlek!

Noha előzőleg kifejezetten szerelmet éreztem a szép és kívánatos nő iránt, itt, e helyzetben, a nő furcsa viselkedése után egyáltalán nem foghattam fel érzelmeim kavalkádjának igazi értelmét. Valamennyi érzékszervem egyszerre érzékelte az igen csinos, karcsú és fiatalos nő ruháján átütő képzeletbeli meztelen testét - mely után leküzdhetetlen vágyat éreztem -, hódító illatát, pezsgő és állandóan nyugtalan idegrendszeréből láthatatlan, de jól felfogható kisugárzását.

Kihozták a megrendelt ételt, italt. Ettünk, közben egy-egy sanda pillantást vetettünk egymásra, néhány jelentéktelen mondatot is váltottunk... Felhevült idegrendszerünk, az intimitás gerjedező meghittsége, leereszkedő, több színű szivárvány gyanánt, járta át meg át a testünket, amely még be sem fejeztük az evést, máris több mint szerető barátokat varázsolt a két ugyanazon a zongorán játszó „muzsikusból”.

Miután befejeztük az evést, ő finoman felitatta ajkáról a láthatatlan ételmaradékokat, és rám lesett.

- Előbb mondtam valamit. Te nem válaszoltál. Mi a véleményed rólam?

- Nem tudom. Viszont magamról szívesen beszélek neked. - S máris mondtam: - Nem azért, mintha önmagamat imádnám. Nem, nem vagyok befelé forduló egyén. Nem gyűlölök senkit. Csupán a magányt szeretem: veled. Te?

- Most azt kellene mondanom, hogy én is veled, ami igaz is. - Mélykék szemében mindent elsöprő szemtelenség ragyogott. - Ígérem, csak veled... táncolok - kacagott fel. - Felkérhetlek?

Tovább nevetett, bűbájlógón kacérkodott, mialatt felállt, és elragadón, kecsesen a kezét nyújtotta.

Egymás kezét fogva mentünk át a lokál tánc-parkettjára. És elérkezett az a pillanat, amikor én, mint finom női szoknyát, fellebbentettem a fátylat - burkolt kifejezéseket használva, csupasz képszerűn, összekuszálva a lélek tiszta érzéseit a vérpezsdítőn feltörő tisztátalan vággyal, élénk színű ékszerdobozba összezárva vele... - lenge ruháján át valójában éreztem azt, amit előtte csak elképzeltem: A gyönyörű nő testének átcsapó forróságát. Eszemet teljesen megbénította a parancsoló vágy, hogy a két karomba zárjam a diadalmasan kacérkodó, kemény testű nőt, aki máris rájött, hogy megnyerte a csatát, amely során engem, mint férfit, akinek ajkán az üdvözültekhez hasonló mosoly bujkált, akinek szemében ő a színházi apoteózisok délibábjaitól ragyogón a felhőtlen ég közepére került, s alig leplezetten várt a kívánt fellépésre..., amikor, ez a ragyogó teremtés...

Ah, összezavarodtam. - Legyintett Márton, majd mit sem adva rá, tovább pergette azt a filmet, amelynek vetítését, a teljesen felbolydult agyában már az előbb pergetni kezdte.

A zene elhalkult, majd abba is maradt. Visszatértünk a helyünkre, ahol néhány másodpercig - az előbb történetek miatt - elragadottan extázisba kerülve kémleltük az egymás arckifejezésein átfutó rezzenéseket. Csak egymással törődtünk, tetőtől talpig beburkolódtunk a kezdődő szerelem édeskés illatú úrkabinjába, hogy később fellöve a végtelenségben keringjünk-keringjünk, csak mi ketten...

- Én bemutatkoztam előbb, te adós maradtál vele. Neved? - hebegtem a szívünkbeni csend elülése után.

- Találd ki! - kacérkodott.

- Dorka, Marcsi, Orsi, Hédi - fújtam -, Zsófi, Lilkó, Zita, Györgyi, Tünde, Mercédesz, Hajnalka, Ivett, Írisz, Fruzsina, Lea, Bea, Rita...- így, összevissza.

Mígnem ő a füléhez kapott.

- Ne sorold! Inkább megmondom: Julcsiként kezdtem, jelenleg Júlia a nevem.

- Ha te Júlia vagy, én Rómeó leszek.

- Engem tényleg Júliának hívnak.

- Úgy érzem a hangsúlyodon, nem vagy megelégedve a neveddel.

- Ki elégedett a saját nevével? De most nem erről van szó - rejtelmesen rám nézett, s elhallgatott.

- Miről? - sürgettem.

- Máskor mondom el.

- A neved, ugyanúgy, amint te magad vagy, elragadó. Kifejezetten tapadnak rád a férfiak, igaz?

- Ezt honnét veszed? - bájolgott Júlia.

- Nézz szét! Sokszor megcsaltad a férjedet?

- Micsoda fordulat! - kacagott fel. - És, ha nem is voltam férjnél?

- Mintha táncközben ezt mondtad volna.

- Majdnem valamennyi nő megcsalja a férjét. Én, miért lettem volna kivétel? Egyébként már régen elváltunk. A férjem, rá nemsokára meghalt.

- Kis hamis!- nevettem fel, miközben szinte éreztem, hogy valamennyi fogam csillog az előbb megivott sörtől. - Mondj valamit a férjedről!

- Hiába éltem vele évekig, végig kívülállóként szemléltem. Idegennek éreztem. Ettől függetlenül, hiába mondtam előbb, amit mondtam, sohasem csaltam meg. Nagyon hűséges típusú, mondhatni maradi vagyok. Szó szerint értelmeztem és értelmezem ma is az erkölcs fogalmát.

- Ami mindig viszonylagos. Kihez mérjük, kinek az elméletét fogadjuk el? Miért váltatok el?

- Kettőnk közül egyikünk sem volt szent. Ő féltékenykedett, noha én egyáltalán nem adtam rá okot. Senkivel sem kezdtem ki, folytattam viszonyt mellette, noha olykor-olykor kacérkodtam egy-egy férfival, de melyik nő, főleg, ha szép nem kacér? Gyereket akart, én nem. Szórakozzunk, táncoljunk, használjuk ki a rövid fiatalságunkat... mondogattam, amin egyre gyakrabban összevesztünk.

Maga elé révedt. A múltját idézte?

- Olyankor a férjem arcának minden szöglete eltorzult. Szaporán szedte a levegőt, vadul hadonászott, csapkodott. Félttem tőle. Végül rákapott az italra, amely nagyon hamar a vesztét okozta. Májzsugorodásban halt meg.

Bájosan legyintett. Szép, tiszta arcára fonnyadt mosoly aszalódott.

- Ne beszéljünk róla! Te, miért nem nősültél meg?

- Mert én sohasem apróztam el a szerelmet. Egyet, de azt nagyon. A legek embere vagyok: a legszebbet, de azt a legjobban mindenkinél!

- Nem akadt..., nem jelentkezett senki?

- Ma. Te vagy az!

- Nem is ismersz - kacagott fel kacéran. - És, ha hazudtam neked? Egyszerű, szép ribanc vagyok. Kírtartott, vagy mit tudom én ki? Nem tudhatod...

Ami azt illeti, tényleg nem sokat, mondhatni semmit sem tudtam arról a gyönyörű asszonyról. Hiába bizonygatta hűségét, biztosan volt szeretője, kedvese. Maga a csupasz gondolata is bántott. Hű de

szerettem volna a fátyla alá lesni! Egyébként, határoztam el: nem érdekel a múltja. Szeretem, amellet ragyogó nő. A többit, ha elmondja, elfelejtem, amit nem... nem! Sohasem zaklatom, faggatom miatta.

- A zord felhők, a verőfényes nap, a fény és a mocskok, amellyel bebefröcsköljük magunkat, összetartoznak - válaszoltam ennek jegyében. - Az égbolt kiderül egyszer, a mocskot lemossuk...

- És tiszták maradunk - duruzsolta Júlia megdicsőülten, miközben egyik kezével megfogta a tenyeremet, a másikkal megsimogatta.

Körülöttünk a képzeletbeli Bach-muzsika, egyetlen méhkaptárrá szelődülve, összefolyó, óriási andalító, méhzümmögéshez hasonlított.

- Feljössz hozzám, velem? - búgtam, udvarló, hím galamb hangján.

- Rád hallgassak vagy Ovidiusra? Bár jelen esetben e kettő között nem sok a különbség.

- Hogy én mit érzek, tudom, viszont Ovidiust... szégyellem, de nem ismerem.

- A szerelmet gyakorold, és ne magyarázd!

Elkaptam a kezét, és megcsókoltam.

- Úgy legyen! - súgtam átszellemlen.

Géczy Márton felugrott a heverőjéről. Fejét a két kezébe temette.

- Nem, Júlia nem lehetett öngyilkos! - kiabálta fulladozva. - És - hökkent meg azon nyomban, frissen fogant feltételezésének bizonyítékától erőre kapva, mind a két kezével a homlokát verve - a levelet nem ő írta! - Nem sokáig éltek együtt, mégis határozottan emlékezett Júlia kezének jellegzetes írására, a szép kerek, gyöngyszerű, egyforma betűire.

Felvette az asztalról az előbbi búcsúlevelet, és tüzetesen megvizsgálta: megforgatta, betűről betűre elemezte.

- Nem, ezt a levelet nem Júlia írta! - rázogatta a fejét határozottan. Nem az ő stílusa. Júlia sohasem volt szentimentális. Nem írt volna olyat, hogy: szépségének rózsanyílása idején..., s sohasem hulljanak le friss szirmai... Nem filozofált: Mert, meddig él az ember...? Ő nagyon racionálisan gondolkozott. Ha nem ő, mert nem ő, akkor ki? - és előbbi felfedezésének hevületében most félelmet érzett...

A búcsúlevelet visszarakta az asztalra. Idegrendszere, ki tudja hányadszor teljesen felborult, mialatt az ablakhoz lépett. Kinyitotta. Kihajolt, hogy megnyugodjék, két karját széttárta, s nagyokat szívott a friss levegőből, végül a párkányra könyökölt, és lelesett a zajló, izgó-mozgó városra, amelyből a nyakra-főre épülő, szebbnél szebb, a „ki bírja tovább pénzzel” villák miatt egyre kevesebbet látott. De, mi lesz később? Mert ezeket az építkezéseket, ezeket az erdő kiirtásokat nem lehet fenntartani. Egyszer csak rájönnek: Ez a terület, egyben Budapest tüdeje is!

Mialatt a várost nézte, akaratlanul tovább szötte előbbi szép gondolatait, mintegy annak bizonyításaként, hogy Júlia nem lehetett öngyilkos, mert semmi oka sem volt rá.

Júlia, a vendéglőbeli összelekedésük utáni másnap reggelén hozzáköltözött, és attól a naptól kezdve végig együtt éltek.

Micsoda napokat, heteket töltöttek el, éltek, élveztek át együtt!

Szabadságot vett ki. Nappalonként a várost járták. Budapest valamennyi nevezetességét felkeresték, tanulmányozták. Esténként...?

Micsoda esték és éjjelek voltak azok!

Heves vágyuk sóvárgó gyöngédséggé változott, mialatt végighabzolták a gyönyörű szerelmükből fakadó kéj valamennyi változatát... A hosszú s édes „küzdelmük” után, Júlia rendszerint a keblére borult: csacsogott, gerleként kacagott.

Óh, milyen dallamosan kacagott!

Szerelmük óriási folyammá nőtt az eltelt hetek alatt. Valósággal hömpölygött. A két felhevült test, újra és újra egymásra tapadt, hogy megint és megint elveszenek vágyuk hallucinációjában: a megszozott kielégülést várták. Eközben, az így vagy úgy rájuk települő, sűrű homály, csókjuk cuppogásával, Júlia erotikus sóhajával, intim hangfoszlányaival, érzéki sikolyával telt meg... Szertekűsző szerelmük lobogó lángnyelve, érzéken kiújuló erotikus lázat gerjesztett, újra és újra felrobbantva körülöttük a levegőt.

Júlia kifejezetten színes egyéniség volt. Óráról órára megújult, s mást adott.

Mennyire kecsesen mozgott, szinte táncolt, mialatt az éj kellős közepén felkelt, vele együtt lezuhanyozott, olykor megfürdött. Ő sokszor, úgy amint volt csuromvizesen a karjába vette, és a reá tapadó szerelmesen kacarászó nőt, visszavitte az ágyba, ahol az őket körülvevő világ: gyönyörűségtől, örömtől mámorosan elsiklott mellettük.

Nem... nem! Júlia nem halt meg. A levelet sem ő írta. Szerette őt, nem lehetett öngyilkos! Hiába a rendőrségi értesítés. Él... él! - fújta rendületlen. - Nem és nem megy be. A fényképek...? Ugyan! Őt semmi, senki nem téveszti meg! És, ha összetévesztették valakivel, vagy - nyargalászott a hátán lúdbőrözön a félelem -, bűncselekmény áldozata lett - mely felé a gyanúja egyre inkább közeledett...

Duzzogó, önmagával viaskodó hangja „szétrobbantotta” a felette lévő emeletet, hogy szabadon kijuthasson, szétáradhasson a kék égen, s belekapaszkodjék a leselkedő holdba. A levegőben finom, fúrge hangok futottak végig, átforrósodott leheletként érintve meg a fülét. Ereje volt, mint a „homokesőnek”, az egész eddigi világát elsodorta körülötte.

Géczy Márton, előszeként a reá zúdult tragédia beteljesülésének, rettenetesen szenvedett ezekben a percekben.

Vajon, mi történhetett mégis Júliával? Miért e cirkusz - mert igenis cirkusz -, amelyet később, ha lecsillapodik majd, kielemez és megfejt!

... Az idő múlása, egyetlen pillanatra sem feledtette el Géczy Mártonnal, Júlia elvesztését. Szíve legmélyén szüntelen gyászolta, egyben haragudott is rá, amiért megcsalta. Mert az együtt élők sokféleképpen megcsalhatják egymást, például, amint Júlia tette: a nappalakat, az éjjeleiket majdnem teljesen egészében együtt töltötték el, ő mégis titkolózott, vétkes szándékot hordozott gondolatainak titkos rekeszeiben. Nem az öngyilkosságát, mert szerinte Júlia nem követett el öngyilkosságot, valamelyik bűnbandával való szövetségét, ugyanis Júlia kiesztelt halála - így-úgy - kapcsolatban áll velük, nem lehet másképp..

„Gyorsan ölő mérget vett be, és kiugrott a vonatból”. Miként függ e két dolog össze? És a búcsúlevél sem valódi... De, ha már kapcsolat-

ban állt valamelyik bűnbandával, ami így utólag elgondolva megtörténhetett, vagy meg is történt, miért nem avatta be őt is? Állandóan azt duruzsolta a fülébe: új életet kezd mellette, tiszta lappal, titkolózások nélkül...

Újra és újra kielemezte a közösen eltöltött napokat, órákat, részletesen analizálta a mindezekből adódó, lehetséges logikus következtetéseket, ámde végkövetkezményként, mindig ugyanazon eredményre jutott:

Júlia nem lehetett öngyilkos. Igenis, tudatos félrevezetés, vétkes csalás történt, amit nem ért, de nem nyugszik addig, amíg fel nem lebbenti e homályt fődő fátylat.

Miért ez a komédia? Hol tartózkodhat? A rendőrség és a temetkezési vállalat egybehangzón állítja, hogy meghalt. De ki azonosította valójában, hogy az a bizonyos személy Bartha Júliával azonos? Mert az is meglehet, hogy ügyes félrevezetés révén, akaratlanul is összekeverték valakivel. A búcsúlevelet még nem látta a rendőrség.

Azt sem értette, bár ez nem ebbe a logikai sorrendbe tartozott, hogy miért nem törték fel az ajtaját?

Az első napokban úgy határozott, hogy leutazik Debrecenbe, Júlia eredeti lakhelyére, és utánajár: ki valójában ez a rejtélyes nő? Hol és hogyan élt, mielőtt egymásba „botlottak”. Ki ismerte, milyen nőnek tartotta? Mert valaki csak ismerte! Volt szomszédja, barátnője, munkatársa... - Kissé megdöbbsent. - Nem, Júlia sohasem dolgozott, mégis rengeteg pénze volt. Hogyan, honnét szerzett ennyi pénzt? Ennek is utána jár... Ámde, a munkája, amelyek egyre szaporodtak, egytől egyig Budapesthez kötődtek. Egyszerre két iskolát, három kisebb üzemet, és egy közepes nagyságú szállodát építettek, valamennyi építkezésnek ő volt a főmérnöke. Szinte állandóan keresték, hívták valahová, intézkedett, utasításokat adott... Másrészt, napról napra halogatta, mert félt fellebbenteni a fátylat, szembesülni Júlia múltjával, és egyébként is: a szálak nem Debrecenbe vezettek, a rejtély nyitját, itt Budapesten kell megtalálnia.

Keserű szívében elmúlt szerelmük, gyönyörű együtt töltött ünnepnapjaik káprázata mögött, miért keresse az élet zord valóságának hétköznapjait?

Törődjön bele? Felejtse el az egészet? - ezeket a lehetőségeket is feltette önmagának egyszer. A választ a szíve adta meg: nem, és kész!

Újpesti építkezésükön, ahol az egyik iskolát építették, végzett. Angyalföld felé tartott Peugeotján, ahol a három kisebb üzem épült. A Béke téren, az egyik újságáros pavilonja előtt megállt. Képes újságot vásárolt. Egyiket a kezében tartotta, másikkal a visszacapott pénzt gyömöszölte be a zsebébe, amikor vele szemben, a széles járdán, nagy szerelme, akiről előlről-hátulról mindenki azt állította, hogy meghalt: Bartha Júlia közeledett.

Lábai a földbe gyökereztek, azt hitte, álmodik, vagy meghibbant. Férfiasan markáns arca megnyúlt. Lélegzete elakadt. Pupillái merően Júliára meredtek...

Hitte, hogy Júlia él, most, amint szemtől szembe látta egyszerűen nem akart hinni a szemének, annyira hihetetlennek, mindez, szinte lehetetlennek tűnt.

Pedig ő az! Ugyanaz a hihetetlenül formás, szoborszerű alkat, úgy tapadt testéhez a ruha, mint a műcsarnok klasszikus női műalkotásaihoz megalkotójuk álma. Elképesztően karcsú volt. Ugyanazok az előreálló, rengő, keményen kidudorodó, dús, csupasz mellek, ovális, kristálytisza arc, hosszú, szőke hajának egyik fele, szokása szerint előrevetve simult a jobb mellére, és a szeme, azok az igazi mandulavágású szemek! Most is, mint mindig, színes gyémántként csillogtak a napban!

- Júlia! - mozdulhatott meg, futhatott végre, rövid megátalkodása után elébe. Amióta megpillantotta a feléje közeledő nőt, végig és kihívón rámeresztette a szemét, amit „Júlia” azonnal észrevett, mégis úgy tett: teljesen flegmán, ügyet sem vetve rá, mintha semmit sem venne észre kicsattanó örömeiből.

Megragadta a karját. Júlia megtorpant. Kérdőn, ugyanakkor durván és lerázón, a legcsekélyebb kíváncsiság nélkül emelte rá csábos tekintetét, rántotta ki karját a markából.

- Miért hagyta el? - háborgott Márton, markánsan, mit sem adva a szép nő látszólagos érdektelenségére. - Miért e színjáték? Úgy teszel, mintha nem ismernél meg? A felháborodottat játszod! - Mert Márton szerint színészkedett. Mennyire jól játszotta el a szerepét. Kár, hogy nem csapott fel színésznőnek! - Öngyilkosság, vonat... meg a többi! A rendőrséget s mindenki mást félrevezethetél, viszont én jól ismerlek. Ha már nem szeretsz, mondd meg...

- Én nem Júlia vagyok, Szabina! - torkolta le a szép nő, mialatt bensejének titkos tárházában felsejlett valami. Fokozódó rémülettel, tetőtől talpig végigmérte Mártont, majd tiltakozón rászegezte két, nagy igazgyöngyként csillogó szemét. - Tényleg összetévesztett valakivel, vagy egyszerűen ki akar kezdeni velem? Cselez? Mert akkor nem jó ajtón kopogtat.

- Géczy Márton vagyok - gügyögte erősen megzavarodottan. Júlia arcátlan profánsága hökkentette meg, mert ez a nő, igenis Júlia, amit azonnal a fejéhez is vert. - Te Bartha Júlia vagy. - Még közelebb lépett hozzá, mire a szép nő akaratlan hátrahőkölt. - Miért... teszed ezt velem, majdnem egy hónapi együttélés... és milyen együttélés után?

A szép nő, Géczy Márton nevének említésére akaratlanul elengedte a válltáskáját. Két tenyerét riadtan a mellére szorította. Kristálytisza, de most kissé sárga arcából teljesen elillant a vér. Mereven leszte Mártont, mígnem néhány keservesen átélt pillanat után, váratlanul megfordult, és menekülésszerűn futásnak eredt, nem is futott, úszott a levegőben.

Többen jártak körülöttük, néhányan megálltak, mások ingyen cirkuszcra várón lelassították a lépteiket.

- Ne fuss el! - szólt utána a körülöttük állók miatt kissé visszafogottan. - Feltétlenül beszélni szeretnék veled!

„Júlia” nem állt meg, és nem is válaszolt. Közelben áruháza állt, amelynek hatalmas bejárati ajtója, pillanatokon belül elnyelte, meg-hökkentően karcsú alakját.

Géczy Márton nagyon meglepte e kínos jelenet. Júlia szégyenteljes viselkedése, a néhány körülötte háborgó férfi és nő elitelő morgása. Sétáló öregek voltak, akik egyöntetűn őt okolva, sértő megjegyzéseket szórtak feléje, amiért meglett férfi létére leszólított egy magányos nőt.

A közeli parkban gyerekek játszottak. Zsivajuk odahallatszott. Labdáztak, futkostak, kergetőztek, és veszekedtek... A fák óriási koronái néma bólogatással lestek le rájuk. Egyik tövében, hosszú pórázra engedett kutya, éppen a kisdolgát végezte.

- Pfuj! - háborgott valaki, a kutya gazdáját szidva.

S az előbbi alakok, akik nemrégén még Mártont szapulták, máris két csoportra szakadtak. Egyik része a kutya gazdáját védte, mert hol máshol pisiltehetné, ha nem itt, meg nem tehet róla, mert az ilyesmi ősi kutya szokás... Mások a pfujoló nő pártját fogták, mivel kutya kultusz van..., gusztustalan, káros a gyerekek egészségére, akik előszeretettel ücsörögnek ez alatt a nagy fa alatt...

Géczy Márton, miután lekerült a műsorról, képes újságjával a kezében visszaballagott az útszélén álló kocsijához.

A hivatalosan halottnak nyilvánított nő: az ő Júliájának váratlan feltűnése, még jobban megerősítette régi feltételezését, amely szerint igenis nem halt meg. Lelke legmélyéig felkavarta, megbolydult egyéniségének, a történetek miatt, amúgy sem fenéig kristálytiszta átlátszó víztükrét.

Gyötrő szerelmétől üzve - amely a történetek után ugyan nem a régi fényében lobogott, de lobogott - automatikusan utána akart kutatni, beáll a parkolóba, onnét az áruházba fut, a többit a szerencséjére bízta.

Viszont, már bent ülve az autójában mást gondolt. Elvégzi az építkezésen a munkáját, mert feltétlenül oda kell hajtania, ugyanis várják, utána bemegy a rendőrségre és...

Megtorpant, merthogy mit mondjon nekik anélkül, hogy ne nézzék bolondnak? Az öngyilkos nő, aki mérget vett be, és kiugrott a vonatból, összeroncsolódott, akinek ügyét végleg lezárta az életvédelmi alosztály, szabályosan elégették, hamvait szétszórták... él? Sajat két

szemével látta, és látták mások is. Beszélt vele. Viszont azt is el kell mondania, hogy Szabinának adta ki magát, és úgy tett, mintha nem ismerte volna meg. Mellesleg tényleg kiváló színésznőnek bizonyult. Rezdületlen arccal állította ő előtte, akivel hetekig együtt élt, akit szeretett, hogy nem azonos Júliával.

Hátha, mégis hallucinált? - kételkedett újra és újra önmagában. Megbomlott az agya, szkizofréniássá vált. Nemegyszer olvasott, hallott ilyesmiről. Nagyon megviselte Júlia elvesztése, minden megtörténhetett. Lám, most is - gépiesen homlokára tapasztotta a bal tenyerét - lázas! Rémképeket lát, szomorú múltjából fakadón félrebeszél... A járó-kelő emberek sem veszekedtek, és az a ronda kutya, mert nagyon csúnyán nézett ki szegény, nem csinálta le a fát...

Az ülés fejevédőjére támasztotta a fejét.

Megbomlásra hajló agyában, tűzhányó kráteréből szétömlő, izzó lávaként, félig elfelejtett jelenet ötlött fel:

A Margitszigeten jártak. Néhány óráig tartózkodtak a Palatínus-strandon: úsztak, napoztak... Mennyire megbámulták a férfiak s mindenki Júlia hihetetlen karcsú alakját és szépségét! Utána, gyorsan felöltözködtek, és átsétáltak a Termál Szálló éttermébe, megebédelték, majd végigbarangolták az egyetlen, változatos, gyönyörű parkká varázsolt szigetet.

Sétálásuk közben, olykor kimondottan fiatal szerelmespárokra lettek, akiket vegyes érzelmekkel néztek, nevettek ki, szóltak meg... Egyik pár - nagyon jól emlékezett rá - már-már nyilvános helyen: a padon intézte el azt, amit mások otthon az ágyban, vagy itt, valamilyen bokor mélyébe húzódva.

- Bármennyire emberi, ízléstelen. Nem? - fitymáltam le őket.

- Fogadom, hogy a nő nem a felesége - vélte Júlia.

- Ovidiusnak... - enyhén elmosolyodott, mert szeretkezésük előtt gyakran hivatkozott, első esténken Júliától hallott ovidiusi idézetre, mely szerint: a szerelmet gyakorold, és ne magyarázd! - Voltaire-nek, Anatole Francénak, Balassi Bálintnak, Shakespeare-nek, Heinének, Lev Tolsztojnak, Hemingwaynek, Adynak, Kosztolányi Dezsőnek... nem egy nő ügye akadt, olykor a feleségük mellett. El is dicse-

kedtek velük némelykor, sőt nyíltan írtak róluk. Ez a szerencsétlen flótás, aki még csak nem is híres ember - a férfira bökött a fejével -, miért lenne kivétel?

- Mert a férfiaknak szabad - zsémbeskedett tréfacsinálón Júlia. - Hőstett, dicsőség, mint vadásznak az elejtett vad kapitális agancsa. Bezzeg a nőknek! Mindettől független én ódzkodom és ódzkodtam régebben is az idegen férfiaktól. Elképzelni sem tudtam mást a férjemen kívül. Habár olykor-olykor én is kacérokodtam. Szép voltam...

- Vagy, és leszel továbbra is!

- Ezért - folytatta Júlia nem adva rá - állandóan ki akartak kezdeni velem. De kik? Magas beosztásban lévő politikusok, jól menő vállalkozók, bank-vezérigazgató is akadt közöttük és katonatiszt, természetesen valamennyien nős emberek s hozzám képest öregek. Csak az tetszett bennük, amint körülöttem forgolódtak, legyeskedtek. Más...? Tudod... én nagyon sokat adtam a tisztas erkölcsökre, mialatt a férjemmel éltem.

- Ha én nem lennék - szegeztem melléne a kérdést, amin Júlia igencsak megbotráncozott -, engednél a csábításnak, mert hű de sokan kikezdenének veled! A magányos, a ragyogó nővel. Pesten! Ajaj!

Júlia elpirult. Szép ívelésű szemét megfedőn rám szegezte.

- Hát - brúgta bizarrul, szorosan hozzám simulva. - Ha rád hasonlítana, esetleg... Mert rajtad kívül számomra nem létezik ezentúl férfi. Sohasem hittem volna el ezelőtt, holott egyáltalán nem avattam tisztas erkölcsé a szexet, ha én nem is kezdtem ki mással, újra és újra legyőztem állati ösztöneimet, amelyet, nememet meghatározó génjeim ojtottak belém, hogy valaki azt tehet majd velem, amit akar. Például te...!

Géczy Márton akaratlanul összerezett, ugyanis, mintegy gondlattársításként, egy különös férfi jelent meg emlékezetének kusza vetítővásznán. Egyáltalán nem értette, hogyan bújta elő felzaklatott gondolatainak erősen összekuszálódott szövevényéből, most s itt! A kis török, akiről valójában nem sokat tudott. Miért fontos, egyáltalán fontos-e ez a jelentéktelen külföldi, de jelenleg Budapesten tartózkodó?

dó emberke? Valami felsejlett, és ő így vagy úgy ösztönösen, belső sugallatra, összefüggésbe hozta Júlia rejtélyes sorsával. Valószínűleg nem ő lesz a rejtély kulcsa, mert ezek után, most már csak azért is, ki kell bogoznia ezt az összekuszálódott talányt. Újra nyomára kell bukkannia Júliának, mert ő igenis Júliával találkozott előbb. Nem hallucinált, nem bolydult fel az agya, nem részeg és nem is lázas, teljesen egészséges férfi.

Testét-lelkét összerázón megdöbbsent, ugyanis, ha Júlia nemcsak őt - valakinek vagy valakiknek az utasítására, segítségével a rendőrséget is, ilyen rútul rászedte -, készakarva, tudatosan kidolgozott és mesterien sikerült tervvel, a sok-sok együtt töltött szép napok forró fogadkozásai után, a szemébe nézve letagadta magát... bajba került. Nagyon nagy bajban van. Tette, amint kezdettől sejtette egészen biztosan valamilyen bűncselekménnyel kapcsolatos. Akarva-akaratlan belekeveredett valamibe. Nem akarja őt magával rántani. Ezért e színmű, ezért tagadta le magát előbb! Viszont, ha így van - rezonált az idegrendszere előbbi gyatra eszmefuttatására, annyira felizgatta magát, hogy egyszerűen képtelen volt komolyabb okfejtésre - a kis török valamiképpen összefügg Júlia szomorú sorsával, lényre ráterelheti a hozzá vezető útra. Mert Júlia, mialatt együtt éltek, két ízben is tárgyalt a kis törökkel - innét származott kezdeti gyanúja -, amiről ő tudott, és amit Júlia igyekezett eltussolni. Valutát: dollárt és fontot vásárolt tőle - bagatellizálta el súlyos tettét, válla vonogatásával is súlyozva, miután figyelmeztette, hogy az ilyen kétes, Magyarországon valutával üzletelő külföldi alakoktól, lehetőleg tartózkodjék, mert igen veszélyesek. Csalnak, emellett, mivel kábítószerrel, olykor fegyverrel is üzletelnek, mocskos alakok, és a rendőrség is szemmel tartja őket...

- Nem vagyok narkós - szégyellte el magát Júlia -, és dollárral sem üzérkedem. Egyszerűen tartok magamnál néhány dollárt és fontot, amit tőle vásároltam, de igazat adok neked: máskor nem állok egyedül szóba vele, és senkivel. Azért mondtam, hogy máskor, mivel valutát rendeltem nála, amiért csak el kell majd mennem. Valutába fektetem a pénzem. Ugye elkísérsz?

Ő szót fogadott.

A kis törököt - nagyon alacsony férfi volt, innen a neve - Márton egészen biztosan emlékezett rá: mind a két karjára tökéletesen egyforma alakot tetováltak. Kuporgó nőt... az is lehet, hogy Buddhát ábrázolta? Szabályos körben elhelyezve, apró csillagok övezték.

Hány ágú csillagok lehettek? - törte a fejét. - Nem öt és nem is hat, az biztos! Mert határozottan emlékezett rá, megoldvasta, csak elfelejtette.

Nem szövögette tovább, émelyítón önörölő elképzeléseinek megannyi kérdőjeleit ábrázoló, durva fekete vásznát, elindította a Peugeot-ját, s eredeti úti céljából kifolyón Angyalföldre hajtott.

Miután odaért, gondolatait végig a munkájára összpontosította, ott alaposan átnézte az építési napló bejegyzéseit, hosszan tárgyalt, a kitergetett rajzok fölött az építésvezető mérnökkel, majd felmentek a teherszállító-lifttel a hét emeletnyi magasan álló üzemi tároló acélvázaihoz, utasításokat adott a vele érkező mérnöknek s munkavezetőnek, megmutatta nekik a rajzon, hogy - az építési naplóba bejegyzett építető kívánságára - milyen változtatásokat eszközöljenek... végül elköszönt.

Ezt követően visszament a kocsijához, és hazahajtott.

Szerencséjére nem találkozott a ház közkedvelt mindenesével: az egyedülálló ügybuzgó házmesterükkel, mert Tóni bácsi egészen biztosan, hosszú percekig feltartotta volna, amit ő most nem akart. Egyébként szívesen elbeszélgetett vele... Végig, ritkán tapasztalható idegességgel küszködött, amely rohanásra, kapkodásra és felületességre készítette... A főzőfülkében kávét tömött a kávéfőzőjébe. Mia-latt lefőtt, sietve lezuhanyozott és átöltözködött. Felszürcsölte a kávéjét, majd visszafutott az autójához, s elhajtott.

Valahol az Erzsébet híd pesti hídfőjénél parkolt le, mert a Váci utcához közelebb eső helyeken, hosszabb keresgélés, autózás után sem talált üres helyet. Lezárta a Peugeot-ját, és a Váci utcába sietett.

Többször végigsétált a rövid, de állandóan zsúfolt, színes kavalkádú sétálóutcán, hiába. Éppen visszafordult, amikor teljesen véletlenül rábukkant az alacsony törökre. A Vörösmarty téren kisebb, főleg idős

emberekből verbuválódott, alkalmi zenekart hallgatott, legalábbis úgy tett, mintha érdekelné.

Melléje lépett, és titokban külön-külön megnézte a karját, ám hiába óvatoskodott, az észrevette. Furcsán, menekülésre készen bámulta, mire fel ő biztatón megérintette a vállát, és erőltetetten rámosolygott.

- Dollárt... USA-dollárt vennék. Van? - súgta.

A kis török visszamosolygott.

- Te... annak a szép nőh...nek férje lenni, aki lottón nyerni sok pénzt?

Márton, az igen alacsony török hihetetlen memóriájának adózón, kifejezetten rácsodálkozott. Júlia - eddig nem tudta, ami újabb megütközésre készítette -, tényleg nagyobb összeget nyert a lottón? Amit, a történetek után, most egyáltalán nem hitt el. Bárki állíthatja pénze tisztára mosása ürügyén. De, miért mondta el ennek az ócska alaknak, neki meg nem?

- Igen - vágta rá, némi gondolkozás után. - Adsz?

- Gyere! - felelte.

Előrement. Márton szorosán követte. A kis török a környéket kémlelte, hogy nem figyelik-e őket, nem kísérik-e a társai... mint mindig, gyanakodott...

Miután semmi gyanúsat nem fedezett fel, kissé megnyugodott.

A közeli, óriási és impozáns irodaház földszinti előterébe vezette, abba az épületbe, ahol a Magvető Könyvkiadó, a Szerző és Jogvédő Hivatal is székel. A táblákról olvasta le. Több, más intézmény is helyet kapott ott, ám azoknak a portálját már nem nézte meg, ugyanis félt, hogy feltűnik a töröknek.

Egyik félreeső, homályos sarokba húzódtak.

- Mennyi kell? - ütötte fel kérdőn a fejét, ráncolgatta homlokán a bőrt, a kis török. Egyik kezét a zsebében tartotta, másikkal gesztikulált. Sandán lesett Mártonra, akinek úgy tűnt: nem a pénzváltáson járt az esze, valamit meg akart tudni tőle. Másként nem hozza ebbe a zugba, s nem nézi ennyire titokzatosan...

Márton fényképet vett elő a zsebéből, és a kis török orra elé tartotta. A fénylép Bartha Júliát ábrázolta.

- Hol van?

Markáns arcára az eltökéltség - mely szerint mindenképpen felkutatja -, merev vonásai mély barázdákat szántottak, amely még férfiasabbá varázsolták, amúgy is kellemes arcvonásait.

- Nem tudom - hüledezett képmutatón a kis török.

Dús szemöldökével övezett fekete szemgolyóját kutatón Márton arcába fúrta. Duzzadt ajaka meg-megrándult.

- Bolondnak nézel? - vont a felelősségre. - Rendben van, ám a bohócsapkát s a csukát te viseled, pajtás! Ki vele! Mit tudsz Bartha Júliáról? Másként, itt s azonnal... - két kezét ökölbe szorította, és félelmetesen megfenyegette.

A kis török szeme tükrének elmattosodásából, ajka vibrálásából, arcának alig észrevehető elszínezéséből Márton azonnal megsejtette, hogy nemcsak felismerte Júliát a fényképről, hanem igenis tud róla valamit, amely további elszánásra készítette.

Az alacsony török cigarettás dobozt vett elő. Márton a markában tartott dobozról nem olvashatta le a márkáját: Marlboro vagy Kent típusú cigaretta lehetett.

Zavarát leplezően megkínálta. Márton elhárította.

A kis török rágyújtott. A gyufát, anélkül, hogy elfújta volna egyszerűen, eldobta. Mártontól alig ötven centire esett le. Kinyúlt a lábával és eltaposta... cigarettafüstjét, mesebeli, tűzokádó sárkányhoz hasonlóan az orrán engedte ki, de Márton szerint még a füléből is füst szivárgott.

A levegő - a növekvő feszültség táplálta - kitapintható masszává sűrűsödött körülöttük. A kis török, mélyfekete szemében a fokozódó gyűlölet szikrái ugrándozni kezdtek. A csend elviselhetetlennek tűnt. Márton úgy érezte, hogy komoly veszély fenyegeti.

- Idefigyelj! - figyelmeztette megérezéséből fakadón. - Rendszeresen sportolok. Kifogástalan az állóképességem. - Miért mondta ezt, maga sem tudta. Talán figyelmeztetni akarta átlagosnál erősebb testi alkátára. - Ne próbálj késhez, vagy máshoz nyúlni, a társaidat sem uszíthatod rám, mert eddig nem avattam be a rendőrséget, de...

- Ez a csaj... nő - buzogott a kis török, vaskos körmével az előbbi képre pöckölve - meghalt. - Hangjában sértődöttség rejtett árnyai sötéttettek, miközben hozzátette: - Ne fenyegezz! Te veszélyed nagyobb lenni, mint enyém.

- Tehát felismerted? - szakította félbe Márton.

- Rendszeresen csinált rajtam... velem üzlet..., Nem nekem, általam. Meghalt. Nyiss - mutatta a nyakán is. - Több válasz nincsen. Nem faggatni téged..., engedet.

Növekedő idegessége miatt hibázott ennyit, mert egyébként egészen jól beszélt magyarul.

- Ne hazudj, mert...! - Ugyanúgy, mint előbb nekiszegezett öklével vészesen megfenyegette. - Beszélj már !

- Az elefánt sohasem tapod le nálad kisebb légyre - célzott a köztük lévő erőfölényre a török. Érdekes, most szinte egyáltalán nem hibázott, csupán a lényt tévesztette össze a léggel.

- Hacsak fel nem ingerlik, mint te most engem.

- Meghalt.

- Nem halt meg - felelt vele Márton. - Ma összetalálkoztunk. Ő úgy tett, mintha nem ismerne meg. A nevét is megváltoztatta. Mibe erőltették bele?

- Az a nő, aki te látni... machinált.

- Te! - Megragadta a nyakát, de mivel még idejében sikerült mérsékelnie indulatait, azonnal el is engedte. - Sokkal gyengébb vagy nálam, ezért nem bántalak. Viszont határozott választ várok tőled! Igennel, vagy nemmel válaszolj! Júlia belekeveredett valamibe?

- Meghalni lenni.

- Nem halt meg! A saját szememmel - mutatta - láttam Újpesten. Kábítószeres? - lépett közelebb az előbbinél is fenyegetőbben.

- Ide fel, le... le, hallgass! - makogott ijedten a kis török. - Náluk... Kik náluk? Ne faggass, engedet... mert. Nem babra játssza, amit te nálatok mondja...tok. Ne akarj bele zavarodni, mert megugratsz..., s te is kaput vagy lenni. Akit te látni manapság, felejteti el!

- Felejtsem el, én, aki véletlenül összetalálkoztam veled? Te... te! - Márton szemében fenyegető láng lobbant, mire fel a kis török, sünál-lásba helyezkedőn, önkénytelenül behúzta a nyakát.

- Nem beszélek semmi. Engedd elmenni, engedet! Társak mindenhol, jönni-menni. Egy bökés oldaladba. Ütés neked fejed. Nem... nem tudni róla semmi. Nincsen lenni, meghalt.

- Tűnj el, mert minden büzlik körülötted, és én undorodom!

- Én akarok elmenni. Rendőrség, füles, semmi! Saját tapasztalodra. Érteni engedet?

- Menjél! - sziszegte fenyegetően.

A kis török olyan fürgén eltűnt, mint honi bazárjukban a zsebmet-sző sikeres akciója után.

Márton a fejét csóválva távozott az épületből. Eddig stílszerűn a foglalkozásához, hatalmas felvonócsigának érezte magát összebo-nyolódott életének kusza rendszerében. Mostantól senkivé változott. Kicsorbult, használhatatlanná vált. A díszes óra nem kakukkolt töb-bé. Végleg elnémult. Csak egy valamit érzett biztosan, hogy Júlia él, ismeretlen, csúnya bűncselekménybe keveredett. Valamilyen módon: igazolványcsere, alkati azonosság révén... megtévesztették a rendőr-séget. Azért dobhatták ki a vonatból, hogy nehezen felismerhetővé, vagy teljesen felismerhetetlenné válják. És... valójában, nem is azo-nosították! Hogyan, amikor egyetlen közeli rokona... - se testvére, se férje nincs, háziak pedig, és lent Debrecenben alig ismerték, egyéb-ként is hogyan nézhetett ki szegény! Most bujkál. A rendőrség meg, akiket megtévesztettek, ügyesen rászedtek, sietve lezárta az ügyet. Miért is kínlódnának, annyi ilyen, vagy hasonló esetük akad, hogy alig győzik. A hamis búcsúlevélről nem tudnak... egyébként, mivel, kivel, hogyan bizonyítsa be, hogy hamis? Hatósági írásszakértővel - jött rá rövidke fejtörés után...

Gondolatai összekuszálódtak. Majd szétfeszítette agyát a fokozódó zűrzavar, miközben a szomorúság újdonsült hullámai újra és újra át-járták az egész testét, ami fájt.

Nem a teste, a lelke sebesült meg.

A több mint kellemes arcú, sportos külsejű férfi: Géczhy Márton úgy érezte magát abban az óriási városban, amelyet az ország fővárosának neveztek, ő a szülővárosának tartott, mintha teljesen egyedül bolyongana a vakvilágban. A forgalmat, a zajt nem észlelte: Teljesen kiürült a város, minden és mindenki elveszett számára. Mélységes temető méla csendje vette körül. Éppen ez a minden szép és jó elvesztésének térvészéből adódó zűrzavara adott erőt neki, hogy szabad idejében, mániakusként, nap, nap után a várost járja, Júlia holléte felől tapogatózzék, akinek alakja agytekervényeinek leggörbébb zugában, a körülötte kibontakozó rejtély tükrében szemlélve, teljesen elfogadható fogalomná változott.

Munkájából adódón gyakran járt Újpestre. Abból a filozófiából kiindulva, hogy hátha ezen a környéken lakik, bujkál, odafűzi valami, minden egyes alkalommal felkereste a helyet, ahol annak idején megpillantotta Júliát, holott sokszor eszébe jutott a kis török figyelmeztetése: ne ártsd magad bele az ügybe, mert ezeknél az embereknél nem babra meg a játék!

De hát, kik ezek az emberek? Mire fel ez a kegyetlen, ön és másokat elpusztító színjáték, amelyet nagyon ügyesen megjátszott, külföldi távollétére időzített cirkusz? Öngyilkosság, vonatból kidobás, hamvak szétszórása, hamis búcsúlevél, amelyet őriz? De hiszen - döbönt meg újra és újra - akkor, így vagy úgy, neki is szerepet szántak ebben a tragikomédiában.

Kik, és hogyan szedték rá a rendőrséget? Miért? Ki volt valóban a hulla, akit Júliával azonosítottak? Ki fizette be a pénzt a temetésre, illetve a temetkezési vállalat egyik kirendeltségén, ahol régebben érdeklődött. Azt a felvilágosítást kapta, hogy Bartha Júlia - tehát maga az öngyilkosjelölt - fizette be csekken, adta meg írásban végakarátát. Szerintük semmi „furcsa” nincsen benne, máskor is előfordult már ilyen.

Egyáltalán nem hitte el. Megint, s újra arra a bizonyos levélre gondolt, amelyet döntő bizonyítékként őriz.

Ugyan egyezik-e az írás? Ugyanazon a személy írta a búcsúlevelet és közlését a csekk hátuljára? Egyszer ez is eldől... Valószínű, mert a

csalás csak így tökéletes. Profik tették, mindenre számítottak. Nem véthettek hibát... Alea iakta est - mondaná Tóni bácsi, aki állandóan vigasztalta, ha találkoztak, ám mostanában ritkán akadtak össze. Ő intézte, hogy így legyen. Se vele, se mással ne találkozzék. Ne akarják elterelni a figyelmét...

Nem hátrál meg. Csak azért is megoldja a Júlia személyét övező talányt. Mert Júlia igenis él! Ő felkutatja.

Eltökélt szándéka ellenére fellazult talajba fogódzó gyökérnek érezte magát, amelyet a legkisebb szél is kicsavarhat. Rejtélyesen eltűnt, de újra meglelt szerelme miatti bánatából fakadó türelmetlensége, s maga a vaskos titkot lefödő rejtély alatt megbúvó valóság táplálta, amelyről mindenképpen fellebbenti azt a bizonyos fekete leplet, és bátran szembenéz vele!

Lassan, amint telt-múlt az idő, nem annyira Júlia: gyönyörű teste, bársonyos bőre, forró csókja, simogatása, becézése, odaadó szerelme... izgatta már - az egyre távolodott s mind messzebről bámult vissza rá, - maga a titok, annak miéértje érdekelte.

Addig-addig jár-ke, érdeklődik, les erre-arra, amíg valamilyen használható nyomra nem bukkan - határozta el önmagát biztatón újra és újra, mert Júliát igenis azon a részen kell keresnie!

Ez iránti futkosása, óvatos érdeklődése, tapogatózása közben újabb, az eddiginél is súlyosabb meglepetések érték, amelyekről még inkább arra következtetett, hogy Júlia bűncselekménybe keveredett - de nem vált áldozatul - és vele együtt az ő személye, akaratán kívül belesodródott valamibe...

Az iskola építkezésén végzett a munkájával. Ismét Újpest utcáit, te-reit róttá. Nyakra-főre érdeklődött, tapogatózott, leginkább az eléggé nehezen megközelíthető kábítószereket kereste, azokat, akik árulták az ördögi port és az áldozataikat, amely során néhány ismerősre tett szert. Meg a török és az arab ideiglenesen az országban tartózkodó bevándorlók lakóhelyeit.

A Munkás utcában, az egyik cipész, kicsinyke és a kapura akasztott kirakatában, neki tetsző cipőt pillantott meg.

Hirtelen megállt.

Szerencséjére, mert ugyanabban a pillanatban egy virágcserep pottyant a járdára. Széthuppant. Az apró cseréptörmelék messzire szétszóródott, a benne lévő föld egy kupacban hevert a járdán, az óriási muskátli ágai letöredezték, rojtos gyökérzete az ég felé meredt.

Ha csak egyet lép a fejére esik. A kirakathoz lapult. Arca elfehéredett, idegrendszere valósággal lebénult.

Az elmúlt napokban teli sörösüveg hullott elébe, pattant szét, csaknem azonos körülmények között, ráadásul nem messzire innét. Tehát nem véletlen esetről van szó, amint akkor vélte, amiért nem is törődött vele, és vélné most is, e lepottyant cserep virág láttán, ha nincs az esetnek előzménye.

Meg akarták ölni - döbbsent meg, ám a felismerés - mélyen az idegrendszerébe szántva - azonnal felrázta előbbi megdermedtségéből.

A ház bejáratához sietett. A kapualjban, ápolatlan, torzonborz férfa ütközött. Az odakészített kukákat igazgatta, s morgott: merthogy állandóan guberálnak, szétszórnak mindent...

- A házmestert keresem - rontott elébe Márton.

- A házfelügyelőt? Én lennék az.

Na hiszen - gondolta. Önkéntelenül az ápolat, állandóan jól öltözött, ha dolgozott is mindig tiszta, kék köpenyt viselő, csokornyakkendős, előzékeny, őszinte és igazán jószívű Tóni bácsijukhoz, a házmesterek gyöngyszeméhez hasonlított.

A mérleg többszörösen Tóni bácsi javára billent.

- Ki lakik a másodikon?

- Attól függ, hol...

- Abban az... erkélyes lakásban, amely csak egy van.

- Miért érdeklí az magát? - förmedt rá udvariatlanul.

- Egy cserep virágot dobtak le. Kis híján fejbe találtak. Ki lakik abban a lakásban ?

- Dobták... dobták! - méltatlankodott Márton legnagyobb meghökkenésére. - És, ha csak leset - így mondta -, nem dobták? Budapesten bárhol előfordulhat ilyesmi.

- Köszönöm szépen - gúnyolta, miközben faképnél hagyta az ápolatlan, torzborz, modortalan házfelügyelőt. A lépcsők felé indult,

hogy személyesen nézzen utána a kulcsfontosságot jelentő, kis híján tragikusan végződő esetnek.

Mert, miért éppen őt célozták meg, szerencséjére rosszul, nem régen sörösüveggel, most e cserép virággal?

- Nem ajánlom - szólt utána a zord házfelügyelő. - Arabok és többen vannak. Minden héten összeverekednek. Ha megelégedik egymás püfölését, másokkal kötözködnek, főleg a nem messzire lakó törökökre fenik a fogukat. Ez is muzulmán, az is, a pofájuk se különbözik, mégsem szívlelik egymást, hát akkor mást!

- Nem félek tőlük - vágott a szavába Márton, noha valójában mélyen elgondolkoztaták az öreg szavai, sőt kissé meg is rettentették.

- Ne rohanjon a vesztébe, mert ezek a saját fajtájukkal sem gatyáznak. Ledöfik az embert, és eltűnnek. Mindig akad egy-egy kamion, amelyik felveszi, és sipirc ki vele az országból! Ma itt, holnap ott. Ezek nem igazi arabok, hitüket hagyott kik-mik. Se hazájuk, se istenük. Kábítószerrel üzérkednek, amelyért Iránban és másutt azonnal kivégeznék őket... Ez - felfelé bökött a fejével, a továbbiakat súgta: - elosztóhely. Jönnek-mennek, férfiak, nők vegyesen. Egy vén csajtól bérlik a lakást. Persze ő nem lakik itt. Csak egyszer tolja ide azt a ráncos pofáját, ha kasszíroz. Rengeteg pénzt beszed, de ne féljen, engem még egyszer sem dobott meg egy ezressel. Ezressel: Százassal!

Felemelte a mutatóujját s Mártonra sandított.

- Egy mukkot se mondtam, mert ne szólj szám, nem fáj fejem. Érti? Naná, hogy szagot kapjanak a zsaruk, ezek meg kinyírjanak?

- És, ha én is nyomozó vagyok?

- Maga? - mustrálta meg közelebbről is. - Soha! Tehát vigyázzon!

Márton megtorpant. Mert jó, nem szúrják le, nem ütik fejbe, de megtudhat-e valamit, többet, mint eddig tudott? A rendőrségre hajt - kocsiját a szomszédos szélesebb utcában hagyta, az utca nevére nem emlékezett -, bejelenti az esetet, mert jó nyomra bukkant, s a továbbiakban nem ajánlatos saját szakállára kutatnia. Nagyon veszélyes, vélte, de máris meggondolta magát, mert akkor mindent fel kellene tárnia, ettől pedig egyelőre, tudata alatt, Júliát féltve ódzkodott.

Megfordult, s elhagyta a kapualjat. A házfelügyelő akkorára az utcán állt. A lehullott cserepet szemlélte: Morgott, káromkodott, mert hogy neki kell eltakarítania a törmeléket: összesöpörnie, lapátra szednie és a kukába dobni..., ahelyett, hogy a televízió előtt ülne, ugyanis már elkezdődött a tegnapi krimi folytatása...

Márton odébb ment. A megfelelő szöveget kereste, ahonnan alaposan megvizsgálhatta a gyanús erkélyt és ablakot. A legcsekélyebb rendellenességet sem fedezett fel. Minden kihaltnak tűnt. Cserepes virágot sem az erkélyen, sem az ablakban nem látott. Az előbb lehullott virág helyét sem fedezte fel, ráadásul virágtartó sem létezett, amely még tovább fokozta Júliát és most már őt is körüllegő titokzatosságot.

Mibe keveredett bele Júlia? Ő, mikor nyúlt a méhkaptárba?

Leverten, tele talánnyal, éledező félelemmel sietett az autójához.

- A fene! - hökkent meg ott. - Feltörték!

Gépiesen, kissé segítségkérően lesett körbe. Lélegzete elállt, szíve a torkában dobogott, gyomra összeszorult, arca az előbbinél is jobban elsápadt.

Egy keleti kinézetű férfi a távoli sarokról leste, ám, mihelyt találkozott a tekintetük, olyan hirtelen eltűnt, hogy fogalmat sem alkothatt: merre menekült el, vagy hová bújt be ennyire gyorsan.

Feltörésnek: ablak kiverés, máz lepergés, karcolás, horpadás nyoma sem látszott a Peugeotján. Éppen csak az ajtót találta résnyire nyitva. Tehát tévedett. Nem törték fel, szabályosan kinyitották. Mivel, hogyan? Odaugrott, kitérte, és belesett a kocsijába.

Semmihez se nyúltak - állapította meg első felületes szemlélődése után -, viszont a vezető ülésen egy kis cetlit hagytak. Felvette és elolvasta:

„Hagyd abba a nyomozást! Tűnj el a környékről!”

Megforgatta, és a zsebébe gyúrte. Ezután alaposan átvizsgálta mindent: felnyitotta a motorház-fődelét, belekukkantott a csomagtartóba - krimi filmekhez hasonlóan robbanószerkezetet keresve - az autója alá kémlelt, megrugdalta a gumikat, hogy nem lyukasztották-e ki, nem lazították-e meg a csavarokat...

Beült, beindította a motort, kipróbálta a féket... Miután mindent rendben talált gyorsan elhajtott a környékről.

Mélyen megrettenve, forrongó gondolataiba süppedve, a reá nehezedő félelemtől kissé elkábultan autózott ki a budai tenispályájukra, ugyanis már előzőleg elhatározta, hogy bepótol valamit az utóbbi napokban elhanyagolt edzéseiből. Azelőtt semmilyen körülmények között sem hanyagolta el az edzéseket. Vérébe ívódott, mostanában kifejezetten hiányzott. Mikor a helyszínre ért, a parkolóban kiszállt a Peugeot-jából, ahonnan egyenesen az öltözőbe sietett.

Sem útközben, sem bent nem találkozott senkivel: Bizonyosan később jönnek ki - könyvelte el enyhe vállrándítások kíséretében, az átélt borzalmas események súlya alatt roskadozva.

Kinyitotta az öltözőszekrényét, de semmihez sem nyúlhatott, mert közvetlen közléről, furcsa koppanást, nyomban rá éles deszkarecséget ütötte meg a fülét.

Becsapta az ajtót. Szeme automatikusan a szomszédos öltözőszekrényre tapadt, ahonnan a furcsa koppanás hallatszott.

A szépen kiképzett, pácolt faperemből - mert ezen a pályán a lehető legpazarabbul, a nemzetközi előírásoknak megfelelően képezték ki, rendeztek be mindent - csontnyelű, hosszú, vékony pengéjű törkés állt ki.

Neki szánták, de eltévesztették - rémüldözött lemerevedve. - Nagyon veszélyessé vált a helyzete. Vajon miért? - merengett kétségbeesve, még mindig mozdulatlanul bámulva a törkést, mely még rezgett a fában.

Több másodperc telt el, mire erőt véve félelmén, előbbi görcse feloldódott, és a nyitott ablakhoz futhatott, ahonnan a törkést bedobták.

Kilesett.

Az autójától nem messzire - hogy nem vette észre? - mélykék Ford állt. Valaki beugrott, és a kocsí már is elindult. Az ajtót robogás közben csukta be, ugyanaz a személy, aki előzően beugrott a kocsiba, tehát nem ő vezetett, társai vannak - állapította meg. Rendkívül gyorsan hajtottak. Az élesen vett kanyar miatt hátborzongatón nyikorogtak a kerekek...

Ugyanabban az időben, vajszínű Mercédesz állt be a tenispálya parkolójába.

Azonnal megismerte klubtársát: dr. Noha Nándort, a híres belgyógyászt.

Izgatottan eléje rohant, és zavartan, kapkodón az előbb távozó Ford után mutatott:

- Kik ültek benne? - hebegte magából kikelten, erősen feldúlt hangon.

- Mi történt? - kérdezett vissza, a nemcsak szaktudásáról, nyugodtságáról is közismert belgyógyász, aki nyeresre álló és az ő könnyelműsége miatt elvesztett játszma sem hozott ki eredeti sodrából. Nem dobálta az ütőjét, nem káromkodott, nem rugdalta a salakot... Most is, bár kissé meghökkent, mégis mosolygott.

- Láttad, felismerted...? - sürgette meg Márton.

- Két arab vagy török lehetett. Egy kicsi... - merengett a távolba, emlékezetét felfrissítón -, alacsony. Ő vezetett. A másik jó fejjel magasabbnak tűnt nála. - Kesernyésen nevetett. - Lassan egész Pest megtelik velük. Devizáznak, kábítószerrel, fegyverekkel üzérkednek. Nem igazi arabok, mert azok becsületesek, tisztességesek, vendégszeretők... Két évig éltem náluk, Kuvaitban s másutt, jól ismerem őket. Ezek...? Sem otthon, sem itt nem állják meg a helyüket, hazátlanok. De... mi történt veled? Elém rohansz. A távozó autóban ülök után érdeklődsz. Feldúlt vagy... Csak nem rabolták ki az egyesületünket?

- Majdnem megöltek. - Gyere, nézd!

Elkapta a társa kezét, és maga után húzta. Dr. Noha Nándor engedelmesen s fokozódó izgalommal követte.

Márton, bent a tágas, a világos, a tiszta - az öltözőszekrényeket vastag függönyökkel is elkülöníthető - öltözőkben, a faajtóból kiálló, vékony pengéjű, csontnyelű törre bökött a kezével.

- Éppencsak kinyitottam az ajtómat... ez az enyém - megmutatta - zuttyu bele! - hadarta idegesen.

- Nem neked szánták - nyugtatta meg morbid humorral dr. Noha Nándor - szerintem csak megijesztettek. - Rámeresztette röntgensze-

rún mindenén átható tekintetét. - Csak nem keveredtél bele valami-be?

Látva a társa furcsa izgését, két kezét elhárítón felemelte, és gyorsan hozzátette:

- Ne válaszolj, ha nem akarsz! Valutára gondoltam. Merthogy - nevetett fel - nekem is jól jönne most néhány ezer frank, ugyanis Dorkával Franciaországba készülünk.

A nyitott ablakhoz lépett, kilesett, majd ismét Mártonra szegezte izgalmától kissé kitágult, de mindvégig megnyugtatón csillogó tekintetét.

- Ekkora távolságból, mert szerintem innét dobták... Szerinted is? - Miután az rábólintott folytatta: - Hacsak nem dilettáns az illető...

- Nem, ő biztosan profi.

- Nézd, mennyire ügyesen és milyen nagy erővel dobta. Pontosan beletalált ebbe a... két ajtó közötti perembe. Ha ez sikerült, téged is eltalál, ha akar. - Száját sokat sejtetőn félrehúzta, kezét és a fejét megrázta. - Nem öregem, ez nem kezdő volt. Nem téveszt irányt ennyire közéről. Megijesztett, figyelmeztetett? - Egy ideig bizonytalanodott. - Meglehet. Nem tudom.

Géczy Márton bekulcsolta az öltözőszekrényét. Kulcsát a zsebébe süllyesztette.

- Márton! - szögezte neki találó kérdését dr. Noha Nándor, talán mert felfogta foglalkozásánál fogva kifinomult idegrendszerének érzékeny vevőkészülékén, társa lelke mélyén ágaskodó antennájából kisugárzó zavaros hullámain. - Nem azzal a szép, szexepiles nővel kapcsolatos az eset? Szép? Ragyogó nő! Dorka is csinos, viszont az... - ragadtatta el magát kezével, arcjátékával fennkölt mozdulatokat lejtve, néma kacsaként hápogva.

Márton ugyanis néhányszor magával hozta Júliát is az edzéseire, egyszer a házibajnokságukra. Mindenkit lebilincsel, meghökkentően finom szépségével, és hihetetlenül karcsú alakjával.

- Mert ritka szép nő - folytatta az, mit sem tudva Júlia történetéről.

- Platinaszőke haj, szoborszerű csípők, hosszú combok... s a mellei?

Szexepil. Szexbomba, amint akarod. Egyes férfiak mindenre képesek az ennyire egyöntetűen gyönyörű nőért. Mostanában ugye...

Elhallgatott, mert Márton semmit sem adva rá, teljesen váratlanul az ajtó felé indult.

- Hová mész? - féltette a főorvos. - Nehogy valamilyen meggondolatlanlanságot kövess el!

- A rendőrségre - szólt vissza az. - A tört, légy szíves szólj a gondnokunknak is, hagyjátok a helyén! Ne nyúljatok hozzá!

- Rendben van, csak menjél.

Társa ámuló tekintetével, néma fejcsóválásával követte az ajtóig, onnét tovább, amíg teljesen el nem tűnt a szeme elől.

Géczy Márton az autójába vetette magát, és amilyen gyorsan lehetett - elég nagy volt a forgalom - a Fővárosi Rendőr-főkapitányságra hajtott, ahol legnagyobb meglepetésére, gimnazistakori iskolatársa fogadta.

- Megismersz? - tárta szét a karját baráti ölelésre készen a százados.

- Vendel. Bornemissza Vendel! - szorongatta a kezét.

- Lejjebb jártál vagy feljebb, mert ugyanazon iskola padjait koptattuk, de nem azonos osztályban.

- Egy évvel feljebb, viszont az általános iskolában is engem kergettél. A kergettél szócška - mutatta - macskakörömbe. Micsoda jókat teniszeltünk a fasori gimiben! Teniszbajnok voltál, én hátul, valahol a tizedik helyen kullogtam. Meg sem közelítettek. Villogtál öregem. Villogsz manapság is. Nem régen olvastam valahol a nevedet. Budapest bajnoka lettél.

- Buda egyik körzetének s nem Budapestnek.

- Aki ott bajnok nyugodtan Budapest teniszbajnokának nevezheti magát.

- Lassan mindenből kiöregszem. Néhány év, és vége!

A százados végignézett a társa feldúlt arcán s elnézést kérően rámosolygott.

- Csak locsogok, te meg... Szóval, miben segíthetek?

- Júliáról... Bartha Júliáról van szó s rólam.

Bornemissza Vendel százados összevonta a szemöldökét és elgondolkozott.

- Arról a szép, öngyilkos nőről, aki... előre befizette a temetési költségét? - emlékezett vissza lassan, minden egyes szavát külön megragva, tekintetét kutatón Mártonba fúrva.

- Bartha Júliáról, aki él - vágta rá Márton ez alatt -, tehát nem követett el öngyilkosságot.

- Ismerem az ügyet, bár - mutatóját feltartotta - nem én foglalkoztam vele. - Ugyanazon ujjával a társára bökött. - Mit mondasz? Él? Várj, felhozatom a dossziéját! - mondta nagyot nézve.

Telefonon kérte be. Mialatt meghozták - vékony, csinos, ringó járású hadnagyő hozta be, szabályszerűen üdvözölte őket, Bornemissza Vendelt osztályvezetőnek szólította - Márton részletesen elmesélte az utóbbi hetekben történeteket: Miként botlott Júliába, mit mondott az alacsony termetű török, akit ő csak kis töröknek nevezett, és szólt a hármashoz, ellene elkövetett merényletről is: A sörösüvegről, a cserép virágról, az előbbi vékony pengéjű, csontnyelű törőről.

A százados, miután megköszönte a hadnagyának, s az elment, belelapozott a kék dossziéba zárt vékonyka irattartóba, majd Mártonra mosolygott. Nagyon meglátszott rajta, hogy régi iskola- és sporttársként kezeli.

- Várj egy pillanatra! - Felállt, és az iratgyűjtő lemezszekrényhez lépett. Hosszan kihúzta az egyik görgőkön csúszó fiókot, egy iratot emelt ki, amelyre felül az egyik sarkába fényképet csipeszeltek. - Kis alacsony törököt emlegettél, aki a Váci utcában sürgött. - Ő az? - mutatott a fényképre.

Márton első pillantásra felismerte.

- Akár meg is esküdök rá, hogy ő az - csodálkozott a századosra, mert sok mindenre számított, erre nem.

- Ahmahr Shule Ali. - Felnevetett.

- Nem nehéz felismerni...

- Vajon, hány Ali lehet a törököknél? Hesszelest állítottam rá, merthogy mi nem élet ellenes ügyekkel, hanem narkósokkal foglalkozunk. Éppen ma kaptam tőle jelentést.

- Hesszeles, hesszeles? - lapozott bele Márton az agyában lévő szótárba. - Mi az?

- Zsargon. Tolvajnyelven: figyelő. Nem hekus az illető, beszervezett krapek. Szóval, a mi kis Alink eltűnt. Valószínűleg kivonták a forgalomból. Napok óta nem mutatkozott, sem a Váci utcában, sem a Keleti pályaudvaron és a környékén. De máshol sem látták. Körözést adtam ki... Beszélj kissé részletesen róla és Júliáról! A kapcsolatokról, miegymásról!

- Hiszen, ha mindent kilöttyinthenék magamból egyetlen röpke vallomással! Nem tudok többet, mint amit elmondtam neked, sem Júliáról, sem róla. - fakadt ki Márton kissé elkedvetlenül.

Bornemissza százados belelapozott Júlia dossziéjába.

- Botulint, gyorsan ölü mérget vett be. Fulladt, rosszul kónoztta, az ajtóhoz támo lygott, és kiesett, de az is lehet, hogy az ajtónál állva vette be. Egyébként - elébe to lta -, a fényképek: hogyan és hol, milyen pózban találtak rá a vasút töltésének oldalában. Fának ütközött, mert az arca... - Jelentő ségteljesen elhúzta a szót, majd elhallgatott.

Márton egyetlen pillantás után összerázkódott. Nem a gyász, nem a Júliának mondott nő felismerhetetlenségig összeroncsolódott arca borzolta össze az idegrendszerét, hanem az elkeseredése, az állandóan benne lappangó, megmási thatatlan makacssága, amely szerint, minden hiába, Júlia él!

- Nem nézem tovább! Egyébként sem ismernék rá, ne haragudj!

- Megértelek - vette vissza a dossziét a százados. - A szerelem...a szerelem - sóhajtotta mesterkélten - önpusztító szenvedély. Elvakultságod miatt tévesztetted össze... valakivel, mással, mert a saját két szemeddel láthatad, ha a többi fényképet nem is nézted meg: testét, haját, kezét... Bartha Júlia halott. Az életvédelmi ek szerint, igenis öngyilkos lett. A kalauz szerint teljesen egyedül tartózkodott a kupéban... Olvasd el ezeket! - Néhány iratot emelt ki, rakott Márton elé. - Ki lökte volna ki, egy majdnem üresen száguldó vonatból? Ne feledd délelőtt történt, Budapestről kifelé, vidékre... A törvényszéki orvos véleménye a boncolás közbeni észleltekről: Halál oka, mérgezés utáni szívblokk, nem a súlyos fejcson t és agykárosodás, gerinctörés... A

laboratórium jelentése a gyomorból és a belekből vett minták, met-szetek, szövetek, váladékok alapján: egyöntetű mérgezés. A mérég neve, amint mondtam előbb: botulin, az egyik leggyorsabban ölő mé-reg. Honnan szerezte, nem tudjuk. Attól halt meg - a szája szélét ha-rapdálta. - Külön-külön: a mérég és a testen talált zúzódások egyen-ként halálosak. A levél - mutatta -, amelyben a temetéséről rendelke-zett. Mindenkire, még a rendőrségre is gondolt. - Mártonra nézett, majd ismét az iratokba lapozott. - Pénzt küldött nekünk. A csekk! - azt is megmutatta. - Merthogy ne csináljanak... csináljunk ingyen semmit... A temetkezési vállalat kerületi kirendeltségének a csekkje, amelyen a pénzt küldte el nekik. Előre kifizette a hamvasztást, és a temetésének költségeit. - Széttárta a kezét. - Honnét tudta...? Mert pontosan annyit küldött, amennyibe került, nem tudom. Nem olvasod el, miként rendelkezett? - Teljesen váratlanul megrázva az ujját, nem várta meg Márton válaszát. - Va-la-mi mégsem stimmel.

Egy iratot vett fel, hosszasan tanulmányozta. Arca, mialatt olvasta egyre jobban elkomorodott.

- A nyomozók jelentése szerint... személyesen kereste fel a temet-kezési vállalat... egyik kirendeltségét, vitte oda, ő maga a csekket... délután.

A távolba kémlelt.

- A baleset pedig kora délelőtt történt - súgta, fejét értetlenül rázo-gatta: - Ezt megnézem. A temetkezési vállalat alkalmazottja téve-dett... megengedem, de a postai bélyegző! - Hallgatott. A csekket böngészte, hol közelebbről, hol távolabbról nézte. - Elmosódott, ki-olvashatatlan...

Megkocogtatta körmével az asztalát.

- Mindenesetre utánaézek. - Mártonra mosolygott. - Otthagytuk abba, hogy nem olvasod el, miként rendelkezett...

- Bocsáss meg, nincs lelkierőm hozzá - hazudta Márton abbéli meggyőződésében, hogy mindez előre és jól megrendezett cirkusz. Gyanúsán, nagyon is gyanúsán összevág mindent. Miért nem vették ezt a perdöntő hibát észre, amelyet Bornemissza Vendel az iratok el-

ső átnézése közben megtalált. - Viszont... egy pillanatra - emelte fel a hangját e gondolatok jegyében. - Ki azonosította?

- Sajnos, amint olvastam... se közeli, se távoli hozzátartozója nincs. Romániából szöktek át. Egyetlen testvére él Bécsben...

- Érdekes - ütközött meg Márton, neki egyszer sem említette a testvérét. - Hol? - Összevissza túrta az iratokat. - Nem is keresték?

- De több újságban meghirdették. Senki sem jelentkezett. Te külföldön tartózkodtál, viszont a fényképről - felmutatta - a házatokban..., Debrecenben többen és egybehangzón felismerték, sőt azt is megtudták a nyomozóink, hogy Bartha Júlia igen rosszul élt a férjével, aki meghalt. Előtte s azalatt, gyakran foglalkozott öngyilkossági szándékkal. Tehát, attól függetlenül, hogy én megnézek egyet s más, nyugodj bele! Dacos magánnyomozásodat, amelyet te keresésnek nevezel, hagyd abba! A eddigieket tekintsd a nőd elvesztése miatti bánatod utórezgésének! Jó másfél hónapig külföldön tartózkodtál, hazatérve valósággal fejbe csapott a szomorú hír. Nem csodálom, elvégre a legszebben váltatok el. Fogadkozott...

- Nem fogadkozott. A nyakamba borult, és sírt. Sohasem sírt ezelőtt. De, miért is sírt volna, amikor úgy éltünk, mint a galambok? Kétséget kizárón érzem: Júlia, mialatt velem élt, de utána sem, sohasem gondolt öngyilkosságra. Miért is gondolt volna?

- Alig ismertétek egymást! Egyébként gyakori, hogy valaki teljesen megmagyarázhatatlanul, logikátlanul öngyilkosságot követ el. Szóval - az asztalra fektette a bal tenyerét -, nyugodj bele! Minden más, amint említettem is...

- Nincs utórezgése! - heveskedett Márton a százados előbbi szóhasználatára célozva. - Mert utórezgése csak annak lehet, ami véget ért. Én... még mindig szeretem Júliát. Ezen túl, mivel valójában nem azonosította senki, aki igazán ismerte...

- Ki? Szerinted, kinek kellett volna azonosítania?

- Debrecenben több évig élt... - A százados közbe akart szólni: hogy jártak ott, ő letorkolta. - Jó, rokona nincs, ugyanis tényleg Erdélyből vándoroltak be, és nem szöktek, amint az előbb mondtad. Valaki, mindegy ki, biztosan akadt, aki egészen közletről, nemcsak

felületesen ismerte: Barátnő, volt szerető, noha azt mondta: sohasem csalta meg a férjét, amíg vele élt. No de, elváltak. A férje nem sokára meghalt. Nem dolgozott, tehát munkatársa sincs, de a szomszédok...

- Őket mind meghallgatták - jegyezte meg a százados. - Megmuto-gatták nekik a fényképeket, ők egyöntetűn felismerték. Azt is el-mondták, hogy nagyobb összeget nyert a lottón. Mennyit? Azt az OTP-től tudtuk meg. Majdnem, vagy több mint egymilliót...

- Mégse teljes a kép, érzem nem az. Romániában, Aradon született, nőt fel, élt hosszú ideig a férjével. Rokonai...

- Nem! - tiltakozott meggyőzőn a százados. - Oda nem mentünk át. Miért is? Többszörösen bizonyított öngyilkosságnak tűnt. Az is...

- Megbocsáss! Alig néztél az iratokba, máris találtál ellentmondást. S ami velem történt? Mert azok mind Júliával kapcsolatosak. Ezen túl még inkább elhiszem, hogy él.

Arcán a most kitörő delíriumhoz hasonló, másvilági fények gyú-ltak, ömlöttek szét berobbanó gázlángként. Kinyújtott kezével a szá-zados előtt heverő dossziéra tenyerelt, de nem folytathatta, mert az letorkolta:

- Azonosítsd te! Nem néztem tüzetesen át mindent, de biztos va-gyok benne: boncolás előtt minden egyes küllemén látható, feltűnő, észlelhető jelet: szemölcsöt, bőrelváltozást, hiányzó fogat, műfogat, deformációt... jegyzőkönyvbe rögzítettek, lefényképeztek. Olvasd el, és...

- Minden stimmelhet - vágta rá Márton: - A fényképek, mert ugye több helyzetből lefényképezték, a szakértők véleményei, a laborató-rium leletei, a tanúk..., viszont én nem hiszem el. Ha elolvasnám azt a bizonyos jegyzőkönyvet és a mellékelt iratokat, megnézném a fényképeket, sem hinném el. Egyébként Júlia teste márványszobor-hoz hasonlított. Semmi jel, kinövés, szemölcs... Teste, bőre maga volt a tökély. Egyetlen foga sem hiányzott... És nem halt meg. Igenis, őt láttam a minap.

Arca átszellemült a felindulástól. - Vele éltem, felismerem. Bele-keveredett valamibe.

Régi iskolatársára bökött.

- Miért figyelmeztetett a kis török, aki most eltűnt? Pont most tűnt el. Nem érdekes? Miért akartak sörösüveget, virágcserépet, földdel teli virágcserépet ejteni a fejemre, késsel hátba döfni. És az autóm... feltörése? A benne hagyott levél?

- Levelet hagytak benne? Nem mondtad.

- Elfelejtettem. - A zsebébe nyúlt, kivette, és átadta a századosnak.

- Amfiteátrumba illő !

Miért mondta ezt? Zavarában, amelyet gerjedező indulatai tovább fokoztak? Nem tudta.

A százados elolvasta, majd gondosan kisimogatta a gyűrődéseket.

- Nem haragszol, elteszem. - A fiókjába süllyesztette. - A narkósok - jegyezte meg ezután - teljesen külön világban élnek, nagyon kemény legények. Tűzzel-vassal, késsel, fegyverrel védik saját körüket. Ijesztettek. Nem veszélyeztetted, mert ha úgy lett volna, kegyetlenül leszámolnak veled, de akaratlanul keresztetted az útjukat, pedzettél valamit, ők megérezték. Gyanús vagy a szemükben s rád másztak. Csodálom, hogy nem akartak beszervezni...

- Beszervezni engem? - pattogott kikérően Márton. - Lemondani... talán, de lealjasodni soha! Bocsáss meg! Közbevágtam, folytasd!

- Júlia, így vagy úgy, megcáfolhatatlan bizonyítékaink vannak - odébb tolta a dossziét -, nincs benne ebben, ez az én „ügyem”, kapcsolatot tartott velük. Hogyan, miként, miért? Nem sokat tudunk róla, de arról a kevésről se kérdezz, mert nem válaszolhatok, viszont egyszer elmondom neked. - Kérdően bámult Mártonra. - Szerinted, miért lett öngyilkos, mert, miért ne higgyek a társaimnak? - Visszahúzta az előbb eltolt dossziét. - Egy ennyire szép és szerelmes asszony? Mert Bartha Júlia igenis halott.

- Erről jutott eszembe - csapott a homlokára Márton. - Nem szóltam róla neked. Ideges vagyok megfélemeztem róla, holott még nem vagyok teljesen hülye. A búcsúlevél! Amelyben leírta az okát. Csak-hogy én egyetlen pillanatra sem hittem el. Badarságokat írt. Olyan kifejezéseket használt, amit előtte soha... Aszerint mindnyájan kinyiffanthatnánk magunkat. És - két kezét felemelte, megrázta, arca elszántan sötét - nem ő írta. Biztos vagyok benne.

- Búcsúlevelet? S nem ő írta? Nálad van? - Felemelte a hangját. - Nem bolygatnám, tartsd meg, és hallgass, mondanám. Az életvédelmiek lezárták az ügyet. Engemet, pedig csak annyiban érdekel, amennyiben a szálak: marihuána, hasis értékesítése... - Megtorpant s erőltetetten felnevetett. - Máris többet mondtam a kelleténél. Nincs bizonyítva, csupán feltételezés. Mondtam: csak annyit tudunk biztosan, hogy kapcsolatot tartott velük, konkrétan Alival. Viszont az a levél nagyon érdekelne. Új arculatot adhat az ügynek.

Elgondolkozón bámult a távolba. - Nem értem, miért nem hatoltak be, törték fel az ajtót, találták meg... És csakúgy elhamvasztani... szabálytalan - motyogta maga elé.

- Látod, ez is! - Átadta a levelet.

Bornemissza Vendel elolvasta. Miután végzett, Mártonra lesett.

- Nem először olvasok ilyen indokot.

Kutatón Mártonra bökött a szemével.

- Azt mondtad, nem ő írta? Honnét veszed ezt? Várj csak! Itt a másik levél, amelyben a temetéséről rendelkezett, és néhány sort írt a csekk hátuljára is.

A dossziéba lapozott. A levélkét és a csekket kereste. Miután mind a kettőt megtalálta, a búcsúlevelet összehasonlította azokkal.

- Így... első ránézésre ugyanaz - értetlenkedett messzire bámulva, előbbi hite romjain, a gyanút fogott emberek magabiztosságával.

- Hagyd itt, megmutatom az írásszakértőknek! De... - folytatta elgondolkozón -, ha más írás is maradt tőle, jó lenne, ha behoznád!

Az órájára lesett, s idegesen összerázkódott. Két kezét az asztalra rakta.

- Most el kell mennem, holott szívesen elbeszélgetnék még veled. Felidéznénk közös emlékeinket, tanárainkat, iskolatársainkat, sorsukat... Tudod, hogy egyikük miniszter?

- Persze. - Felállt. - Köszönöm, hogy fogadtál.

- Miért hivataloskods? Még ha miniszter lennék is, bármikor nyitva állna előtted az ajtó. Jól menő mérnök vagy, neves szakember, híres teniszező, amíg én szimpla zsaru.

- Osztályvezető, főtiszt.

- Szóval, hozzám bármikor bejöhetsz. Egyébként, amiket elmond-tál, sorjában feljegyzem, és valamennyi mozzanatot felhasználunk a nyomozásban, amelyet ezután gyorsan felújítunk. Én magam veszem kézbe. A tenispályára azonnal kiküldöm a nyomrögzítőket, és rád is vigyázunk ezután !

Kézfogás közben folytatta:

- Rengeteg bajunk van, s mennyi lesz a nálunk tartózkodó idege-ekkel: arabokkal, törökökkel, kínaiakkal, oroszokkal... Emberünk kevés, technikánk egyelőre... ha nem is semmi, kissé elavult. Te vi-szont sokat segítettél. Teljesen új útra terelted az ügyet. Köszí!

Az ajtóhoz értek. A százados előre tessékelt. Kint megfordult, be-kulcsolta az ajtóját, és meleg kézfogással elköszönt Géczy Márton-tól, aki kétes érzésekkel ballagott le a lépcsőkön, ment az épület előtt álló Peugeot-jához.

Géczy Márton, az elkövetkező napokban az eddigieknél is többet dolgozott. Az építkezéseken, sorozatos határidőcsúszások adódtak, amiért rengeteget tartózkodott a munkahelyeken. Ha az egyiken vég-zett, a másik helyre autózott...

Állandó feszültségben tengő idegrendszere egyetlen pillanatra sem csillapodott le. Táplálta a félelme, amely az elmúlt eseményekben gyökeredzett: Furcsa találkozása a hivatalosan halottnak nyilvánított szépséges élettársával, akinek halálát - öngyilkosságát -, hozzá ha-sonló, de nem vele azonos nővel, mert Júlia csak egy létezett, profi módon megtevesztették, szedték rá a rendőrséget. A hamis búcsúle-vél, az ellene elkövetett háromszoros merénylet miatti riadalma, be-szélgetése régebbi iskolatársával, Bornemissza Vendel rendőr száza-dossal...

Egyre szélesebb utat engedett zajlón mardosó érzéseinek, amely so-rán újabb fogalmakat talált, raktározott el agya mélyén, amelyeket később, miután megnyugszik majd, újra átgondol, és új taktikát dol-goz ki Júlia felkutatására...

Mert ő igenis él. Saját szemével látta. A fényképek, meg minden, amelyeket Bornemissza Vendel mutogatott, s ő alig nézett meg, nem olvasott el, hamisított mása. Valakivel tudatosan összekevert hason-

mása, amelyre a jegyzőkönyv és minden más épült. Hamis, minden hamis! Nem is lehet más, ha egyszer a halott nem azonos Júliával, aki valahol él. Mire őt, a vele eltöltött felejthetetlen napok vérpezsdítő sodrásától -, mint vadvirágos réten: suttogás keletkezett egy helyen és végighömpölygött az egész fütömegen, a levegőben utánozhatatlan illat úszott - csodálatos, mindent elsöprő érzések kerítették hatalmukba...

A hosszú és igen kimerítő edzés -, mivel az utóbbi napokban, hogy felejtsem, minden mást Bornemissza Vendelre bízva, egyre többet és többet kijárt a pályára -, véget ért. Márton a Peugeot-jába ült. Jóízű fáradtsága ellenére, szokatlan frissesség, bizsergés járta át. Valószínű, ennek hatása alatt határozta el, hogy megszokott vendéglőjében vacsorázik, noha az utóbbi napokban minden nyilvánosságot került. Megvacsorázik, és megiszik egy üveg sört is.

Egy autó követi! - állapította meg ijedten, néhány százméternyi autózás után. Vele azonos időben indult el. Azonnal felfedezte, de nem tulajdonított neki jelentőséget, elvégre rengetegen jártak erre a gyönyörű, felkapott budai tenispályára. A Volkswagenben négyen ültek, valamennyien keleti vágású férfiak. Tehát nem Bornemissza emberei, amint zavaros gondolatai közben egy-egy pillanatig vélte. Ennyi emberre egyedül? Nem kétséges, ki lesz a győztes, ha...?

Rövid latolgatás után lassított, mire az őt követő autó szintén visszafogta a tempót. Bekanyarodott az egyik utcába, azok követték. Megállt, ők is leparkoltak. Félreérthetetlenül meggyőződött róla, hogy őt követik...

Rövidke fejtörés után úgy döntött, hogy nem áll meg a megszokott vendéglője előtt, hanem egyenesen hazahajt. Mert, ha a rendőrök - Bornemissza százados ígéretére alapozva - a sportpályán és az úton nem is követik, amint remélte egy-egy pillanatig -, miért is követték, és emberük sincs annyi -, a lakását biztosan szemmel tartják. Hátha sikerül karmukba csalogatni ezeket a félelmetes idegeneket!

Nem hajtott gyorsan. Úgy tett, mintha észre sem venné, hogy követik.

A következő kanyar után, meglehetően kihalt helyen, teljesen váratlanul - Márton egyáltalán nem számított rá -, veszélyesen elébe vág-
tak, és megállásra kényszerítették...

Tehát nem vált be a terve. Igenis be kellett volna kanyarodnia a vendéglője elé: megáll, befut és értesíti a rendőrséget... Késő - riadozott a reá törő félelmétől kicserélődötten -, mialatt azok begyakorlot-
tan kiugráltak, csak a gépkocsivezető maradt továbbra is a volánnál, és a kocsijához rohantak. Ketten a bal ajtóhoz álltak, egyikük megke-
rülte a kocsit, és miután hiába rángatta az ajtót, kezével integetve kö-
vetelte, hogy nyissa ki, és engedje beülni, ugyanis beszélni szeretne
vele!

Márton, hosszabb belső tusa után nyitotta ki az ajtót. Azzal a titkos
szándékkal tette, hogy szükség esetén - mert az ajtót, ahol a két férfi
állt, semmiként sem nyitja ki -, túsul ejti, ráveti magát, leteperi, nem
engedi meg, hogy elővegye a fegyverét! Mert fegyver is van náluk,
noha jelenleg sem azt, sem kést nem látott a kezükben.

Nagyon veszélyes, főleg bizonytalan vállalkozás - vélte, ám nem
tehetett mást!

A jellegzetes, keleti kinézetű férfi az ülésre huppant.

- Kezét rakja a műszerfalra! - szólította fel azonnal Márton.

- Mert, mi lesz, ha nem teszem oda? - nyegléskedett meglepően tisz-
ta magyarsággal, csak az akcentusán érződött némi idegen íz: jelleg-
zetesen lágyan ejtette ki a mássalhangzókat.

- Mostantól a túsom! -

Fenyegetően közelebb húzódott hozzá. Jobb lábát, támadásra készen
átrakta a sebességváltón.

- Mit gondolsz - tegezte le -, a két társam a szórakoztatásodra áll az
ajtóban? Buzik? A pofácskádat kukkerolják, szépfiú ?

- Ha rám támadnak, azonnal megfojtalak! - tegezte vissza. - Velem
együtt pusztulsz el te is, mert a golyó, ennyire közlőről mind a ket-
tőnkön áthatol.

- Ne tojj be, nincs nálam fegyver! A társaim, pedig nem lőnek le.
Fizikai erővel gyűrünk le, ha megtámadsz! Válaszolsz néhány kérdé-
semre, meghallgatsz egy-két jó tanácsot, és elmehetsz! Oké?

- Rendben van! Viszont előtte bizonyítékként, hogy nem támadtok meg...

- Ez, kifejezetten tőled függ, pajtás! Ha őszintén válaszolsz, megfogadsz néhány tanácsot, mi pillanatokon belül felszívódnak!

- Oké! Szólj nekik, hogy néhány lépéssel húzódjanak odébb! - Fejével a két kívül álló alakra bökött.

Az engedékenyen kikiabált nekik valamit arabul-e vagy más keleti nyelven, mire azok teljesen a járdáig hátráltak, és békésen nekidőltek az egyik fának. Viszont a kezüket, mindenre készen, végig a zsebükben tartották.

A fegyvereiket markolják - fanyalgott Márton, miközben erőltetetten a mellette ülő idegenre bólintott: Kezdheted!

Miután az tovább hallgatott ráförmedt:

- Miért nem kérdezel? Én őszintén válaszolok neked. Mert, miért ne lennék őszinte, amikor nincs semmi takargatni valóm se előttetek, se más előtt. Ennek tükrében, milyen tanácsot adhatnátok, amit meg ne fogadhatnék? - A többit csak gondolta: Eddig sem érdekelt a kábítószert: eladása, vétele. Továbbra sem üti bele az orrát semmibe. És, hátha megoldódik Júlia rejtélye, amit valójában akart, azért is egyezett bele ebbe a kétes tárgyalásba, noha jól tudta: teljesen ártatlanul, minden kétes szándék nélkül, nagyon veszélyes játékba bonyolódott.

- Hová dugtad el Júlia fekete diplomatafűzőjét? Mert nincs a lakásodban.

- Csak nem kutattátok át a kéglimet?

Nem tudta, miért mondott kéglit, amikor sohasem használta ezt a pejoratív szót.

- Lehet, hogy Júlia belekeveredett valamibe, én viszont semmiről sem tudok. Egy vendéglőben, itt Budán ismerkedtünk meg. A részletek nem tartoznak rátok. Feleségül veszem, és együtt öregszenek meg. Ezzel a szilárd elhatározással éltünk együtt, mígnem másfél hónapra, külföldre utaztam. A tervezőintézetem küldött ki, tehát hivatalos munkaúton tartózkodtam kint. Ő, legalábbis a rendőrség szerint, öngyilkos lett, meghalt. Hogy ez, mennyire nem igaz, ti tudjátok a legjobban, akik rejtgetitek. - Szemét az idegen képébe fúrta. - Hol van

Júlia? - követelte hangsúlyozottan. Előbbi félelmétől elfehéredett arca elvörösödött. Szeme körül az apró idegszálak ugrálni kezdtek. Összeszorított álla fenyegetően kidudorodott.

- Pofa be! - fenyegette meg az idegen. - Végig én kérdezek. Te csak felelsz! Oké? Hol van a fekete diplomatatáska? Netán kiloptad külföldre. Beszélj!

- Két utazóbőröndöt és egyetlen barna és nem fekete diplomatatás-kát vittem magammal. Amellett, hogy Júlia engem semmibe sem avatott be, ha egyáltalán tudott valamit, a repülőtéren azonnal kiemelték, egyedül engem és alaposan átnéztek: kiforgatták, összetúrták a cuccomat. Mindenemet átvizsgáltak. - Ha nem hiszitek el, járjatok utána!

- De jó pofa vagy! - hötyögött erőltetett gúnyjal az idegen. - Tovább!

- Tehát nem vihettem magammal meg nem engedett tárgyat, csomagot, árut, mert ugye nem az üres diplomatatáska miatt molesztáltak, üldöztök, ijesztgettek, törtök az életemre. Valamit belerejtettek. - Kezét magyarázón felemelte, mutatóujját tagadón megrázta. - Semmiről sem tudok. Semmi sincs nálam. Tehát minden hiába! Sörösüveg, virágcserep pottyantása rám, illetve elem. És a kés, amely a szomszédos öltözőszekrény rámájába fúródott?

- Angolul vagy németül ismételjem? - Szótagolta. - Én kérdezek, te válaszolsz!

- Rendben van, viszont ne kérdezz hülyeségeket! Mondtam: engem sem Júlia, sem más nem avatott be semmibe. - Szótagolta: - Ebből következőn semmiről sem tudok. - Szinte ugyanazon levegővétellel, de valamivel gyorsabban és nem szótagolva folytatta: - Akár meg is esküszöm, hogy ez az igazság. - Nem a félelme, gyülemlő mérge diktálta ezeket a szavakat, és egyre kíváncsibbá vált. Mindenképpen be akart lesni a Júliát körülvevő burokba...

Mi volt abban a diplomatatáskában, amelyet annyira keresnek? Biztosan nem papír vagy mákos tészta...

Az idegen elkapta Márton ruháját, és dühösen megrázta. Nagy, lapos, sárga fogai farkasként vicsorogtak. Nyála fröcsögött.

- Nem érted? Itt én kérdezek!

- Nem tudom, hogy hol van az a bizonyos fekete táska. Viszont vedd le a kezedet rólam, mert nemcsak a saját autómban, máshol sem tűröm el, hogy taperoljanak!

- Mit kerestél a rendőrségen? - kérdezett tovább, rendületlenül az idegen, miután levette kezét Mártonról.

- Honnét tudod, hogy a rendőrségen jártam?

- Ráálltunk a lakásodra. Nos?

- Tehát szemmel tartotok. Rendben van, elmondom. Miért ne teném meg? Bejelentettem, hogy találkoztam az általuk halottnak nyilvánított Júliával..., és három ízben meg akartatok ölni.

Az idegen, eddig rezdületlen arcán megfeszíthetetlen érzés fura hulláma futott át. Keze-teste megrándult. Egyes felfedezők viselkednek így találmányuk küszöbén, holott csak azt nyugtázta el magában, hogy Márton tényleg nem tud semmit. Mindennél fogva a továbbiakban sokkal higgadtabban társalgott vele.

- Juli meghalt. Előtte csúnyán átvert bennünket.

- Nekem fújod azt, hogy meghalt, aki a saját szemével látta? Na..., ne áltass! Az a személy, aki a rendőrség szerint öngyilkosságot követett el: mérget vett be, kiugrott, vagy kiesett a vonatból, szerintem kilöktétek, akit Júliával keverték össze, nem azonos vele. Hozzá hasonló idegen személyt intéztetek el. A rendőrség...? Ugyan! Kikkel azonosították? Néhány lakóval, akik csak futólag ismerték, Debrecenben az ismerőseivel. S hogyan? Fényképről, egy felismerhetetlenségig összeroncsolódott arcot. - A mellette ülőre bökött. - Ti rendeztétek meg az öngyilkossági cirkuszt. Mondhatom: profi módon dolgoztatok. Elégettétek, hogy ne lehessen exhumálni...

- Ez nem tartozik rád! - intette le a társa ingerülten.

Géczy Márton nagyot nyelt, másként neki ugrik.

- Előtte - húzogatta a száját cinikusan - szerintetek, elrejtette valahová azt a bizonyos fekete diplomataatáskát?

- Nem, ő csak segített az elrejtésében. Tudott róla. Valaki másnak, ha nem neked, biztosan elmondta valamikor, hogy hová dugta. Tehát neked is tudnod kell róla!

Géczy Márton eközben még inkább elhitte, hogy Júlia él. Hiába e cirkusz s minden. Nem is hihetett mást, amikor saját szemével látta, szemtől szembe látta. Megszólította, ő visszajelzett: megrándult és feléje fordult. Beszélt vele... Ha nem ő lett volna, ami kizárt, miért szalad el előle? Nyugodtan tisztázzák a félreértést, és kész! Júlia személyét, tehát továbbra is áthághatatlan köd lengi be, amely egyszer egészen biztosan széteszlik. Ezek - látta be - biztosan nem segítenek ebben. Miért is segítenének neki, amikor pontosan ők rejtegetik, ezért mielőbb meg kell szabadulnia tőlük.

- Ha tényleg rám gyanakodtok - fordult szembe ennek jegyében, nyugalmat színlelve az idegennel -, tévedtek. Júlia soha, egyetlen szóval sem célzott arra a bizonyos fekete diplomataútasítására. Ha tudott is róla, amit kétkel, nekem nem említette. Nincs tudomásom róla. Sohasem láttam. Másként régen bejelentem a rendőrségen, átadom nekik..., vagy mit tudom én!

- Oké! Egyelőre elhiszem. Dehogyan tényleg őszinte vagy-e, arról hamarosan meggyőződünk. Most arra kérlek...

- Nocsak! - gúnyolódott Márton. - Kérsz, nem utasítasz?

- Senkinek se szólj e beszélgetésünkről! - folytatta ugyanazon tempóban, rezdületlenül. - Főleg a rendőrséget ne avasd bele semmibe!

Pedig - vélte Márton - mindent elmondok Bornemisszának. Ti pedig álljatok a fejetek tetejére! Ettől függetlenül, hogy megszabaduljon tőlük, rábólintott.

A rejtélyes idegen feléje bökte a mutatóját.

- Ha valakitől, valahonnét megtudsz valamit a fekete diplomataútasításról, a kezudbe kerülne, értesíts bennünket! Kétszeresen jól jársz. Végleg megszabadulsz tőlünk, és magas jutalmat kapsz! Mert, amíg kézbe nem kapjátok, bocsánat, kapjuk - ez volt az első tévesztése a magyarul kiválóan beszélő idegennel -, állandóan rajtad leszünk!

- Azt az alacsony törököt ismerem - állított csapdát Márton. - Bár... lehet, hogy nem is török, a nevét sem tudom...

- Honnét ismered? - csapott le az idegen.

- Júlia többször, velem együtt egyszer, valutát vásárolt tőle, amit én elleneztem. Legutóbb a Vörösmarty téren kaptam el. Júliáról érdeklődtem...

- Mit mondott - sietette az, feltűnően közömbösnek látszón, ami azonnal feltűnt Mártonnak.

- Semmit sem tud róla, illetve később kinyögte: szerinte is meghalt. Valami machinációról regélt nekem.

- Mert erősen törve beszélt magyarul.

- Miért beszél sz múlt időben?

- Mert már ő nincs forgalomban. Gyere ki a Váci utcába! Sétálj le s fel! Mi jelentkezünk! Viszlát!

Kiugrott a kocsiból.

A még mindig fának dőlő társai felé intett, akikkel együtt Márton kocsija előtt vesztegelő autójukhoz futottak. Alig vetették bele magukat, az máris elindult, s eltűnt az egyre jobban leereszkedő homályban.

Géczy Márton nem hitt a miszticizmusban, a lélekvándorlásban s egyéb titokzatos erőben, most saját bőrén érezte, tapasztalta, hogy van ilyen. Kétség nélkül bebizonyosodott, hogy Júliát: őt magát és cselekedetét áthághatatlan, misztikus rejtély burkolja be. Aminek tükrében egyetlen pillanat alatt feladta régebbi szilárd elhatározását. Nem dédelgeti tovább kimondhatatlan kívánságát, hogy találkozzék ismét Júliával. Mától egyszerű hallucinációnak fogja fel, holott, jól tudta, nem volt az. Taktikát változtat: látszólag mindenbe belenyugodva visszavonul. Az idegen kérésének megfelelően Bornemissza századost nem avatja be az előbb történetbe. Várakozó álláspontra helyezkedik. Ezen elgondolása közepette másra is rádöbrent: Önző volt. Önmagára gondolt akkor is, amikor Júliát kereste. Az önzés pedig nem lakhat együtt a szerelemmel, ezért, abban a feltevésben leledzve, hogy Júliának nagyon is nyomós oka volt és van jelenleg is a titkolódzásra, egy bizonyos szerep eljátszására, ő csak a helyzetét nehezítette, nehezítené tovább, ha nem állna félre, mert máris, ki tudja mennyi rosszat okozott neki! Új taktikájából kifolyólag egyetlen percig sem keresi, üldözi tovább! Egyelőre egészen biztosan nyomós

oka van a bujdosásra. Egyszer - hitte bizonyosan -, mindenképpen jelentkezik nála. Ő hűségesen várja.

Csak azért is bement megszokott vendéglőjébe. Bőségesen megvacsorázott, és megitta az üveg sörét is. Elbeszélgetett az ismerős pincérel, átment a lokálba, zenét hallgatott, majd teljesen felfrissülten, régebbi mély érzéseiben forrva, többszörösen nyugtázta, hogy igenis jól döntött, hazahajtott.

A kapualjban Tóni bácsi, szeretett és igen megbecsült házmesterük fogadta. Fején sábeszdekli lapult, amelyet csak szombat délelőttönként viselt, el-eltűnt néhány órácskára, lehetőleg nem dolgozott, ámde ha megkérték bárkinek rendelkezésére állt. Csakhogy nem kérték. Mindenki tiszteletben tartotta a vallását, sőt, hogy ne kelljen olyankor vendéglőben étkeznie, amint egyébként tette - családját elvesztve, teljesen egyedül élt -, hol ez, hol az a család hívta meg ebédre, ahol kizárólag szárnyassal traktálták. Noha az öreg régen felhagyott ősi hitének szigorú előírásaival! És az a sok latin szentencia, magának a latin nyelvnek a szeretete sem egyezett a hosszú római leigázásból, s a Nagytemplom lerombolásából adódón ősei „gyakorlatával”.

- Valaki kereste a főmérnök urat! - súgta titokzatoskodón, valamennyi porcikáján érződött, hogy igen feszült az idegrendszere.

- Ki? Nem mondta meg a nevét?

- Nem mutatkozott be az illető úr, dehogyan nem magyar volt az ipse, az biztos! - súgta továbbra is izgatottan.

- Miért ennyire sejtelmesen mondja?

- Szerintem - habozott egy ideig. - Errére humánus est, mondják, de én most nem tévedtem. In médiás rés! Arab volt az illető, és a zárat babrálta, tehát: sit véna verbo, nem egyenes úton járt, amikor nyakon csíptem. Sine dubio: Vagy bent járt és kijött, vagy be akart hatolni. Sine móra. Nézzen utána azonnal főmérnök úr!

- Aranyos Tóni bácsi! Igaz, a híres Fasori Református Gimnáziumban érettségiztem, de mi már nem, illetve alig tanultunk latint.

- Sic fata tulerant. Bele kell nyugodnunk, mivel semmit sem tehetünk ellene, hogy ennyire elhanyagolták és elhanyagolják manapság

is a latint, a tudomány nemzetközi nyelvét. Mert e nélkül igenis: non itur ad astra! Nem jutunk fel a csillagokba! No de: sapient sat. Bölcsnek elég! - Felemelte a kezét, s önirónikusan elmosolyodott. - Dehogy vagyok én bölcs, főmérnök úr! Azért fecsegek ennyit, hogy levezessem az idegességemet, mivel az a férfi tényleg nagyon furcsán viselkedett. Nem jóban sántikált, az biztos! Nézzük meg az ajtót, és kukkantsunk be a lakásba is!

- Nagyon köszönöm. - Márton vissza akarta utasítani, de váratlanul meggondolta magát. - Menjünk!

A jól öltözött, csokornyakkendő öreg, tisztségének adózón, tömör fontoskodással követte, közben előbbi izgalmát leplezve, megállás nélkül locsogott, amire Márton egyáltalán nem figyelt oda. Fent kinyitotta az ajtót - előzőleg gondosan megnézték a zárat: semmi gyanúsat nem észleltek -, s előre tessékelte az öreget. Az azonban tovább hajlongott.

- Nem-nem-nem, csak ön után, főmérnök úr! - riadozott, amitől Márton akaratlanul elmosolyodott. - Ismerem a járást, de bevallom, félek. Öregember vagyok én, kérem, csak a szám jár.

Bent Márton idegen, női táskát pillantott meg a nappali szobája asztalán, és a fürdőszoba felől, enyhe vízcsobogást, loccsanásokat hallott, amely azonban hamarosan megszűnt. Idegességgel telítődött megátalkodással hallgatózott, egyszerűen nem hitt a fülének. Az öregre lesett, hogy hallja-e, nem fogott-e gyanút, amit, maga sem tudta miért, nem akart. Miután meggyőződött, hogy öregkori, enyhe nagyothallása miatt, nem hallotta meg a vízcsobogást, amely, mióta bejöttek megszűnt, nem fogott gyanút az asztalon heverő táská miatt, sietve szétnézett. Tessék-lássék bepillantott a többi helyiségbe is: Semmi... semmi! Köszönöm szépen, Tóni bácsi - felkiáltással szelíden kifelé tuszkolta az öreget. Attól tartott, hogy az előbbi vízcsobogás, vagy más zöreje megismétlődik, és Tóni bácsi mégis gyanút fog.

Az előszoba ajtajában, ahová kikísérte, hogy mentse előbbi idegességét, kapkodó viselkedését, udvariatlanságát, engesztelően Tóni bácsi vállára paskolt.

- Ne haragudjon! Órákig edzettem. Teljesen kikészültem az erőmmel. Előtte, az egyik építkezésünkön, ahol jelenleg szombaton is dolgoznak az embereink, tízemeletnyi magasságban a vasváz szerelését ellenőriztem, fülvédő nélkül, szélben. Teljesen átjárt a huzat. Vita, miegymás, most meg ez! Zúg a fejem. Lefekszem. Nagyon, nagyon köszönöm. Igazán aranyos volt, hogy vigyázott a lakásomra. Fogadom, hogy egész Budapesten nincs még egy, ennyire lelkiismeretes, becsületes házmester.

A fogas alatti cipőtartó-födelén, egy üveg ital állt. Ki tudja, mikor rakta oda. Felkapta, és az öregember kezébe nyomta. Hogy ne huzakodjon, ne hálálkodjon, sietve elkészönt tőle, s puritán szemérmességgel, vissza a nappali szoba felé húzódott.

Az öreg házmester, miközben hálásan simogatta az üveget, szokása szerint latin szentenciát mormogott: Carpe diem..., élvezd a mát, arra nagyon jó az ital, csakhogy én már csak a múltamnak élek, holtomiglan gyászolom a szeretteimet. Ubi bene, ibi patria, ahol könnyű az élet, ott a hazám - tartják egyesek. Nekem sem volt könnyű életem ebben a kicsinyke országban, mégis ezt tartom jelenlegi hazámnak, amint az is!

Csendesen, szinte jellegtelenül meghajolt.

- Köszönöm szépen, főmérnök úr!

Márton részvételteljesen mosolygott az öregre, majd sietve becsukta utána az előszoba ajtaját, és riadtan, mégis bizakodón visszament a nappali szobába.

Kezébe vette a modern retikülhöz hasonló, finom női kezításkát, és kikattintotta a zárját.

Elsőként egy kis pisztolyt pillantott meg.

- Hatharmincötös - sustorogta. A márkáját nem nézte meg.

Kivette, csőre töltötte. Kiosont az előszobába, s a fürdőszoba ajtajához nyomta a fülét: valaki fürdik - állapította meg kétséget kizárón, rövid hallgatóság után.

Ki más lenne, ha nem Júlia. Egyedül neki van kulcsa a lakásához. A női táska is rávall, noha azelőtt sohasem látta nála. Egyébként is, Júlia a világos színt kedvelte, ez pedig sötét...

De ez a pisztoly!

Mindegy, a rejtély hamarosan megoldódik, csak győzze kívánni!

Visszament a nappaliba. Félig az asztalra ült, olyan szögben kupo-rodott le, hogy a nyitva hagyott ajtón át szemmel tarthassa a fürdőszoba ajtaját. Azért nem ült székre, mivel így, minden eshetőségre készen, bármikor s könnyedén felugorhatott.

Világosan hallotta a falióra kattogását, noha kvarcóra volt, és szorint azok nem ketyegnek. Valamelyik szomszédos lakásban rádió szólt. Hangja a zárt ablakon át is beszűrődött. A Szabó-család ment. Szabó néni, Icu és Kárpáti jellegzetes hangjáról ismerte fel, ugyanis olykor, ha tehette, ő is meghallgatta.

Nagyon lassan telt az idő, holott öt perce sem várakozott, amikor a fürdőszoba ajtaja végre kinyílt.

Az ajtó résében, úgy, amint várta Júlia állt.

Márton pillanatnyi meghökkenése után - mert hiába számított Júliára, tudatalatti énje erősen összeborzolta, amúgy is pattanásig feszült idegrendszerét - felugrott, pisztolyát az asztalra ejtette, Júlia elé rohant, és szorosan a karjaiba zárta.

- Miért tetted ezt velem? - vetette az ugyancsak szorosan hozzásimuló nő szemére, miközben apró csókokat pötyögtetett a fejére.

Valamivel később gyengéden eltolta magától.

- Mondd, mibe keveredtél? Megbocsátom, de cserébe nyílt őszinteséget kérek!

A szép nő az asztal felé indult, de még nem ért teljesen oda, amikor váratlanul visszafordult, és élesen szembenézett a férfival, aki csak most fedezte fel, hogy a japán szabású s mintás, lezseren szétnyílt fürdőköpenye alatt, teljesen meztelen a teste.

- Sajnos, bármennyire jólesik ez a kitörő, örömteli fogadtatás, ki kell, hogy ábrándítsalak. - Még jobban belefúrta mandulavágású, csábos szemét. - Én nem Júlia vagyok. Juli halott.

Hátranyúlt. Egyetlen rándítással kioldotta azt a szalagot, amellyel, fürdés előtt hátul összekötötte a haját. Megrázta a fejét, mire előbbi platinaszöke hajzuhataga, aranyfényű glóriaként szétomlott a vállán,

amellyel valósággal lenyűgözte a megátalkodott, hihetetlenül reá bámuló férfit.

- A lakáskulcs...? - hebegte, előbbi szörnyű közlés hatása alatt remegve.

- Julitól kaptam meg.

- A fürdőköpeny s ez az illat?

- A fürdőszobában találtam felakasztva. Julié volt, és az ő testápoló szerét, parfümét használtam. Baj?

Márton a szép nő elé lépett. Újra átölelte, mire az megint hozzásimult. Fejét a mellére hajtotta. Kifejezetten élvezte a férfi babusgatását.

- Legalább előttem ne titkolózz! - súgta a fülébe Márton. - Ne hazudj többé! Legalább hozzám legyél őszinte, Júlia! Mást becsapatsz, előttem viszont, aki tetőtől-talpig jól ismerlek, hogyan mondatsz olyat, hogy te nem Júlia vagy?

Apró, de egyre forrósodó csókjait tovább pötyögtette: A homlokán kezdte, az arcán folytatta, le a nyakáig, amelyet a kívánatos: platinaszőke, szoborszerűn karcsú, hosszú combú nő, fejének kéjes hátrahajtásával, bűgő hanglejtésével fogadott. Hosszú, platinaszőke haja, dús lósörényként lengett a levegőben.

A férfi, a lazán összekötött, selyem fürdőköpenye alá nyúlt. Az igen karcsú, selyembőrű nő, finom idomait simogatta, miközben hattyú nyakától le a melléig folytatta előbbi puszilgatását.

- Most mondod el az igazat, vagy... - lehelte felajzottan. Miközben sokat sejtetően elhallgatott. Simogatása dús szexualitással telt meg, és szeretkezésre hívón, mind követelőzőbben vonta magához.

A szép és fiatal nő kissé vadul kiszabadította magát a karjából, amely igen meglepte a férfit, ugyanis Júlia sohasem tett ilyet, legtöbbször ő maga kezdeményezte, olykor vad, erotikus hozzádörzsölődésével, nyakába kapaszkodva, kéjes harapdálásával a szeretkezést.

- Bartha Szabina vagyok - közölte, miközben szorosan összekötötte előbb szétnyílt selyemköntösét. - Juli ikertestvére. Először arra gondoltam, hogy nem fedem fel magam, hiszen annyira, de annyira hasonlítunk, pontosabban hasonlítottunk egymásra, hogy...

Nem fejezte be. Mártont nézte, fejét bánatosan csóválgatta. Szép tiszta arca elborult. Miután felfedezte annak mély megrettenését, lebénelását: álla leesett, arca elfehéredett, keze erőtlenül lehanyatlott, pupillái kitágultak, szeme sarkában a haránt lekonyuló idegszálak, sűrűn vibráltak..., magyarázóm hozzátette: Egyetétjű ikertestvérek, azok közül is olyanok, akik megszólalásig hasonlítottunk egymásra. Testünk valamennyi porcikája egyforma. Te, aki hosszú ideig együtt éltél Julival, előbb-utóbb gyanút fognál, ezért megmásítottam eredeti elhatározásomat. És... egyébként sem akarok neked hazudni.

A kis asztalkán lévő kézitáskája után nyúlt. Megpillantotta a pisztolyt, rezdületlen arccal felvette, és teljesen közömbösen visszacsúsztatta a táskájába. Az oldalzsebéből útlevelet vett ki, és a férfi felé nyújtotta.

- Nézd meg! Bécsben élek. Osztrák állampolgár vagyok. Kisebbség nagyobb megszakításokkal, egy hónapja tartózkodom Magyarországon. Azért nem mondtam itthont, mivel nekem az igazi otthonom Erdély, azaz Székelyföld.

Márton átvette az útlevelet, de nem nyitotta ki: - Nem, ez lehetetlen! - suttogta letaglózottan, bizalmatlanul a nőre merevítve mindkét szemgolyóját.

- Nézd! - enyhén kitátotta a száját, s megmutatta: - aranyfog. Gyerekkoromban vertem ki tornaórán. Julinak nem volt aranyfoga, egyáltalán műfoga. Ha megpillantod, véltem, azonnal lebukok, ugyanis eléggé látszik. - Szája után a bal kezét is megmutatta. - Baleset ért, eltört. Összeforrt ugyan, de kissé béna maradt. Nem veszik észre, viszont te...

- No de, te mégis - fojtotta bele a szót a férfi zavart makogása. Teljesen összetört. Fizikailag megsemmisültnek érezte eddigi lényét. Csak annyira tartotta magát, amelyet minden egyes férfi megtesz az ennyire egységesen szép nő jelenlétében, hímnemű ösztönéből fakadó magáévá tevése reményében. - Ez az otthonos viselkedés, mint aki... - elhallgatott. Arcán kétes kifejezések vibráltak, értetlenül gesztikulált.

- Ha titkainkat nem osztjuk meg egymással, nagyon, nagyon magányossá válunk. Én pedig, természetemből fakadón nem bírom elviselni a magányt. Juli és én sohasem titkolóztunk. Hosszú évektől távol éltünk egymástól... Én mostanában többször jártam itt. Te egyszer sem tartózkodtál itthon. Most, máshíján ide menekültem. Két napja nem érintette víz a testemet, egyszerűen nem bírtam elviselni... Egyébként - terelte el a szót - Júlia, amint te nevezted, nagyon szeretted téged.

- Tényleg meghalt? - hüledezett Márton. Nagyon meglátszott rajta, érződött a hangjában, hogy mialatt a szép nő beszélt, végig Júliára gondolt.

- Meggyilkolták szegényt. - Hangja elfulladt, sírásra hajlón suttogásnyira berekedt, alig lehetett megérteni. - Miattam halt meg... Tudatosan kevertem bele saját mocskos dolgaimba, őt és a nevét, mert hol Szabinaként, hol Júliaként szerepeltem, itt-ott a te címeden futottam.

Márton a fotelba rogyantotta elnehezült testét. Fejét két kezébe temette. A nő útlevele a földre hullott. A puha szőnyegre esett, ő mégis világosan hallotta a koppanását. Nem törődött vele.

- Miért? - Kezét fájdalmasan ökölbe szorította, és a homlokához veregette. - Miért? Kik tették? Én is nagyon szerettem. El sem hiszed, mennyire fáj...

- Mindez nem történik meg, ha itthon tartózkodsz, vagy előbb kapcsolok - vágott közbe Szabina.

Melléje lépett. Rendszerető női ösztönéből kifolyón, felvette az útlevelét, az asztalra dobta, ő maga a fotel karjára ült, és a férjéhez simult. Fejét vigasztalón magához szorította.

- Juli kislány korában elhatározta, hogy nem szül gyereket. Ezért bomlott fel a házassága, pontosabban ezért is, és harminc évnél nem él tovább. Fiatalon, szépségének pompájában vet véget életének. Mert Juli már gyerekként is betegesen rettegett a megöregedéstől. Hiába beszéltem a lelkére... - Nyelt egy nagyot. - Szüleink korán elhunytak. Ide-oda dobált bennünket a sors. Erdélyből, pontosabban Székelyföldről én Bécsbe, Juli és a férje Debrecenbe vetődött. Egyet-

len rokonunkhoz költöztek, aki még abban a hónapban meghalt. Tehát így e - felmutatta az egyik ujját. - Senkink nincs e földön. Korán elhaló fajta a miénk. Sem itt, sem Erdélyben nem él senkink. - Sóhajtott. - Juli az utóbbi években is sokat foglalkozott az öngyilkosság gondolatával. Érveltem, vitatkoztam vele, pszichológushoz, pszichiáterhez vittem..., de ugye én Bécsben éltem, ő itt. Elég ritkán találkoztunk. Ráadásul, amint tudod is, ha nem előbb említettem: a házassága nem sikerült. A férje...? Erdélyben ismerkedtek meg, házasodtak össze, betegesen féltékenykedett, holott Juli nagyon hűséges maradt hozzá. Kikezdeni? Rá sem nézett mellette senkire. Gyötörte... Juli többször otthagya, de mindig visszament hozzá, mert szerette. Végül elváltak, ám a férje nem sokára rá meghalt. Mindez néhány hónap alatt zajlott le. Juli, hiába váltak el, nagyon sokáig gyászolta. Eközben nagyobb összeget nyert a lottón. Pestre utazott..., felejteni, ahol összeakadt veled. Előtte úgy élt, mint egy apáca. Senki sem érdekeltte, amíg beléd nem botlott. Téged a férjénél is jobban szeretett.

Márton felnézett a rendkívül szép nőre. Bepárásodott szeme vizesen csillogott.

- Ti, mialatt Júlia velem élt, végig tartottátok a kapcsolatot?

- Amint mondtam, tudtodon kívül, többször jártam itt, ugyanis két hónapja... megszakításokkal bár, Pesten élek. Lent, az öreg gondnokok, vagy mi, egyszer, noha nagyon vigyáztam, összeakadtam vele, olyan nagyot köszönt, hogy no! Julival téveszthetett össze. Látnod kellett volna az arcát! Juli is el-eljárt hozzám, ha tudta éppen hol tartózkodom. Figyelmeztetett, a lelkemre beszélt, hiába. - Nyelt egyet és folytatta: - Ha nem jelentkeztem, Alitól, a töröktől érdeklődött utánam.

Tehát hazudott nekem - döbrent meg Márton - nem valutát vásárolt. Őt, csak azért vitte el egyszer, hogy alibiül szolgáljon.

- Miért futottál el előlem a Béke téren? - terelte másra a szót Márton öntudatlanul. Talán, hogy még gondolatában se vádolja tovább Júliát.

- Dolgoztam. Mindezt tedd macskakörömbe. Olyankor pedig figyeltek.

- Férfiak...

- Ah! - nyögött fel hevesen - Drogot árultam, illetve beetésként hordtam szét. Különböző címekre vittem a megrendelőinknek... - Megsimogatta.

- Nagyon lerohantál. Teljesen váratlanul ért. Pánikba estem, mert ugye a táskámban... Tele volt droggal. A legegyszerűbb megoldást választottam.

Géczy Márton agyában most világott fel először, a maga teljes valójában, hogy mikortól és honnét ismerik őt az alvilág, ama sötét lovagjai.

Hallgatott. A szép nő köpenyéből előbukó, karcsú lába szárát, kívánatos, hosszú combját leste. Szívében mély gyásza mellett, kétségével együtt, mivel nem ismerte még teljes valójában Júlia tragédiáját, a fiatal férfiak születésüktől kezdődően génjeikbe táplált nemi ingerétől hajtva, a szép s bájaikat ki-kivillantó nők iránti erotikus vágyakozás rózsácskái nyiladoztak. Nem csoda, elvégre Júlia és ez a nő a természet négyzetcentiméternyire hasonlító csodái voltak. Senki sem tudta volna, így ő sem, megkülönböztetni egymástól.

Ezekben a pillanatokban teljesen úgy érezte, mintha valójában Júlia ülne mellette. Bőrének bársonyos tapintása, kéjesen kitárulkozó testéből kiáramló erotikus illat, amely heves udvarlásra serkentette..., minden Júliára emlékeztette.

Mintha a múltba lépett volna...

- Bajban vagyok - robbantotta szét a nő a férfiban összegyülemelő gerjedelmet. - Befogadsz egy éjjelre? - turbékolta, mert Szabina, megérezte a férfiban zajló változásokat.

Pici száját Márton homlokához nyomta, és megcsókolta.

Még a csókjuk is hasonlít - vélte a férfi, buja borzongással. A nő valamennyi mozdulatában: hozzásimulásában, ölelésében, csókjában... Júlia élt tovább. Mintha egyszerre tanulták volna el valakitől: ugyanazzal a nézéssel bámultak pávatoll kék szemükkel.

- Ugye nem küldesz el? - bugyogtak tovább a szavak, turbékoló gerleként Szabina pici, szép ívelésű, összezsúcsörített szájából. -

Bajban vagyok. Napoktól üldöznek. Az életem forog kockán - tette hozzá ugyanazon levegővétellel.

- Persze, hogy nem.

- Cserében... - kacérkodott buján a szót húzva.

- Légy őszinte - vágott közbe Márton -, s mondj el mindent!

A nagyon szép, szoborszerűn karcsú nő felugrott. Az asztalon heverő útlevelét ugyanazon hanyag eleganciával, amint előbb a pisztolyát, a kezításkájába csúsztatta, amiért Márton ismét Júliával vetette össze: ezeknek nemcsak a testük, a szépségük, még a mozdulataik is azonosak! Kissé összegyűrődött, térden felül érő selyempöpenyét, ki-simogatta. Néhány lépés után, ugyanúgy, amint előbb, trehányul - mennyire illet hozzá, és mennyire hasonlított Júliára - az asztal szélére dőlt.

- Kábítószerrel üzletelő bűnbandába keveredtem. Hogyan? Mint a többiek, szimplán, szokványosan...

- Te is narkós vagy?

- Ühüm. Heroinnal, az egyik legveszélyesebb kábítószerrel kereskedünk. Beetettünk, árusítottunk, mindezt a legnagyobb titokban, elővigyázatosabban.

- Júlia is?

- Tudott róla, semmi több - vágott közbe hevesen, szenvedélyesen védve a testvérét. - Kért, könyörgött: hagyjam abba azt is, ezt is, de hát... - sóhajtott fel szomorú elmélázással -, aki egyszer beszáll ebbe a hajóba, nem láthatja meg többé a földet, sohasem léphet ismét part-ra.

Fejét bánatosan lehorgasztotta. Zavartan játszott szép ívelésű, hosszú ujjjaival.

- Azt mondtad - törte meg hallgatását a férfi, mintha mindaz, ami eddig történt, csupán mesterséges elodázása lett volna végestelen-végig benne lappangó kétkedésének-, hogy Júlia...

- Hidd el - emelte rá csodálatosan ragyogó szemét, előbbi bánatának foszlányai, reá szűrődő nap visszatükröződéseként, a szeme tükreben csillogtak -, tiszta volt, mint a ma született gyerek! Nem narkózott. Engem is óvott. Semmibe, de semmibe nem keveredett bele.

Hogy a legtöbbször összetévesztettek vele, amit én tudatosan megrendeztem, erről ő nem tehetett.

- Én... azt akartam megkérdezni, hogy miként halt meg? - csapott le Márton, régen megérezve valamit Júlia szörnyű s igazi tragédiájából.

- Miután elutaztál - sóhajtott magába szálltan, teljesen összeomolt Szabina -, Juli sokat utazott. Járt Esztergomban, Visegrádon, mind a két helyre hajóval utazott, Székesfehérváron, Sopronban, és... - egy ideig gondolataiba mélyedten húzta a szót, végül legyintett. - Nem érdekes. - Feljebb emelte a hangját. - Miközben Kecskemétre utazott... Én, nem tudtam róla. Tőle teljesen függetlenül, ugyanazon a vonalon, egy másik vonattal „árut” vittem Ceglédre. Követtek. Én... - zavartan rázogatta a fejét - nem részletezem, ekkor már a saját szakállamra dolgoztam, leráztam őket.

Feje lehanyatlott, egy ideig sírását nyeldesőn hallgatott.

- Julit, velem összetévesztve, kilökték a vonatból.

- Júlia gyomrában, boncoláskor gyorsan ölü mérget: botulint találtak.

- A piszkok! - sziszegte mérges kígyóként. Szép, tiszta arca eltorzult. - Hogy öngyilkosság látszatát keltsék, mielőtt kidobták volna, valahogy, nem tudom miként, beletömték, vagy megittatták vele. Ott s akkor még nem tudtam a méregről, később vettem hírért.

- Miért nem azonosítottad? - rebtent ki a szó Márton ajkai közül, meggondolatlanul. - Elvégre itthon tartózkodtál. Az esetről beszámolt a sajtó, sugározta a rádió.

- Jelentkezzek a rendőrségen? - cinikuskodott éles hangon, majd nem sikkítva. - Juli, bármennyire is fáj, meghalt. Fel nem támaszthatam... Önként nyújtsam oda nekik a csuklómat, hogy bilincset rakjanak rá?

- Úgy beszélsz, mintha köröznének.

- Egyelőre semmi dolgom a rendőrséggel. Az enyéim, természetesen idézőjelben, üldöznek. Elölük menekültem ide is.

- Júlia búcsúlevelet írt nekem - hebegte Márton, az előbb hallottakat megemésztetlenül.

- Én írtam.

- Te...? - hüledezett a férfi, immár sokadszor. Arca megnyúlt, szemei kérdőn a nőre meredtek.

- Az eset megtörtént... sajnos. Azt akartam, hogy Júliát, akit mi Julinak hívtunk, amint már észlelhettek is, mielőbb temessék el. Ne kapirgáljanak sokat a nyomozók, mert hátha horogra kerülök én is, még mielőtt külföldre szökhetnék. Azt, hogy mielőtt kilökték volna, mérget tömtek bele, nem tudtam... akkor.

Elhallgatott. Szemét gyászosan a távolba fúrta.

- Egyáltalán, mikor és, hogyan tudta meg, hogy meghalt?

- A következő vonattal, mint már említettem is: ugyanazon a vonalon drogot vittem Ceglédre. Vonatunk megállt a szerencsétlenség színhelyén. És megláttam, amit megláttam. Vecsésen sietve leszálltam, és a következő vonattal visszautaztam Budapestre, ahol felkerestem valakit. Az eredeti gyilkos nem volt ott, ha elkapom, jaj neki! Szóval, azt a valakit a fegyveremmel - a táskájára mutatott - kényszeríttem, hogy beszéljen. Tőle tudtam meg, hogy valójában rám vadásztak, egyszerűen nem tudtak megkülönböztetni bennünket, őt és engem ugyanazon személynek vélték. Julit, velem összetévesztve ölték meg. Ha nem jelentkezem, nyugodtan megléphettem volna tőlük. Miért nem tűntem el mégis? Mert Juli a testvérem volt, ráadásul miattam halt meg. Valakinek, kinek, ha nem nekem el kellett temettetnie... Attól az illetőtől hallottam először, a méregről, az öngyilkosság látszatkeltéséről. Mindezt tudva gyors tervet eszeltem ki: a temetkezési vállalatához és a postára siettem. Intézkedtem, feladtam a pénzeiket... Utána elmentem hozzád. Beosontam a lakásodba... ide s megírtam azt a bizonyos búcsúlevelet. Gondoltam, ha megtalálják a rendőrök, mert biztosan feltörték az ajtódat...

- Nem tartottak itt házkutatást - szakította félbe a férfi. - Én találtam meg, adtam át később nekik. Gyanút fogtam, mert ugye hiába vagytok tökéletesen egyformák, az írásotok..., szóval, azonnal rájöttem: nem Júlia írta. Még egy, szerinted, miért kutatták át a lakásomat, ha nem is túrtak össze mindent, és miért akartak háromszor is megölni?

Szabina széttárta a két kezét. Szép, tiszta bőrét összeráncolta a homlokán.

- Mondtam: őt s engem egy személynek vélték. Azt hitték itt lakom, itt bujdosom, azaz itt is... - váratlanul elhallgatott. Nyeldesett, mint az önmagával viaskodó ember, hogy felfedjék-e titkukat? Végül mereven elfordult, majdnem hátat fordított Mártonnak. - Eleinte részesedést kaptam tőlük. Szép vagyok, rengeteg férfit, főleg fiatalembert, de nem gyereket, befűztem, beettem. Bécsben s itt Pesten, ahol elég sokat tartózkodtam. Marokszám vásárolták tőlem a kokaint, a heroint... Nem mondom, eggyel-eggyel lefeküdtem. Hogy kivel? Azt mindig én határoztam meg. Belőttük magunkat, olyankor az én adagomat is vele fizettem ki. A többit képzeld el!

Egykedvűen felrántotta a vállát. Rövid töprengés után, visszafordult, és folytatta:

- Megbízható hálózatot, vevőkört alakítottam ki. Nagyon szépen kerestem, mégis csak a heti adagommal szűrték ki a szememet. A többit elmarták. Ha mégis visszatartottam néhány ezrest, megvagdossással, elcsúfítással, heroin megvonással kényszerítettek az odaadására.

- A heroint honnét, hogyan szereztétek be?

- Általában a kamionosok csempészték be Ausztriába, de nemegyszer ők maguk, olykor én mentem ki a porért, leginkább Olaszországba, meg Törökországba..., meg, ki tudja, honnét szerezték, mert ugye nem kötötték az orromra. Nagyon titkolóztak. Például olaszban beálltam a megadott helyre. Engem sétálni küldtek, vagy bezártak valamelyik szállodába. Ők ezalatt berakták a szert a kocsimba. Fogalmam sem volt hová dugták. Otthon... Bécsben, mások, mialatt én az utasításukra sétáltam, szépen kirámolták. Ausztriából pedig már nagyon könnyen, egyszerűen áthoztuk a port, én és mások...

- Miből éltél?

- A dugipénzemből, a túlfizetésekből. Drágábban adtam el az árut, természetesen titokban... - Meg címeket adtak, leginkább lakásokat, szállodákat, hogy adjam el magam dollárért, márkáért, frankért,

merthogy szép vagyok. És az utóbbi időben Juli is sokszor kisegített. A többit a képzelőerődre bízom!

- Mi lenne, ha mégis leszoknál a heroinról? - sajnálta meg váratlanul Márton. Összetörtsége, énjéből kisugárzó fájdalma, a testvére elvesztése miatti szívéből fakadó gyásza ragadta meg. - Szívesen segítetek.

Felállt. A nőhöz lépett, és együtt érzően megsimogatta.

- A heroinról? - fakadt ki savanyún a szép nő.

- Ha nem kapom meg az adagomat, bezsongok. Epilepsziás rohamot kapok.

Ő is felállt. A háta mögött álló fotel miatt, ingerlően kemény, forró teste Mártonhoz ért. Fejét lehajtotta, homlokát a vállára ejtette. Megfogta a férfi kezét. Az ujjával játszott: kinyitogatta, becsukogatta, végül szorosan a tenyerébe zárta.

- Nagyobb mennyiségű heroint loptam tőlük - vallotta be sűgva.

- Mennyit? - csúszott ki akaratlanul a férfi száján.

- Több, mint három kilót. Adagonként, filteresen kiszerveve. Sok-sok milliót ér dollárban.

Dacosan felütötte a fejét. Élénk kék szeméből színes szikrák patogtak. Egyikük belekapott a férfiba is, amitől az, reflexszerűn pislogni kezdett.

- Ők tettek tönkre, nem? Szép roncsot csináltak belőlem. Kártérítésként vettem magamhoz a szert, mert ez az összeg igenis megilllett engem. Jár nekem...

- A heroint Júlián keresték. Ezért kellett neki meghalnia s riogattak engem. Igaz?

A szép nő savanyún félrehúzott szájával helyeselt. Magába szálltan leste a falat. Jóval később szólalt meg.

- Juli és én megszólalásig hasonlítottunk egymáshoz. Bárki összetéveszthetett bennünket, amit én tudatosan ki is használtam. Kettőnkől egyet csináltam.

- Mialatt én semmit sem tudtam.

- Viszont együtt éltetek.

- A heroint csak hírből ismerem - folytatta a férfi - sohasem láttam, még csak az orromat sem ütöttem bele. Ezek után mindenkit utálok, aki kábítószerrel tönkreteszi a fiatalokat. Rád is haragszom. Semmisítsd meg! Nagyon nagy szolgálatot tennél velem, magadnak és másoknak! - Megragadta, és enyhén megrázta. - Ennyivel tartozol a testvéred emlékének, és nekem, aki nagyon megszenvedte a halálát, amely máig fáj. Tedd meg!

- Na... nem! Ami pedig az üzletelést illeti: ha én nem, akkor más. A kábítószer fogyasztása gyógyíthatatlan betegség, világméretben elterjedt szenvedély. Szenvető..., vagy élvező alanya: a társadalom. - Egész testével, mindenével tiltakozott... - Képtelenség védekezni ellene!

Márton rövid, tiltakozó hümmögése után, kissé uralkodva magán, a szép és a történetek ellenére is kíváncsi nőre bökött a kezével.

- Mi lesz veled ezután?

- Elhagyom az országot. - Titokzatosan a férfira sandított. - Ne félj, nem tudják, hogy hozzád menekültem. Amióta magamnál tartom az árut, állandóan szemmel tartanak, üldöznek... Egyébként, amint mondtam is, megjelenésem után, tudod annál az illetőnél, maffiózónál, akit pisztollyal kényszerítettem..., rájöttek, hogy Julit, egyiptetést, velem teljesen azonos testvéremet ölték meg helyettem, amit én - sóhajtott, nem tette magát, a szívéből fakadt - nálad is jobban, sokkal jobban fájlalok. Bújócskát játszottunk. Én bujdostam, ők kerestek. Most leráztam őket, hunyó vagyok. Érted? - Messze túljártam az eszükön. Viszont te nagyon vigyázz, mert mától élesbe megy a játék! Bá... ár nem régen kutatták át a lakásodat, másodszor. Azt hitték, itt rejtegetem a heroint, mert, amint mondtam: Julit és engem egy és ugyanazon személynek vélték... eddig. - Sóhajtott. - Mostantól vége ennek a játéknak!

- Semmit sem túrtak össze - nézett körbe akaratlanul, kissé hitetlenkedően Márton.

- Ezek profik. Ha úgy látják jónak, felforgatják az egész lakást. Máskor, mintha semmihez sem nyúlának. Most ez történt. Ők elmentek, én besurrantam...

- Hová rejtetted a heroint?
 - Hallottál már a védekező reflexről?
 - Ühüm. Ettől függetlenül nem értelek.
 - Eldugtam, de neked sem mondom meg hová! Ne félj, nem a te lakásodban van.

- Akkor hol van ?
 - Ebben a házban...
 - Igen, ebben a házban, de hogy hol nem mon-dom-meg!
 - Borzasztó. Folytasd!
 - Mivel mással menthetném meg az életemet? - mondta elgondolkozva... - Tudod, ha nem rejtem el, egyszerűen elveszik tőlem, és le-puffantanak, esetleg kést döfnek a bordáim közé. Viszont amíg nem találják meg a heroint, biztonságban vagyok, mert ki más vezethetné nyomra őket, ha nem én? Bujkálnom azért kell, mert, ha elkapnak, kínzással kényszeríthetnének a pontos hely megnevezésére.

Letaglózó közlésétől teljesen eltérőn, mintha másra akarná terelni a szót, Mártonra mosolygott.

- Igazán sajnálsz a te Julidat?
 - Ha csak annyit mondanék, hogy egyetlen nőt sem szerettem annyira, mint őt, a tizedrészét sem árulnám el abból, amit érzek.
 - Megszólalásig hasonlítok hozzá. Képzeld a helyébe! - kacérkodott teljesen váratlanul, talán a kábítószer hatása alatt. - Remélem, nem esik nehezedre?

Átkarolta a férfi nyakát. Száját erőszakosan az ajkára tapasztotta s beleharapott.

- Ugye megbocsátasz nekem? - kérte ezután, madárszerűn csicse-regve, újabb heves csókja szünetében. Eközben teljesen átalakult. Platinaszőke haja, aranyfényű panorámába burkolódzott, nemes gyöngyként csillogó, élénk kék szeme, vaskos erotikával telítődött. Szexepiles tekintete, harapása... az elkövetkező percek előlegezett, mindent elsöprő boldogságát, gyönyörét ígérték. Márton máris úgy érezte, többet kapott, mint amit várt.

Hosszú pillanatok teltek el, mire elengedték egymást. Zavartan hallgattak egy ideig.

- Ha..., mondjuk - bazzalygott Márton a szép nőre - nemcsak ez éj-jel maradnál itt?

Összezavarodott, és elhallgatott.

- Némely kérdésre, nemcsak szavunkkal, csókunkkal is felelhetünk. Én már válaszoltam - kántálta turbékolásként hangzón, csábosan, szerelmes, színes galambként a férfihoz simulva.

- Vagy csak elodáztál valamit, amit szavakkal nem tudtál, vagy nem akartál kifejezni, tekintetteddel elmondani... Nekem, Júlia után senkim sincs. Méltón elsirattam, mert ugye befelé és hangtalanul is lehet sírni... Megszólalásig hasonlítotok egymáshoz...

- Egymásra - mókásan az orrára pöccintett.

- Ezért semmit sem kell tennem, és te máris nem Szabina leszel, hanem Júlia. Érzéseim nem csapongnak szertelenül, egy és ugyanazon nőhöz tapadnak: hozzád, Júliához. Meghalt, de feltámadott. Kárpótolt a sok szenvedésért.

Zavartan elhallgatott.

- Ha arra gondoltál előbb, amikor azt mondtad, hogy neked Júlia után senkid sincs - sajátította ki a gondolatmenetét Szabina -, hogy van-e valakim: nyugodj meg, nincs! - Arcához dörzsölgette a homlokát. - E pillanattól kárpótlásként, szennyviselkedésem tisztára mosásaként, nem Szabina, Júliád leszek. Csókolj meg!

Márton átölelte: Igen, igen - gondolta eközben -, ez tényleg Júlia. Más, mi számítana? Nem ismeri? Jelleme, e rövid bemutatkozás, elmondottak után, enyhén fogalmazva is kétes. Ám a jellemünk mindig a felszínünkön mozog, ezért ki tudhatja, mi lappang a mélyben? Amint ő Szabináról, az sem tudhat róla sokat, noha ő azért összehasonlíthatatlanul „másabb”.

Miért kérdezősködni tovább, hogy szépen becsomagolt, előkészített válaszokat mondjanak egymásnak?

Testét régen tapasztalt, kéjes bizsergés járta át. Valósággal elszédítette az ismerős illat, amely Szabina testéből csapott újra és újra az orrába...

Valahogyan mégis rettegett. Attól ijedt meg, hogy ebbe a bűnös nőbe ő ugyanúgy beleszerethet, mint a kristálytisza Júliába. Ugyan-

úgy mint Júliát, meglehet, máris szereti. Nincs közöttük különbség, nincs kezdet és vég, nincs régi és új, minden folytatása a réginek, úgy és ugyanolyan hévvel szeretkezhet, mint régen. Mert e kettő, igenis egy és ugyanaz. Nincs bűnös, és kristálytisztá sem létezett többé. Eggyé forrtak...

Szabina egyetlen mozdulattal ledobta magáról a selyem fürdőkötösét, utána érzéki, ritmusos mozdulatokkal, színészhez hasonló, begyakorlott mozdulatokkal segítette a férfinak a vetkőzésben. Szemük izzó parázként villogott. A két test egyesülésének előjátékaként simogatták, csókolgatták, babusgatták egymást, amint Júliával tették. Mintha most találkoztak volna...

Semmi... semmi változás!

Valósággal belezuhantak az ágyba, ahol Márton a szép nő arcának, mellének minden részét áttapogatta, csápszerűn nedves, forró ajkával. Nagyon ismerős volt, mégis teljesen idegen. Régi, mégis újszerű...

S a gyönyörű testű nő, rózsához hasonlóan kinyílt, kisugárzó illatával elkábította, majd sorban lehullajtott szirmaival tetőtől talpig betakargatta.

Olyasmit kapott Szabina hangtalan sikoltozása, engedelmes helyezkedése, szüntelen mocorgása közepette, amelyet azelőtt egyetlen nőtől sem, csak Júliától.

Vagy tőle sem? Mert Szabina szeretkezésük közepette egyedivé változott, olyat nyújtott s tudott, amit senkivel sem lehetett összehasonlítani, amit senki mástól nem kaphatott volna meg, csak tőle...

Géczy Márton kissé elkínzottan ébredt fel. Ki tudja, milyen sokáig beszélgettek, hányszor szerelmeskedtek, az elmúlt, késő éjjelbe nyúló este.

Jó ízűn nyújtózkodott, majd hosszan tapogatózni kezdett.

Szabinát nem találta sehol.

Felugrott, ám mihelyt az asztalra tévedt a tekintete, megdermedt.

„Örökre elmentem: Júliád!” - böngészte ki álmos tekintetével az ott talált levélke apró betűit.

Az előbbi, David Duskin szerzeményének: a vásár, gyors és ritmikus tarka zenéje - elkomorult képzeletében: - A tündérr király meghalt, zongoradarabjának bús akkordjai váltották fel, mialatt anélkül, hogy szétnézett volna, a fürdőszobába sietett.

Júlia fürdőköpenye a megszokott helyén lógott - állapította meg, sűrű fejszóválása közepette...

Visszament a szobába. A kis fekete táskát kereste, amely tegnap az asztalon hevert.

Nem találta.

Géczy Márton kissé letörten, ám cseppet sem elkeseredetten futott le a lépcsőkön. Ezt megelőzőn megborotválkozott, lezuhanyozott, feketekávéfőzött, és ivott.

Miután kivette újságát a levelesládából, véletlenül a köre ejtette. Lehajolt, s legnagyobb megütközésére a kövön, a kapualjban, a lépcsők alatti pince lejárataival szemben, a szerszámkamra ajtaja mellett, vérfoltokat fedezett fel. Ha nem hajol le az újságjáért, nem veszi észre, amint néhány lakó sem ma reggel.

Ezzel egy időben, gurgulázó, halk nyögés ütötte meg a fülét.

Tóni bácsi lakásából hallatszik ki, állapította meg rövidke, feszült hallgatódzása után.

Néhány másodpercnyi lebénulása után, segítőkészen rontott be hozzá a résnyire nyitva hagyott ajtón.

A házmesterük, akit hivatalosan házgondnoknak címeztek, hatalmas vértócsában hevert a konyha kövén, ugyanis ehhez a lakáshoz nem tartozott előszoba.

- Te jó Isten! - kapott kétségbeesetten a fejéhez. Táskáját ledobta, és a vérző mellű, fulladozó, a halál mezsgyéjén vergődő öregember mellé guggolt.

- Mi történt magával? - ijedezett, mialatt azon törte a fejét, hogy miként segíthetne rajta.

- Egy... nő - nyögte elhalón, erősen fulladozón. Márton ez alatt papírszekendőt vett elő. A sebre rakta, kezét nyomókötecsként rászorí-

totta. - ... fekete... diplomata... táska... lopta... szerszámos... kamra... én...

Hangja elakadt. Kapkodón szedte a levegőt. Szájából véres hab buggyant ki: végigcsorgott az állán, onnét a nyakába csepegett. Arcszíne sokkal másabbá válva megsárgult.

- Mentőt hívok! - ugrott fel kétségbeesve.

Nemcsak a haldokló állapota riasztgatta: a tettes, több mint felsejlő kiléte idegesítette. A telefonhoz lépett, a mentők központi számát tárcsázta. Keze remegett. Arcából a maradék vér is kiszökött. Nagyon izgatták a történetek, és az a rádöbbenés, amely egyre jobban kétségbe ejtette: Szabina tette!

Lerakta a kagylót. Újra Tóni bácsi mellé guggolt, kezét, lélegzését megkönnyítón a feje alá rakta, és felemelte.

- Azonnal itt lesznek a mentők. Hogy nézett ki az a bizonyos nő?

- Similis simile... Júlia visszatérő... lelke - rebegette elhalón, lázál-mában félrebeszélve. - Dies irae... feleségemet... gyerekeimet... mindenkit meggyilkolt... Mondjon értem kaddist!

Valamit még motyogott, meggyilkolt szeretteit szólítgatta, elhalón, mély kútból visszhangzón, majd oldalra billent a feje, és meghalt.

Márton visszaengedte fejét a kőre, szemét lefogta. Felállt. Két kezét, Tóni bácsit siratón, szorosán a homlokához szorította...

Később újra a telefonhoz lépett. A rendőrséget is kihívta.

Tekintete, mialatt a kedves halottat nézte, mélyről fakadó fájdalommal, önmarcangoló önváddal telt meg, amiért néhány órával ez előtt, a kristálytisztá Júliával összekeverve, Tóni bácsi gyilkosát ölelgette. Mindezek borzadályába süllyedve, agya elszibbadt, szédült, a hányinger kínozza. Régebbi szép érzései, amelyet a gyönyörű nő, Júlia eredeti képmása fakasztott nemrég bensőjének virágoskertjében, elhervadt és száraz, zörgő virágsziromként a földre hullt, hogy befödje Tóni bácsi tetemét.

Dies irae. Mit jelenthet? És a kaddis? Miket beszélt szegény!

Csak állt, és a halottat nézte: Mennyire más, mintha nem is ő lenne! Fejét lehorgasztotta. Semmire sem gondolt a továbbiakban. Bús élete

mély kátyúba zuttyant, és ő belesüppedt a körülötte összevissza kavargó, zagyválódó, mocskos pocsolyába...

Elsőként a rendőrség, a közelben portyázó járőrökcsi érkezett meg, akiket URH-n értesítettek a központból.

Meghallgatták. Megnézték a halottat. - Márton egyetlen mukkot sem ejtett nekik Szabináról -, majd azzal a megjegyzéssel, hogy mialatt átkutatják a környéket, menjen fel a lakásába, ott várja meg a nyomozókat -, elküldték!

Mialatt felment, egyre-másra siettek lefelé a házban maradottak: pihenők, szabadságon lévők, munkába indulók... Riadtan kérdezősködtek, mire ő, hogy ne kelljen jelenlegi feldúlt állapotában, sokat s külön-külön válaszolgatnia, gyorsan bement a lakásába, ahol rövid töprengés után a telefonhoz lépett, és felhívta régi iskolatársát: Bornemissza Vendel rendőr századost. Röviden tájékoztatta a törtétekről - Szabináról egyelőre neki sem szólt -, aki megígérte, hogy azonnal felkeresi. Megköszönte, s lerakta a telefonkagylót.

Le-föl járkált a szobájában. Faltól falig, mint feldúlt tigris a ketreccében. Hiába akart, egyszerűen nem tudott gondolkozni. Jelen elbizonytalanodott jövője átláthatatlanul elszürkült.

Hosszabb önmarcangolás, és néma tanakodás után úgy döntött, hogy mindent elmond Vendelnek. Akár le is tartóztathatja, ijesztgette tigrisvicsorgásként önmagát. Mindezek óriási küzdelemre készítették, mert nemcsak a rendőrséggel, önmagával is meg kellett küzdenie: Mert így vagy úgy igenis beszennyeződött.

Ki tudja, mennyi idő telt el, mire összekeveredett gondolatainak vajdásából, autóajtó csapódása mentette ki.

Az ablakhoz lépett, és lelesett az útra. Azt hitte régi iskolatársa érkezett meg. Tévedett. Az otthon levők és a földszinten összeverődők, síró, földig lesújtott, félelmétől remegő temetői koszorújától kísérve, Tóni bácsi holtestét vitték el, amit saját sorsa indokolt gúnyolódásának vélt. Nem régen halt meg a házban a professzor felesége. Órák múltán szállították el a hulláját. Íme, Tóni bácsit alig egy órára rá, már viszik is!

Pontosan a szeme láttára viszik el! - sóhajtotta. Stílszerűn Tóni bácsi latinnyelv szeretetéhez, egy szentenciával búcsúzott el tőle: Sit tibi terra levis. Legyen neked könnyű a föld! Feliratként olvasta el az egyik temetőben. Most eszébe jutott.

Amint a krimikben látta - járt tovább az esze - biztosan úgy történt most is. Lefényképezték, krétával körülrajzolták a helyét a kövön... A többit, a nyomok rögzítését, meg mást, úgy látszik nélküle végzik majd el, a ház lakóit, főleg őt kihallgatják, amit nem tudta miért, nagyon várt.

Szegény Tóni bácsi! - sóhajtotta. - Sohasem lesz ennyire lelkiismeretes, becsületes, segítőkész házmesterük, az biztos!

Ebben a pillanatban határozta el, hogy elcseréli a lakását, máshová költözik, mert itt, ebben a házban nem élhet tovább. Két halott is taszította: Júlia és Tóni bácsi. El... el ebből a házból, minél előbb! Végleg elmenekül, mert ebben a pillanatban, nem Szabinát tartotta bűnösnek Tóni bácsi haláláért - igaz is: miért nem hallotta ő vagy más a pisztoly durranását? - saját magát vádolta a törtétekért, amiért azt a szép fenevadat ráhozta erre a jámbor öregemberre. Nem kergette el, nem adta át azonnal a rendőrségnek, sőt borzalmas közlése után még szeretkezett is vele...

Szerencséjére - másként ki tudja meddig marcangolta volna önmagát - hamarosan megérkezett Bornemissza Vendel, rendőr százados is. Kéksávós, szirénázó rendőrautó hozta ki.

A kölcsönös üdvözlések után, Márton helyel és kávéval kínálta. Miután ő mindent visszautasított, két kezét hátracsapta, és oda-vissza sétálva a telefonon közölteket sokkal részletesebben kiegészítve úgy, amint valójában történt, mindent elmesélt neki.

- Letartóztatasz? - állt, régi iskolatársa elé, elbeszélésének befejezése után.

- Gyilkoltál? Nem. Bűnrészes vagy? Aligha. Igaz... - húzta az időt elgondolkozva - a kábítószer! Te nem jelentted. De mikor? Éjjel? És a törvény sem rendelkezik egyöntetűen a bejelentési kötelezettségről. Most bejelentted. Tudatosan félrevezetted a hatóságot? Nem. Sőt! Nahát!

Kopogtattak.

Egyik nyomozó lépett be, lesett zavartan az osztályvezetőjére. A mondókáját is neki címezte:

- A tanút akartam kihallgatni...

- Megtörtént. A jegyzőkönyvet bent megkapja. Köszönöm had-nagy. Lent várjon meg. Néhány perc múlva maga után megyek.

Miután az a felettesének kijáró tisztelettel elköszönt, Bornemissza százados, az ajtó becsukódása után, régi iskolatársához fordult:

- Bent lediktálom a jegyzőkönyvet, te holnap... Nem - helyesbített gyorsan -, holnapután, ugyanis holnap, egész napos értekezleten veszek részt a BM-ben. Úgy tizenhat óra felé, légy szíves keress fel! Bejössz. Átolvasod. Ha egyetértesz a benne foglaltakkal, aláírod, és kész! Illetve nincs kész, mert néhányszor biztosan felkeresnek a társaim. Ne neheztelj rájuk, a nyomozás érdekében teszik!

- Nos, összefoglalom: Ekkor és ekkor a kapualjban Klein Antal a házgondnokotok fogadott: Gyanús alak ólálkodott az ajtód előtt - kezdte olyan hangvétellel, amint diktálni szokott. - Ő elzavarta. Az illető férfi volt, szerinte arab. Vele együtt léptetek be a lakásodba. Miután semmi különöset nem észleltetek, kivéve te azt a retikült az asztalon és vízcsobogást a fürdőszobából, Klein Antal eltávozott... A retikülben egy hatharmincötös kaliberű pisztolyt találtál, de a típusát nem ismerted fel, illetve nem nézted meg. A fürdőszobából Bartha Szilvia..., nem Szabina, osztrák állampolgár, bécsi lakos lépett ki, a címét nem tudod..., a te volt élettársad egyetűjű ikertestvére, akit te, mivel megszólalásig hasonlított Júliára összetévesztettél vele. Ő közölte veled a tényeket: Bartha Júlia nem önkezüleg vetett véget életének. Vele összetévesztve megmérgezték, és kilökték a vonatból. A búcsúlevelet, a rendőrség félrevezetésére, ő írta s hagyta az asztalodon, ő adta fel csekken a pénzeket... Ja! - ütött a homlokára. - A lakásod kulcsát, amellyel bejutott hozzád Júliától kapta... Elmondta, hogy bajban van. Adj neki éjjelre szállást. Kábítószerrel üzerkedő bandába keveredett. Ő maga is hozott az országba kábítószer, etette be azzal a fiatalokat, árusította... A banda tagjai, mint narkóst, mert ő is fogyasztott kábítószer, zsarolták. Ellopott tőlük több kiló...

- Több, mint három kiló heroint mondott - helyesbített Márton.
 - Amelyet külföldre visz, és ott értékesíti majd. A fekete diplomata-
 tászába rejtett szert eldugta. Hová? Nem közölte veled... Reggelre
 nem találtad a helyén.

Mártonra kacsintott.

- Hogy mi történt veletek este és éjjel, magánügy. Senkinek semmi
 köze hozzá, szerintem. - Bizarrul rámosolygott. - Ámbár, ha akarod
 én belevehetem...

- Hagyjuk ki, ha lehet, szégyellem!

- Nahát! Lent a kapualjban, hátul a pince lejárataival szembeni szer-
 számkamra ajtaja környékén, a falnál vérnyomokra figyeltél fel...

- Ha nem ejtem le az újságomat, nem veszem észre.

- Jajszót hallottál - folytatta a százados rábólintása után. - A gond-
 noki lakásból hallatszott ki...

- Mi házmesternek neveztük.

- Viszont az ajtón házgondnok feliratot láttam.

- Minap cserélhette ki.

Bementél a résnyire nyitva hagyott ajtón. Az öreg, nevezetesen:
 Klein Antal vérbe fagyva hevert a kövön. Mellén lőtt sebet fedeztél
 fel. Lövést, ezt megelőzően nem hallottál. Elsősegély, mentő, rendőr-
 ség... Mialatt megérkeztek az embereink, előbb, mint a mentők, az
 áldozat pontos személyleírást adott a gyilkosról, akit te Bartha Sza-
 binával, volt vendégeddel azonosítottál. Közölte, hogy a szerszám-
 kamrából egy diplomatatáskát...

- Fekete diplomatatáskát...

- ...hozott ki, szerinted az odarejtett heroint. Kérdőre vonta, meg
 akarta akadályozni az elvitelét, mire lelőtte... A gyilkos, ezt megelő-
 ző este közölte veled, hogy a kérdéses heroint elrejtette. Helyét nem
 jelölte meg...

- Csak annyit mondott: nem a te lakásodban van, a házban.

- A házgondnok, megnevezetten: Klein Antal meghalt... Ennyi. Ki-
 egészítés?

- Nincs. Aláírom.

- Bent a kapitányságon, holnapután tizenhat óra felé. - Márton felé intett. - A megelőző történekről, amely szerint bejelentést tettél nálam Júliáddal kapcsolatos gyanúdról, Ahmar Scule Alival történt beszélgetésedről, a háromszoros ellened megkísérelt merényletről... feljegyzést készítettem. A sportpályáról hazafelé tartó kalandodról, Júliával kapcsolatos fordulatról... újabb feljegyzést készítek a főnöknek, és némileg kiegészítem az előbb ismertetett jegyzőkönyv tartalmát is. No de, ez már az én dolgom, hivatali kötelességem. Befejeztem.

A kezét nyújtotta.

- Sietek. Szervusz. Holnapután, délután négy órára várlak!

- Mégis..., nem iszol valamit? - marasztalta Márton.

Az elhárítón felemelte a két kezét, és eltávozott.

* * *

Géczy Márton elfásultan hajtott a Budapesti Rendőr-főkapitányságra, ugyanis a történekr többszörösen megviselték a pattanásig feszült idegrendszerét.

Mióta Júlia ikertestvére, Szabina, lelőtte Tóni bácsit, mindent kiadott magából. Júliához kötődő régebbi, lobogó szerelme, óriásokat szikrázva kialudt. Hamuja alatt már csak egyetlen parázs izzott: a hihetetlenül gyönyörű nő idillikus emléke... és mélységes sajnálata. Halálos ijedtség járta át és át. Attól rettegett, hogy mennyire eltávolodott önmagától, régebbi testét-lelkét felzaklató, ragyogó érzéseitől, amelyet élete végéig tartó szerelemnek vélt.

Valójában már nem Júliát, Tóni bácsit gyászolta.

Bornemissza Vendel, százados nem tartózkodott az irodájában.

- Foglaljon helyet! - kedveskedett a csinos hadnagynő, mindenről tudva.

- Azonnal megérkezik a főnök. Rádión szólt be előbb. Addig olvassa át a jegyzőkönyvet!

Eléje rakta.

Márton szót fogadott. Így, mire a százados megérkezett, nemcsak elolvasta, hanem alá is firkantotta azt.

- Nos? - bökött az asztalon heverő jegyzőkönyvre Bornemissza Vendel százados, a kölcsönös üdvözlések után.

Márton felvette, és a régi iskolatársa kezébe nyomta.

- Szórol szóra így történt. Aláírtam.

- Hanem - tárta szét a két kezét a százados, meg nem határozható érzésekkel, miután átadta a jegyzőkönyvet a hadnagynőnek, aki azonnal elvitte valahová. - Bartha Szabina is meghalt. Büntársai közül kettőt, tőle függetlenül, lekapcsoltunk. A többiek, mint mocskos pocsolya az autó kerekei alatt, szétspricceltek. A nyakon csípett ürgektől kifacsart személyleírások alapján, átadjuk őket az Interpolnak. Várható eredmény? Kábítószeresek esetén, mivel rendkívül szervezettek, negyven-hetven százalék.

Mártonra lesett, és elnézőn rámosolygott.

- Persze téged Szabina érdekel.

- Csak... halálának a... körülménye, mint minden kíváncsi halandót.

- Eltávozva tőled, itt a főkapitányságon, szigorú, országos körözést adtam ki. Ennek jegyében megtartott szűrővizsgálaton akadt fel, rá néhány órára, Hegyeshalom felé vezető egyik mellékúton. Igazoltatták. Ő pisztolyt rántott elő és lőtt. A mellette álló közrendőrünket hason trafálta. A társa viszonzta a tüzet, s nem tévesztett célt.

- A heroin...? - csúszott ki Márton száján, legyűrhetetlen emberi kíváncsiságtól hajtva.

A százados nagyívben széttárta a kezét. Szája szélét összeszorította egy ideig.

- Ripityára szétdobáltuk a kocsiját, mégsem találtunk semmit, csak egy táskát.

- A fekete diplomatatáskát?

- Azt, amely üres volt.

Megvakargatta a pajeszát.

- Azonosítanod kell! Az aranyfog, a bal kisujj merevsége stimmel. Ettől függetlenül neked rá kell bólintanod!

- Mikor? - vizolygott Márton.

- Ne ódzkodj! Át kell esned rajta! Gyere!
- Most mindjárt?
- Igen - ellentmondást nem tűrően előreindult.

Márton méltatlankodva, fejét csóválgatva követte...

A saját autójába ült, hajtott a százados rendőrségi kocsija után. Agya eltompult. Nem gondolkozott. Automatikusan engedelmeskedett a vezetéshez szükséges, begyakorlott, reflexéből fakadó ritmus-érzékének: Fékezett, lassított, meg-megállt a piros lámpáknál, jelzett s indult, kanyarodott..., végül kiszállt, és csatlakozott a reá várakozó társához...

Mialatt végigmentek a hosszú folyosón, lépteik - noha gumitalpú cipőt viseltek -, ha nem is a filmekből megszokott, kivégzésre induló rabok bakancsainak koppanásaihoz hasonlóan, minden egyes surranását, cuppanását hallotta: sup-sii-sup-sii...!

Hihetetlenül kísértetiesnek tűnt. Nem csoda, elvégre a temetetlen halottak birodalmában: a Seolban jártak, ámbár magát az épületet egyszerű, embereket transzírozó műhelynek képzelte...

Háta lúdbőrözött, bensője viszolygott.

A levegőben a maró klór, a bűzös spiritusz, a denaturált szesz és más fertőtlenítőszer szaga, egyetlen émelygős, undorítón édes büzzé elegyedett.

Mártont a hányinger kínozta.

Abban a teremben, amelybe beléptek, több kórházi toló kocsin fekvő, fehér lepedővel tetőtől talpig letakart hulla hevert. Lábukról cédua lógott alá. Egyiké hosszabb, másiké rövidebb volt.

A szomszédos helyiségből, szemüveges, fehér sapkát és köpenyt viselő férfi lépett elő, mintha várta, legalábbis belépésüktől kezdve őket figyelte volna valamelyik titkos leshelyről. Fejével az egyik letakart hullára bökött, mire a százados arrafelé vette az irányt. Márton szorosán és erős iszonyattal követte.

Az előbbi férfi, anélkül, hogy fogadta volna Márton „émelygés-szerű” üdvözlését, rájuk nézett, rezdületlen faarcán valamiféle érzelm futott át, majd messzire elnézve a fejük fölött, közönyösen fel-emelte a leplet.

- Ő az? - kérdezte Bornemissza Vendel százados Mártontól, ügyet sem vetve az orvos kinézetű, faarcú, teljesen közömbösen viselkedő férfira.

- Igen - bólintott rá az némán. A letaglózott bikák tartják így a fejüket eldőlésük előtt a vágóhídon, amint ő elfordult.

Szabina, mint az életben, halottként is szép maradt, ezért egyáltalán nem irtózott tőle, mégis az egyetlen pillantás, a halálában is izzó, aranysárgán villogó hajkoronájába font márvány fehér arcára, teljesen kifordította, amúgy is felborult énjéből.

Zsebkendőt vett elő, hogy szája elé szorítva visszatartsa a hányingerét.

A fehér sapkás, a fehérköpenyes, az orvos kinézetű, faarcú férfi visszahelyezte a leplet a halott arcára, és erősen hivataloskodón, már-már dölyfösen, lekezelően faképnél hagyta őket.

Amint jöttek, ugyanúgy távoztak: csendben, lehorgasztott fejjel és némileg kicserélődött érzésekkel, Márton érzelmileg teljesen kifacsarodottan.

A kapuban leadták a fehér köpenyt, amelyet belépésükkor kaptak kézhez - a százados egyszerűen a vállára terítette, Márton rendesen magára öltötte -, és kiléptek a friss levegőre, ahol, az előzőktől eltérően óriási ellentét fogadta őket.

Bent a tragikusan elhunytak maró klórmészől, émelygős spiritusz szesztől bűzlő, széttrancsírozott és összevarrott vagy boncolásra váró holttesteinek rút Ozirisz birodalma, ahol Márton szerint Szabina volt az alvilág hercegnője, kint a virágágyasokban nyíló, illatozó, tarka virágok panorámája fogadta őket.

- Nagyon lekonyultál - bizalmaskodott régi iskola- és sporttársi viszonyukból kifolyóan a százados. - Megértelek - tette hozzá gyorsan, miközben bizalmasan jól meglökte. - Na hallod, egy egész estét s fél éjjelt végig szerelmeskedni egy gyönyörű, isteni testű nővel, rá harmadnapra itt...!

Nem folytatta. Sokat sejtetően a hullaház felé bökött a fejével. Előbbi kaján tekintete elborult.

- Csak nektek furcsa és hátborzongató. Mi megszoktuk - tette hozzá másabb hangon a százados.

- Ha azt mondanám, hogy igyunk meg egy... konyakot, vagy mást?

- Elfogadnám a meghívást, ha nem sietnék vissza a kapitányságra. A kezét nyújtotta, közben folytatta: - Szükség esetén jelentkezünk. Ha nem én más. Szervusz!

- Várj még egy pillanatra! Mit jelent: dies irae?

- Harag napja. Persze te nem, illetve csökkentett óraszámában tanulnál latint, amíg én heti öt órában. - Honnét, miről jutott eszedbe?

- Szegény Tóni bácsi súgta halála előtti pillanatokban. S a kaddis?

- Zsidó volt az öreg? Klein..., persze.

- Becsületes, tisztességes magyar ember, vallásos izraelita, akit nagyon sajnálok.

- Valami ima... áldozat, gyászima. Nem tudom biztosan... - húzta a szót a társa, mígnem üdvözlésként felemelte a kezét, és eltávozott.

Miközben az a szolgálati kocsija felé távozott, Márton a legközelebbi, pirosra festett padhoz támolygott, és rávetette magát.

Először Júliára, később Szabinára gondolt, végül a két nő, mint több dimenziójú kép forgatása közben, bizonyos helyzetben egysíkúvá olvadt össze. Egyszerűen nem tudta megkülönböztetni őket egymástól.

Egyszerre születtek és egymás után haltak meg, de miként.

Borzasztó tragédia!

Mint Atreidák, Atreus - a legendás mükénéi ógörög király végzett saját testvérével -, viszont, ha Auschwitz, Mauthausen, Dachau, Buchenwald... gázkamráiban megmérgezett áldozatokhoz viszonyítja őket, két kis hangya egy nagy bolyban. Tóni bácsi, noha szerettei, amint haldoklása közben is motyogta, egyébként sohasem beszélt róluk, két gyermeke s a felesége, testvérei... mind odavesztek, meggyilkolták őket, ő megérezte, és íme!

Miért? Mert sorsunk már embrionális alakjában eldőlt? Kinek... kinek, hogyan alakul? - amint olvasta valahol. - Mi marad nekünk, e világra csöppent embereknek? Így, vagy úgy elhordoznunk a ránk mért sorsunkat? Nem tudta.

Bartha testvérek sorsát is így szabta meg a nagy Karmester...? Nem, nem! Az ördög. Egy és ugyanazon évben, néhány hónap elteltével haljanak meg. Mind a kettőjüket megölték, tehát mind a ketten természetellenesen végezték be a sorsukat. Mégis, micsoda különbség van köztük Szabina hátrányára! Ő egészen biztosan nem oldozná fel bűnei alól, most mégsem tört pálcát, mert Tóni bácsit és a rendőrt nem önszántából, az ördögi narkotikum hatása alatt puffantotta le. Reggelenként belötte magát, és egész napra elvesztette szertelen teste fölötti uralmát.

Az örülteket elítélik-e?

Ennyire fiatalon, alig harmincöt évesen, huszonöt évesnek sem kinéző, gyönyörű küllemmel? Igazságos ez? Talán. Az igazság ugyanis személyekhez kapcsolódó, kinek-kinek bensőjéből fakadó értékítélet. Tehát, ahány ember, annyi féle...

Nem medítált tovább, hiszen ezekben a pillanatokban, amúgy sem gondolkozhatott normálisan.

Összevissza csapongó gondolatai, érzései, nehéz teherként ültek a fején, amitől meglehetősen szenvedett. Felállt, és a hely felé ballagott, ahol leparkolt.

A majdnem új Peugeot-ját nem találta a helyén. Ellopták? - kérdezte meg önmagától elkeseredetten.

Kezét a fejéhez szorította, s megrázta: Még ez is!

Rövid, kétségbeesett futkosás, kérdezősködés után, erősen felzaklatva, de szomorú sorsába, mindazok után, amiket átélt ösztönszerűn beletörődötten taxit keresett, talált, amellyel hazavitette magát.

Kocsija ellopását otthonról jelentette be telefonon. A kerületi rendőrkapitányságon, meglehetőn flegmán, már-már lerázón közölték vele, hogy személyesen kell bejelentenie, nem telefonon... Bent jegyzőkönyvbe veszik, és besorolják az ennyi és ennyi, ki tudja megmondani hányadik kocsilopások közé...

A késő nyárvégi délutánt, korán leülő alkonyat követte. A nap óriási korongja, a nem régen épült közeli, magas ház mögé bukott. A budai hegygerinceket egyre sűrűsödő szürke ködréteg borította. Lent a

várost, a vastagodó estével egyenes arányban növekvő sötétség - a sokszínű fények varázsában - egysíkúvá pamacsolta...

Brú... ú! - rázkódott össze Géczy Márton a taxiból kiszállva, berzenkedve gondolva a közeledő őszre.

Munkahelyéről egyenesen a tenispályára vitette magát, ahol elengedve a taxit, több mint három órát edzett: futott, különböző gimnasztikai gyakorlatokat végzett, teniszezett...

Hazamenve, máskor, miután kiszállt a kocsijából, avagy a taxiból többször kinyújtózkodott, alaposan megropogtatta a csontjait, fellazította az üléstől elgémberedett tagjait. Most minden elmaradt.

Fázósan lépett be a villaszerű házuk kapuján, ahonnét néhány lépcső vezetett fel a magassíkszintre.

Közvetlenül a levelesládák előtt, magas, vékony, világos öltönyt viselő férfi, a levelesládákon lévő feliratokat böngészte.

- Segíthetek valamiben? - lépett hozzá Márton készségesen. - Mert, ugye ön idegen.

Tóni bácsinak köszönhetően, a legkisebbektől a legöregebbekig mindenkit ismert, ugyanis, amíg élt rendszeresen tartott lakógyűlést, ahol hagyományosan minden egyes személy megjelent. Néha hosszú órákig eldiskuráltak. Ebből adódón különféle közösségek, baráti körök alakultak ki a házban. A legkevesebb, hogy ismerték egymást, kölcsönösen segítséget nyújtottak a rászorulóknak, ha összeakadtak, hosszan vagy néhány mondat erejéig szót váltottak egymással...

- Nem! - rázta a fejét az idegen. - Úgy látom eltévesztettem a házszámot. - Ezt és ezt keresem, és bemondott egy nevet, majd megfordult, és kiviharzott a házból.

Márton fennakadva lesett utána, majd: ah! - hökkentése után felrántotta a vállát, és a levelesládájához lépett. Ha nem találja ott az idegent, meg sem nézi, mert az újságjait -, kivéve Tóni bácsi meggyilkolásának reggelét -, napokig nem szedte ki. Olykor Tóni bácsi figyelmeztette, hogy nem fér bele több, panaszkodott a postás... mire kiszedte és az öreg kezébe nyomta az egészet, aki az olvasószobába vitte, amely úgyszintén Tóni bácsi találmányai közé tartozott.

Felsiet. Főz egy csésze, forró citromos teát - gondolta, előre örülve a tea élvezetes szűrőszülésének.

Kinyitotta a levelesládáját, s belenézett. Megszokott újságja mellett, hosszúkás levél hevert. Az újságot a hóna alá szorította, levelét több ízben megforgatta a kezében.

Nacsak! A feladó helye üres - állapította meg egykedvűen, semmi jelentőséget nem tulajdonítva a névtelen levélnek, mert az utóbbi hetekben egyre több kisebb hirdető vállalat, kft által nyomtatott hirdetések, felhívásokat talált, s névre szóló „felkéréseket” különböző láncszerű, babonás játékokra, most megnyílt üzletek, ipart váltott mesterek ajánlatát, ajánlkozását...

Azzal a szándékkal zárta be a levelesládája ajtaját, hogy levelét - eltérve régebbi szokásától, amikor is mindig ott helyben, az ujjával szécibálva bontotta fel, olvasta el -, fent vágja fel, és nézi meg.

Szeme egy óriási pókhálóra tévedt és más, a mennyezetről lelógó pöszmösre: Azok sem lógnának ott, ha Tóni bácsi élne! Nem lenne mocskos a kő, gyanúsán foltosak a lépcsők, újra ragyogna a korlát rézborítású kapaszkodója, meg minden.

Szegény Tóni bácsi! - sajnálkozott, mígnem, mintegy a nevéhez fonódón a lakáscseréjére gondolt, majd bosszúsan megcsóválta a fejét: ma sem adta fel a hirdetését, amely szerint ilyen és olyan feltétellel elcserélné a lakását... Hogy, mik lennének ezek a feltételek? Sokat gondolkozott rajta, de véglegesen nem fogalmazta még meg.

Ma este ezt is nyélbe üti, mert mindenféleképpen elcseréli.

Mialatt felment a lépcsőkön, végig Tóni bácsira gondolt, akivel sokszor összetalálkozott ilyenkor. Rendszerint a kapuban ült egy széken. Illedelmesen felállt, elkísérte egy darabon, közben kedvesen érdeklődött, beszélgetést kezdeményezett, anekdotákat mesélt, szalonképes viccekkel traktálta, mert a csokornyakkendő öregúr, a mocskos beszédet és minden más modortalanságot került. A legtöbb adomát és viccet ő maga eszelte ki a lakók szórakoztatására, megnevettetésére...

A lakásában az újságját az előszoba asztalára dobta, levelét magával vitte a főzőfülkébe.

A teavíz forrására várva bontotta fel:

„Végveszélybe került az életem...” - olvasta legnagyobb elképedésének közepette Bartha Szabina, sebtében lefirkantott levelét, ugyanis, miután felnyitotta elsőként az aláírást nézte meg.

A reá törő idegességétől arca megnyúlt, gyomrába görcs ugrott, szemgolyói halszerű megmerevedtek...

Szkizofréniás állapotban tengve futotta át a további sorokat, amelyben Szabina közölte vele, hogy tőle eltávozva, miután lelőtte az útját álló és a diplomatatáskájába kapaszkodó, erőszakos házmestert, másként nem tudta lerázni, üldözői elől menekülve - az utca másik oldalán fedezte fel őket - az ő nagyon közel álló Peugeot-jába ugrott s elhajtott a helyszínről. Ajtáját, üldözőire számítva, távozásakor elcsent kulccsal nyitotta ki... a heroint a hátsó üléshez alá rejtette, egyenesen végigrakva azokat a háttámla és az ülés hajlatában...

Nem tehetett róla, de az igen értékes ördögi por és Szabina gyilkos, ördögien démonisztikus alkata, ezekben a pillanatokban, messze eltörpült a ködből hirtelen előbukkanó Tóni bácsi fénylő alakja mellett: Arma virumque cano... - hallotta vissza az öreg házmestert, Vergilius Aeneasát skandálni. Akaratlanul elmosolyodott, ám ez az inkább vigyorhoz hasonlatos mosolya, sokkal közelebb állt most a jajgatáshoz, mint a mosolygáshoz.

Tekintete a távolba révedt, kezét a levéllel együtt, bénán lecsüngette. Nehezen emelte fel, és olvasta tovább.

Szabina - amint írta - külföldre távozik. Vevőt szerez az árura, mindenét álcázva visszalopózik hozzá a heroinért. Addig ne szóljon róla senkinek, viselje el, vigyázzon rá!

Hiába - dobta az asztalra a levelét -, ellopták. És egyébként is, természetes becsületességéből adódóan azonnal átadná a rendőrségnek. Másrészt azért sem őrizte volna meg, mivel nemcsak megvetette, gyűlölte is Szabinát ezekben a percekben a heroin - az embereket megrontó - ördögi pora miatt.

Felvette a levelet, s növekvő kíváncsisággal nézte meg a dátumot, amelyről megállapította: azon reggelen adta fel, miután tűzharcba keveredett a rendőrökkel, akik halálosan megsebesítették.

Tehát, Tóni bácsi lelövése után ellopta a kocsiját. Jó, megírta miért, mert a túloldalon üldözői várták egy Ladában ülve. És ugye az ő Peugeot-ja egészen közel állt a kapuhoz, meg sokkal gyorsabb, mint a Lada. - Szabinának ugyancsak Ladája volt. - Belevetette magát, és elhajtott...

Hogyan, mikor hozta vissza, ugyanis az autóját a megszokott helyén találta. Mikor rázta le az üldözőit, akik természetesen felfedezték, és nyomába szegődtek, mikor rejtette el a heroint, az üléshezátja alá a hajlatba?

A választ a levél további olvasása után kapta meg.:

A hosszabb és veszélyes hajsza közben, véletlenszerűn, egy szűk mellékutcába vágott be, ahol egérutat nyerve, váratlanul kitisztult a kép... Első dolgaként elrejtette a heroint, visszahajtott a ház elé, és átült az ő eredeti kocsijába. Senki sem vette észre, holott egy rendőr-kocsit is látott a helyszínen... Sajnálja az öreget. Ha meghalt, nem akarta megölni... Levelét az egyik külvárosi postán írta meg, és adta fel...

Ellopta a kulcsomóját! - mészáros tovább Márton. - Ő nem vette észre. Ez, hogy lehet? Igen... igen! - kapcsolt. A Peugeot-jába találta meg, miután megszokott helyén, az asztalon nem lelte. Összevissza kereste, végül belenyugodott: a kocsijában hagyta. Máskor is előfordult már...

A víz felforr, de nem rakott bele teafüvet. Lepakcsolta a gázt, az edényt otthagya, ahol volt, ő a szobájába sietett.

Levelét a zsebébe dugta, tenyerével idegesen simogatta a homlokát, és erősen töprengően sétálni kezdett.

Júlia eltűnése után egyáltalán nem érdekelték a nők. Szabina, Júliával azonosítva, kivételnek számított. És ezután sem érdeklik többé - vélte -, noha jól tudta: hónapokig tartó cölíbátusa közben, előbb-utóbb valamelyik dús keblű, készségesen följe hajló, felkínálkozó, buja asszonyi ajkakba harap, s magába szívja szédítőn mérgező illatukat, noha egyiküket sem hasonlíthatja össze többé Júliával - mert olyan nő csak egy akad ebben az életben -, amiért az ő karjukban is boldogtalannak érzi majd magát.

Szabina, finom női ösztönétől vezérelve, megérezte boldogtalanságát, bús sóhajokba burkolódzott sorsát, nosztalgiába hajló vágyakozását, Júlia hihetetlen karcsú, bársonyos teste iránt. Semmi mást nem tett, mint odaadta neki hasonmását: az annyira kívánt testét, amelyre akkor, a halálhírének megerősítése után kétségbe ejtőn szüksége volt.

Másként, ott melegében összeroppan.

Igen, de - emlékezett vissza - Szabina, miért sírt a hosszú, forró szeretkezésük után? - Érdekes, erre egyszer sem gondolt az óta, látószólag végérvényesen elfelejtette. - A vállára borult, és sírt, mintha megcsalt volna valakit, s a lelkiismerete kínozná.

Szerelmes volt valakibe? Nem kérdezte meg. Azt mondta, senkije sincs, ezért egyáltalán nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget: Jólesett, örült neki. Más nővel is megesett már, hogy sír, mert a boldogság, csakúgy könnyeket fakaszthat, mint a szomorúság, netán bánatot.

Kintről zörejt hallott, ő riadtan az ajtóhoz futott, és kilesett a kukucskáló lyukon.

Ugyanazt a férfit fedezte fel, aki bejövetelekor a levelesládák körül sündörgött.

A lehető legnagyobb csendben kinyitotta az ajtót, és óvatosan kilépett, ám hiába volt körültekintő, az illető férfi felfedezte, és a lépcsőház felé menekült.

Ő, mintha mágnes vonzotta volna, mindent otthagya, reflexszerűn a menekülő után vetette magát.

Először a járdáig, onnan tovább, mindaddig üldözte, amíg az illetőt „el nem nyelte” a föld.

Hihetetlenül ügyesen eltűnt a szemei elől.

Ezek tényleg profik! - jutott eszébe Bornemissza százados figyelemztetése, holott egyáltalán nem tudta miért sorolta az illetőt a kábítószerral üzletelő idegenek közé.

Bornemissza Vendel! - ütött a homlokára. - Felhívja, és elmond neki mindent! Nem akármiről, több kiló heroinról van szó, mindez ellopott kocsijában, az ő Peugeot-jában!

Nem mert visszamenni a lakásába. Félelme kitapinthatóvá vált, idegrendszere egyre jobban felborzolódott.

Úgy döntött, hogy a közeli nyilvános telefonfülkéből hívja fel.

Bornemissza százados telefonszámát a fejében őrizte. Arról vált híressé a kollégái körében, hogy első hallásra megjegyezte a leglehetőlenebb telefonszámokat is. Élő telefonkönyvként kezelték a mérnökségen. Valamennyi elfelejtett, fel nem jegyzett telefonszámot tőle kérdezték meg.

Feltárcsázta.

Rendőrnő jelentkezett - lehet az ismert, csinos hadnagynő volt -, aki közölte vele, hogy hazament, de ő szívesen átveszi az üzenetét...diktálja...

- A heroint..., ő tudja, miről van szó. Egyébként Géczhy Márton vagyok - mutatkozott be zavartan, mivel eközben állandóan a környéket figyelte, hogy nem lesik-e - az autómba rejtette, amit elloptak... Most kaptam meg a levelét. Valaki üldöz... húha! A mindent! Egy pillanat...!

Elengedte a telefonkagylót, a fülke ajtaját a lábával rúgta ki, a hadnagynőnek egyetlen további magyarázó szót sem mondva, kirohant a telefonfülkéből.

Telefonálása közben saját, ellopott Peugeot-ja tűnt fel. Alig néhány méternyire állt meg a fülkétől. Két gyerekkorú emberke szállt ki belőle. Egymástól távolabb álltak. A környező házsámokat böngészték a szemükkel.

- Ti loptátok el a kocsimat? - rohanta le a hozzá közelebb álló fiút, akinek váratlan támadása miatt sem védekezésre, sem elmenekülésre nem maradt ideje.

Elkapta a grabancát, és maga előtt tolva, az autójához szorította.

- Add ide a személyi igazolványodat!

- Rúgós bicskát, azt kaphatsz! - támadta a távolabb álló társa, mire Márton védekezéséül maga elé tartotta a foglyát.

- Ne közelíts, mert... - vasmarkát a foglya torkára tapasztotta, elszántan izzó szemgolyóját a távolabbi támadójába fúrta.

- Na... ne! - hörögte a fogoly fiú. Szemgolyói kidülledtek. Szája széléről nyál csurgott alá, folyt le Márton keze fejére.

Az előbbi harcias társ megtorpant egy pillanatra, majd...

- Rohadj meg a tragacsoddal együtt. Kár, hogy visszahoztuk, inkább hagytuk volna valamelyik árokba borultan... - szitkozódással visszarohant előbbi, távolabbi helyére.

- Nincs személyi igazolványom - hadarta riadtan a fogoly fiú, miután Márton elengedte a torkát. Nyálát a kézfejével törölte le. - Intézetből pattantunk meg. Elcsentük a kocsiját, mert, szokás szerint, a csodaautók ajtajai... szóval nem volt bekulcsolva. Furikáztunk egy kicsit, és becsületesen visszahoztuk. Mert mi...

- Ti, meg a becsület! Közönséges tolvajok vagytok.

- Nem tudtunk ellenállni. Szép, új kocsi, ajtaja nyitva, slusszkulcs a helyén. Lenyomtuk a kilincset... Ha bezárja...

Nem folytathatta, mert Márton megragadta a karját, és az autója elejéről, ahol eddig álltak, a hátsó ajtóhoz tolta.

- Megnézek valamit.

- Semmihez sem nyúltunk. A címét a táskájában hagyott papírjaiból böngésztük ki. Nézze meg, minden...

- Várj! - fojtotta bele a szót Márton.

Betuszkolta a hátsó ülésre.

- Hogy meg ne lépjél!

- Mit csinál velem? - rémüldözött a fiú, szemével a menekülés lehetőségét keresve.

Márton nem válaszolt. Kissé odébb tolta, majd az üléshezát át végigtapogatta ujjhegyével a háttámla alatti mélyedést.

- Odarejtett valamit? - kíváncsiskodott a fiú, növekvő félelmétől részeseges bőbeszédűséggel, jó pontokat remélve szabadon engedéséhez.

- Mi tényleg nem nyúltunk semmihez. Ha odatette, ott is van. Érzi?

Márton nem válaszolt. Miután meggyőződött, hogy tényleg ott van a kis tasakokba csomagolt rengeteg ördögi por, amelyért ketten is meghaltak - csak akikről ő tudott -, újra megfogta a fiú kezét, és kivette a kocsijából. Kint szabályszerűen fenéken rúgta.

- Ennyit mindenképpen megérdemeltél. Pucolj! - rivallt rá s ellökte. A fiú, a lökéstől, egyensúlyát veszítve botladozott egy ideig, majdnem hasra esett.

- Kösz, hogy visszahoztátok a kocsimat! - cinikuskodott maró gúnnyal.

Az tovább botladozva, suta mozdulatok kíséretében kászálódott fel a járdára, eredt a sima terepen futásnak.

- Rohadj meg! Hülye! - kiabálta vissza más trágárságokkal együtt, kissé távolabbról.

- Tragacs, igenis tragacsod van! Kár, hogy nem törtük össze...!

- Egyéves Peugeot nektek tragacs? - azért mondta többes számban, mivel megpillantotta a társát, aki, előbbi helyétől eltávolodva, pontosan az ő kapujuknál várta, és előbb ő is tragacsnak csúfolta a kocsiját, akaratlanul megsértődve, amit valamennyi autós megtett volna a helyében, miközben beült az autójába, és elindította a motort.

- Ahá! - bámult a benzinkijelzőre, akaratlan elmosolyodva. - Ezért hozták vissza a jó firmák! Kifogyóban a benzin, mert pénzük nincs, főleg benzinre nincs! Bezzeg, itatra, cigire és narkóra van! Elkötnek egy másikat, és továbbfurikáznak. Mindenesetre szép tőlük, hogy „hazahozták.” Több autólopásról hallott, de ilyesmiről soha. Ezek a srácok még nem a lelkük mélyéig romlottak. Foglalkozni kellene velük... Kinek? S úgy, amint ő előbb, amikor fenéken billentette?

A legközelebbi benzinkúthoz hajt - elgondolással kikanyarodott az útra - teletölteti a tankját benzinnel és bekocsizik a Fővárosi Rendőr-főkapitányságra.

Ott pedig át fogja adni a heroint.

De ki lehetett az a titokzatos idegen, akit üldözőbe vett? - ötlött újra és újra az eszébe.

Mindegy, a heroint átadja az illetékeseknek, és vége lesz mindennek. Nem üldözik tovább...

A benzinkútnál senki sem állt előtte, azonnal kiszolgálták.

Mialatt a benzin a tankba ömlött, csakúgy, mint miután beült a kocsijába, megint a gyerekek ötlöttek eszébe: sokra viszik a kis taknyosok, de hát nem is voltak annyira kicsik!

Mivel nem tettek kárt a kocsijában, már nem haragudott rájuk. Valamennyi irata megkerült, és a heroin is! Igaz, arra nem is gondolhattak.

A heroin! Csak ezekben a pillanatokban mérte fel a maga borzalmas valóságában annak a gyűlölt, ördögi pornak igazi társadalmi veszélyességét, amiért a teljesen ártatlan, jóságos Tóni bácsinak kioltották az életét. A gyönyörű, narkós gyilkosát, Júlia ikertestvérét nem sajnálta..., mert ő megérdemelte. És hányan meghalnak még! S akik halálos rabjaivá, élőhalottakká váltak, válnak majd! Lopnak, gyilkolnak miatta?

Minél előbb meg kell szabadulnia a herointól!

Átadja az illetékeseknek, akik végre valódi helyére juttatják: megsemmisítik az egészséget.

És őt sem üldözik tovább!

Kifizette a benzin árát, néhány szót váltott az ismerős benzinkútkezelővel, adott egy kis borralalót, beindította az autóját, hogy kikaparadjék az útra. Nem hajthatott rá, mert az alig ötven méterre lévő, kötelező elsőbbségadást jelző tábla előtt megállva, két férfi ugrott ki a bokorból, amelyről egyáltalán nem értette, miért nem metszették meg, ugyanis zavarta a kellő kilátást. Pillanatokon belül körülvették a kocsiját. Egyikük, az alacsonyabb és felgyúrt gallérú, mindenre elszántan, egyetlen mozdulattal kitörte az ablakot, és vadul fejének szegezte a pisztolya csövét.

Márton akaratlanul hátrált, szorosan az üléshez lapította a hátát.

Az idegen benyúlt, kihúzta a slusszkulcsát, ugyanazzal a kezével kibiztosította az ajtó zárját, utána térde segítségével kinyitotta magát az ajtót is, úgy hogy pisztolyát csak néhány pillanatra vette el a fejtől.

A másik, a magasabb bandita, a kivehetetlen kinézetű férfi, neki szegezett pisztolyával szorosan fedezte.

- Vége a játszmának! Hol van a heroin? - rivallt rá az előbbi férfi. Mind a ketten idegenek voltak, s elszántak, amiért Márton kifejezetten összeborzadt tőlük. Testét-lelkét átjáró jeges halálfélelem horzsolta.

- Milyen heroinról beszélsz? - játszotta ennek ellenére a megütközöttet időnyerés céljából. Valósággal rettegett, csak azért nem merevedett le, mert Szabina régebbi, most visszacsengő szavai némi bátorságot öntöttek belé: amíg nincs kezükben a heroin, én leszek a kulcs a hozzájutásához, biztonságban van az életem. Valamelyest megnyugodott, mert amíg nem nevezi meg a heroin rejtkehelyét, nem lövik le hangtompítós fegyverükkel. Egyébként könnyen megtehetik, lám az üveg éles csörömpölésére senki sem figyelt fel. Egyetlen lélek sem tartózkodik a közelükben...

- Kifelé! - förmedt rá az a férfi, akit a házukban pillantott meg, a levelesládák előtt, és üldözött előbb.

Márton kiszállt, azonban a két bandita nem tehetett semmit, mert éles reflektorok fényei lobbantak, s vágtak vastag pásztákat a lassan letelepedő sötétben. Teljesen elvakították őket.

- Rendőrség! - hangzott fel közelről. - Dobják el a fegyverüket! Körül vannak véve!

A két bandita, rövid mélézás, helyzetfelmérés után, földre hullatta a fegyverét.

A háttérből elsőként Bornemissza Vendel százados alakja bukkant elő, akit több rendőr követett, jobbról-balról, mindenfelől, mintegy jelezve, hogy tényleg bekerítették őket. Valamennyien pisztolyt tartottak a kezükben.

- Hátra! - parancsolta a két előlépő rendőr, az idegenekre mutatva a pisztolyuk csövével, mire azok, mint a krimikben látni, megfordultak, és illedelmesen a Peugeot-ra tenyereltek.

- Semmi - jelentette ki az egyik rendőr, miután megmotozta őket, és a társa segítségével kezükre kattintgatta a bilincset.

- Elvezetni! - parancsolta a százados.

A rendőrök felszedték a földről a pisztolyokat, a slusszkulcsot, ez utóbbit az ülésre dobták, és a kocsijukhoz vezették a rabokat.

Az előbbi reflektorokat lekapcsolták. A környék csaknem sötétbe borult volna, ha a most felgyulladt, nem nagyon távoli utcai égők, némi fényt nem sugároznak, a bokrok ritka ágain át köréjük.

- Megijedtél? - humorizált a százados, hosszú gyakorlatából adódó fölényével. - Nem nagyon... csak egy kicsit, igaz?

- Ami azt illeti..., s ha lelőnek?

- A drogosok, legalább is a kriminológia szerint nagyon kegyetlen emberek, viszont, ha körülveszik őket, mint afféle úri bűnözők, általában engedelmessé válnak a felszólításnak. Nem szednek túszt, mint esetleg most veled megtehették volna. De, mit is csinálhattak volna mást! - nagyképűsködött, ami abban a helyzetben némileg bosszantotta Mártont.

- Mégis - adott hangot Márton csodálkozásának -, hogyan akadtatok ránk? Egyáltalán... - széttárta a két kezét s hihetetlenkedve elhallgatott.

- Múltkoriban, annak a szerencsétlen nőnek azonosításakor már említettem neked: két ipsét nyakon csíptünk. Többek között közölték velünk, hogy végveszélyben forog az életed, mivel egyöntetűen téged gyanítanak a nagymennyiségű, és értékű heroin rejtegetésével...

- Amint igazuk is volt - mutatott Márton a Peugeot-jára, mialatt előhúzta zsebéből Szabina levelét, és az elképedt társa kezébe nyomta.

- Folytasd! Ezt a világosban olvasd majd el!

- Szoros védelmet kaptál. Többen követték valamennyi léptedet. És az a zavaros telefonbeszélgetés, amelyet magnóra vett a hadnagy? Összevontam az összes járőrökocsit, miután hazafelé menet az autóm-ban értesítettek. Ennyi! - Régi iskolatársára mosolygott, akinek fakó arcára még mindig nem tért vissza az élet. Holtfehéren csóváltgatta a fejét, éppen csak nem remegett.

- A múltkor - folytatta a százados ugyancsak mosolyogva - meg akartál hívni egy italra. Most, ha csak egy jó, erős feketére is, én invitállak meg a főkapitányságra. Ugyanis - sajnálkozóan tárta szét a kezét - be kell vinnünk! Jegyzőkönyv, szembesítés, miegymás...

- A kocsim, amelybe Szabina a... rengeteg heroin tasakokat rejtette?

- A mindentit! - ütközött meg kellemesen a százados a nagy fogás reményében. Mindezek ellenére hitetlenül lesett Mártonra. - Tényleg

így van? A kocsidban? - adott kételkedésének szavaival is nyomatékot.

- Gyere, nézd meg! A hátsó üléshez alá rejtette. Ebben a levélben közölte velem - a százados kezében tartott papírra bökött.

- Amint mondtam: bent olvasom el - felelte az.

- Rendben van. Mellém ülsz a kocsimba?

- Te ilyen állapotban nem ülhetsz most volán mögé. Én vezetek. - Maga mellé intett egy rendőrt, és megparancsolta neki, hogy a vigye be kocsiját a kapitányságra! Miután az elviharzott mellőlük, kisöpörték a Peugeot-ból az ülésen lévő üvegdarabokat, s ki-ki elfoglalta a helyét.

- Ez, tényleg a te eredeti kocsid? De hiszen ellopták. Peugeot volt. Ami azt illeti... - nézte meg jobban a műszerfalat -, ez tényleg Peugeot.

- Téged hívtalak egy utcai telefonfülkéből, amikor megpillantottam.

- Miért nem otthonról hívtál fel?

- Hosszú. Bent elmondom.

- Mi van a levélben? - kíváncsiskodott Bornemissza százados.

- Amint a telefonban is elmondtam - védekezett Márton tudata alatti félelmében, nehogy rákenjék a heroin rejtegetését -, levelet kaptam...

- Azt, amelyet átadtál nekem, és a zsebembe dugtam?

- Azt.

- Mikor kaptad?

- Ma. Hazatérve a levelesládámban találtam. Valamelyik külterületi postán adta fel...

- Ki? Úgy értem, ki írta?

- Lelövése előtt Szabina.

Hallgatott. Az elsuhanó fényeket nézte: Mennyire más így, ha nem ő vezet! Kissé szédülve bámulta a körülöttük zajló forgalmat, amely annyira idegennek tűnt, ebben a labilis állapotában, mintha most fedezte volna fel az egészet.

Kívülről szemlélte a fényeket, az utat és a forgalmat.

- Mely szerint... - sürgette a százados elunva a társa hallgatását.

- A hátsó ülés huzata alá rejtette, a támla és az ülés vájátába.
- Az autód tolvaja?
- Két intézetből megszökött fiú lopta el.
- Úgy értem: nem vették ki?
- Kitapogattam. A megjelölt helyen van. Egyébként semmihez sem nyúltak. Furikáztak egy nagyot, s miután a benzín fogyófémben volt, szépen visszahozták...
- Bezzeg, ha kiszagolják, megtalálják a heroint! Vége.
- Most tegyek vallomást vagy bent? - vágott közbe, kissé ingerülten Márton.
- Természetesen bent. Bocsáss meg! - értette el Márton felindulását a százados. - Nem faggatlak tovább!
- Majd bent egy kávé mellett folytatjuk...

Márton hátradőlt. Izmait elernyesztette, ám feszes idegrendszerét, lázongó értelmét, egyetlen pillanatra sem csillapíthatta le: Tóni bácsi értetlen halála, a gyönyörű, narkós nő rút elpusztulásának körülményei..., mert mindent a kábítószer hatása alatt tett, hát tényleg ennyire veszélyes ez a por? - ugyanis eddig csak a szipósokról hallott, - szörnyülködött...

Felbolydult képzeletében - az ébrenlét és az előbbieik hatása alatt, a kábulat határán tengve - Szabina erkölcsileg elposványosodó életéről meditált: Szipózással kezdődött, és íme, hová jutott!

A történetek óriási, háborgó tóhoz hasonlította. Miért éppen tóhoz, nem tudta. Nem is kutatta.

A tó hullámzó víztükrén két hattyú úszkált. A fehér, bent a tó közepén, egyre eltávolodva a másiktól, a széleken sikló feketétől. Amely, hosszú kecses nyakát a szárazföld felé nyújtogatta.

A meredek parton, a jóságos Tóni bácsi állt. Kenyérdarabokat dobált be neki a vízbe...

1991-évekbeli jegyzeteim alapján, 2016-ban.

Eddig megjelent könyveim

1. A seriff és bandája. Ifjúsági regény
2. A dinnyecsöszök. Ifjúsági regény
3. A halóri ház rejtélye. Regény
4. Pisztoly és kereszt. Regény
5. Végzetes nászút a kastélyban. Regény
6. Egy fiú, aki kétszer szökött meg. Ifjúsági regény
7. Színe s visszája. Regény
8. Az aktmodell. Elbeszélések
9. Vadonc, az árva gyerek. Ifjúsági regény
10. Kuláklistán. Regény
11. Az ördög szorításában. Regény
12. Megtisztulás. Regény
13. Négy halott egy kriptában. Regény
14. Gáspár abbé, a szamaras pap. Regény
15. Anekdoták, aforizmák...
16. Kutyasétáltatás. Ifjúsági regény
17. Miként a csillagok fényletek. Regény
18. A legyek pókhálóban halnak meg. Regény
19. Megrendítő történetek. Elbeszélések
20. Csip-csup történetek...
21. Számkivetettek. Regény
22. Néhány perces krimik, rövid történetek.
23. A negyedik áldozat. Két elbeszélés.
24. Gyuri bácsi mesél. Mesekönyv
25. Gyuri bácsi mesél. Csak mesélek, mesélek. Mesekönyv
26. Szelíd ember veszett tánca. Krimi
27. Hajsza a fekete diplomatatáskáért. Krimi

Előkészületben:

A hullarabló. Bűnügyi történet.